

Ninh Vương

Contents

Ninh Vương	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	22
6. Chương 6	26
7. Chương 7	30
8. Chương 8	34
9. Chương 9	37
10. Chương 10	41
11. Chương 11	45
12. Chương 12	48
13. Chương 13	52
14. Chương 14	57
15. Chương 15	61
16. Chương 16	64
17. Chương 17	68
18. Chương 18	74

Ninh Vương

Giới thiệu

Nàng là trường nữ thích tự lập, là một con người không muốn dựa vào một ai kể cả đó là một người c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ninh-vuong>

1. Chương 1

Mỗi người đi đường sợ nhất chính là gặp phải thời tiết xấu.

Mà mỗi chủ quán làm ăn thích nhất chính là gặp phải thời tiết xấu.

Ở biên quan Đông Nhạc, cho tới bây giờ chưa từng thiếu khách qua đường vội vã, mà Điều Nhân khách điểm mở cửa vì bọn họ.

Đại khách điểm cao gần ba tầng, là khách điểm lớn nhất trong vòng trăm dặm trở lại đây, vô luận là thương khách, hiệp khách, quan quân, hay là vãng lai hoặc văn nhân mặc khách** cũng đều phải nghỉ chân chốn này.

**người có học biết thơ văn

Chủ quán là con người tao nhã có hiểu chút văn thơ, đã đặc biệt dành một mặt tường để cho người ở trọ có thể đề ra chút thơ trên đó.

Hôm nay, vừa đúng lúc có hai nho sĩ từ biệt tại đây, một người trong đó cảm khái vạn thiên, mượn bút mực của chủ quán, viết trên tường bài thơ “Biệt Đồng Đại”[1] của Trung Nguyên Đại Đường.

“Thiên lý hoàng vân bạch nhật huân

Bắc phong xuy nhận tuyết phân phân

Mạc sầu tiền lộ vô tri kỷ

Thiên hạ hà nhân bất thức quân.”

Vị bằng hữu kia đứng ở bên cạnh nhìn y viết tặng, vừa lắc đầu ngâm tụng, vừa cảm khái vạn thiên, dường như nước mắt đều sắp rơi xuống.

“Trương huynh, đa tạ huynh tặng ta bài thơ này, chỉ là ta không thể so với tiền nhân Đồng Đại được, chuyển đi này có thể bình an trở về đã đủ rồi.” Người được tặng thơ nói.

Vị Trương huynh kia vội vàng thấp giọng khuyên giải, “Lý huynh cần gì phiền muộn? Lần này đi chỉ là phụng thánh mệnh đi sứ Thiên Tước phía đông xa xôi, không bao lâu tất nhiên có thể nở mày nở mặt mà hồi triều.”

“Nhưng Thiên Tước quốc cách Đông Nhạc ta đâu chỉ trăm ngàn dặm, lần đi đường này sóng to gió lớn, aiz, nhưng nếu ta bất hạnh chết trên đường, Trương huynh, tể văn của ta cứ giao cho Bệ hạ.”

“Lý huynh sao lại nói điều chẳng lành như vậy.”

Hai người này bàn luận xôn xao, bỗng nhiên một nhóm ăn xin từ ngoài cửa ủa vào. Mặc dù là ăn xin nhưng bọn họ rầm rầm rì rì, tuyệt nhiên không hề sợ người, hô to gọi nhỏ với chủ quán, “Chủ quán, cho hai mươi cân nữ nhi hồng, ba mươi cân thịt bò!”

Chủ quán cũng không tức giận, dường như quen thân với bọn họ, cười nói: “Nhóm ăn xin thôi các người, hôm nay phát tài ở đâu? Không thể ăn uống chùa được, bốn điểm không muốn bị quýt nợ.”

“Ông quỷ keo kiệt này, chẳng phải lần đó chúng tôi khát nợ, ông đã ghi trên sổ nợ rồi sao?” Tên ăn xin mập dẫn đầu cười mắng, “Gọi cái gì thì ông liền chuẩn bị đi, hôm nay chúng tôi có tiền trả tiền.”

Chủ quán phát tay một cái, rượu thịt được bưng lên rất nhanh, mười tên ăn xin lần lượt chen chúc chiếm bốn cái bàn lớn, trong hành lang lập tức náo hân nhiệt lên.

Ngược lại có một tên ăn xin không giống những người khác. Hắn đi theo phía sau bọn họ, nhưng không ngồi chung một chỗ mà đơn độc cầm một bầu rượu cùng một đĩa thịt, ngồi xếp bằng ở một góc, một mình ăn, ăn rất chậm, rất nhã nhặn.

Lúc này cửa tiệm lại bị mở ra, bão cát lập tức thổi vào bên trong tiệm, mấy tên ăn xin dựa vào cửa uống rượu ăn thịt quay đầu lại chửi mắng, “Còn không mau đóng cửa? Không nhìn thấy bọn lão tử đang ăn thịt sao?”

Người đi tới không lập tức trả lời, đó là hai người vạm vỡ cao lớn, thắt lưng treo đao kiếm, bước chân kiên định, nhìn rất có thần thái, vừa nhìn đã biết là người chịu qua huấn luyện đặc biệt, lai lịch không tầm thường. Sự xuất hiện của bọn họ khiến cho đám ăn xin vốn đang la hét ầm ĩ lập tức yên lặng.

Chỉ thấy dẫn đầu là một đại hán, hần nhìn trong điểm một chút, lớn tiếng hỏi: “Ai là chủ quán?”

“Là ta.” Lão bản nghênh đón, “Mấy vị nghỉ chân hay ở trọ?”

“Tối nay chủ tử chúng ta muốn ngủ lại chỗ này, có phòng hảo hạng không?”

“Có có, phòng hảo hạng tốt nhất vẫn trống không, xin hỏi chủ tử các hạ họ gì? Xưng hô như thế nào?”

“Họ Bạch.” Một giọng nữ nhàn nhạt từ ngoài cửa truyền đến, một nữ tử y phục màu xanh lam áo lông dài chậm chậm đi vào. Cổ áo lông là một vòng da lông ngân hồ vô cùng dày dặn khiến mặt của nàng bị che hơn phân nửa, chỉ lộ cái trán trắng nõn thanh nhã cùng một đôi mắt thu thủy trong suốt sáng ngời, giữa hai hàng lông mày là anh khí bức người.

Nhìn thấy nữ tử này, ánh mắt chủ quán lập tức sáng ngời, hết sức lo sợ khom người nói: “Hóa ra là Bạch đại tiểu thư, mời tiểu thư vào. Không phải nói ba ngày sau tiểu thư mới đến sao? Phòng hảo hạng đã chuẩn bị cho tiểu thư, ngày ngày có người quét dọn, rất sạch sẽ.”

Nữ tử kia đáp một tiếng, nói câu “Làm phiền”, sau đó theo hần đi lên lầu.

Nhóm đại hán phía sau nàng có hai người đi theo, những người còn lại đứng ngoài cửa. Bên ngoài bão cát cuốn theo bông tuyết, chẳng ai muốn đứng ngoài nhưng những đại hán kia lại đứng thẳng tắp nghiêm trang trong gió tuyết, không hề nhúc nhích canh chừng đồ trên xe ngựa, chờ đợi tiểu nhị an bài chỗ ở cho mình.

Nam tử họ Trương vừa mới đề thơ ở trên tường tò mò hỏi: “Lý huynh có biết cô nương vừa rồi là ai không?”

“Không biết, nhìn thật phô trương, hình như là tiểu thư đại gia, nhưng tiểu thư đại gia một mình xuất đầu lộ diện ở nơi xa như vậy rất hiếm thấy.” Nam tử họ Lý cũng rất buồn bực.

Một tên ăn xin đang ăn miếng đầy mỡ, tay vẫn không quên cầm một cái đùi gà, hần tiến tới cười nói: “Ngay cả nàng mà các vị cũng không biết sao? Thua thiệt các vị là người triều đình.”

Hai người kia cả kinh, không nghĩ tới thân phận của mình dễ dàng bị người nhìn thấu như vậy, lại còn bị tên ăn xin hạ tiện này nhìn thấu. Đang suy nghĩ có nên mau rời khỏi nơi này hay không, câu nói tiếp theo của tên ăn xin lại khiến cho bọn họ càng thêm giật mình.

“Nàng chính là Đại tiểu thư của Bạch gia, Bạch Giai Thanh a.”

“Đại tiểu thư Bạch gia?” Quan viên họ Trương thất thanh kêu lên: “Bạch Giai Thanh ở Khánh Dục phường?”

“Không phải là nàng thì là ai?” Tên ăn xin kia lặng lẽ đem một bầu rượu tới trước mặt hai người này, “Các vị nên cảm thấy may mắn, Đại tiểu thư trong một năm rất ít lui tới biên quan này, lần này chỉ sợ là chưa kịp trở về kinh thành, nếu không, trong ngày thường, ai có thể nhìn thấy nàng ở nơi heo hút này?”

“Nàng rất có tiếng sao?” Vãn lẳng lẳng ngồi ở trong góc, tên ăn xin uống rượu ăn thịt một mình chọt mỡ miệng. Thanh âm kia lạnh nhạt như mây, lại có một mùi vị trong trẻo lạnh lùng không giống với người khác, từng chữ đọc lên thì dư âm kéo dài.

Tên ăn xin kia cười cười nhảy đến vỗ bờ vai của hần, “Triệu huynh đệ, ngươi là người nhà quê, nhưng đối với Bạch gia Khánh Dục phường sao lại không biết gì chứ? Đây chính là một trong những mạch máu tiền tài của Đông Nhạc chúng ta a.”

” Bạch gia Khánh Dục phường?” Nghiền ngẫm năm chữ này, tên khất cái kia hiểu rõ cười cười, “A, đã biết, từ trước đến giờ chỉ có nữ tử làm chủ, chính là nhà bọn họ?”

“Đúng vậy a, có điều là những nữ tử khôn khéo ở Bạch gia đều có thể làm, đầu tiên là Bạch Dục Cẩm, sau là Bạch Cẩm Hà, cùng với bây giờ là Bạch Giai Thanh, ai mà không phải là nữ trung hào kiệt, anh thư? Ngay cả hoàng gia cũng kính trọng ba phần đó.”

“Có chút thú vị.” Hần lạnh nhạt tổng kết, khóe mắt hưng phấn liếc mắt một cái, đã không thấy bóng dáng xanh lam ở cửa thang lầu.

Bạch Giai Thanh rửa sạch hai tay, nghe người ở phòng thu chi bên cạnh báo cáo con số ghi chép được, bỗng cắt đứt lời của hắn, “Dừng một chút, ta nhớ năm ngoái doanh thu của cửa hàng ở Diệp thành không tệ, tiền lời là ba vạn bảy ngàn sáu trăm ba mươi hai ngàn lượng, tại nào năm nay lại giảm một nửa?”

Gia nghiệp Bạch gia lớn như vậy, cửa hàng của Khánh Dục phường nhiều vô số, đa số đều kinh doanh tơ lụa. Hàng năm mỗi một cửa hàng đều lỗ lãi khác nhau, nhưng Bạch Giai Thanh lại đặc biệt nhạy cảm với con số, chỉ cần xem qua một cái, hoặc là nghe qua lần thứ nhất, nàng tuyệt đối sẽ không quên.

Người ở phòng thu chi vội vàng nói: “Chủ hiệu ở Diệp thành đã gửi thư nói, bởi vì năm nay Diệp thành đại hạn, thu nhập của nhà giàu giảm bớt, bản nông lại không thừa tiền mua vải vóc quần áo, cho nên tiền lãi mới ít đi.”

“Thật vậy ư?”

Bạch Giai Thanh dùng từ cũng không hề tao nhã. Từ trước đến giờ nàng không thích dùng những từ nhã nhặn giống như đồ trang sức đem mình biến thành một danh môn thực nữ có tri thức hiểu lễ nghĩa.

Nàng bước đi thông thả mấy bước, cười lạnh nói: “Nếu Diệp thành có tình hình hạn hán nghiêm trọng, cả nước đều biết, tại sao ngay cả ta cũng chưa từng nghe nói? Huống chi, mua bán của Diệp thành cho tới bây giờ cũng không hoàn toàn dựa vào bản địa, nếu bởi vì tình hình hạn hán mà không mặc quần áo ăn cơm, vậy Khánh Dục phường chúng ta nên đóng cửa từ lâu rồi. Không, đóng cửa đầu tiên phải là Quân gia Quân ngọc trai mới đúng, thời điểm không thừa tiền, ai còn mua ngọc trai nhà hắn? Ta cũng nghe nói buôn bán của Quân gia so với năm ngoái gấp ba lần.”

Nàng cầm lấy giấy và bút mực trên bàn đã chuẩn bị sẵn, viết thật nhanh mấy hàng chữ ném cho người phòng thu chi, “Lát nữa sai người gửi phong thư này đến Diệp thành đi, bảo chương quý nhất định phải viết rõ tất cả các khoản thu chi tiêu, bao gồm mỗi cửa hàng có ai mua vào, ai bán ra, hàng trong kho còn có bao nhiêu. Nói cho hắn biết, năm nay ta sẽ họp các cửa hàng ở Đông Nhạc mỗi năm một lần, đến lúc đó nếu hắn khai báo không rõ, ta sẽ điều tra ngay tức khắc.”

“Vâng” Người ở phòng thu chi nhanh nhẹn cất lá thư đi.

Bạch Giai Thanh liếc nhìn ngoài cửa phòng như có bóng người chớp động, vì vậy cất giọng hỏi: “Mạnh Hào ở bên ngoài à?”

“Chủ tử, là thuộc hạ.” Một đại hán khôi ngô đi vào, “Chủ tử, tối nay gió tuyết rất lớn, nhìn sắc trời chỉ sợ bão tuyết còn kéo dài hai ba ngày mới hết, muốn trở về Đông Xuyên đúng hạn, nhất định là không được.”

Bạch Giai Thanh cau mày nói: “Mùa này năm trước không có tuyết lớn như vậy. Ta phải trở về Đông Xuyên, phải đưa cống vật về kinh thành, không thể trì hoãn.”

“Nhưng chủ tử, loại thời tiết này đến la hay ngựa cũng rất khó đi về phía trước, nơi này cách Thái Nhạc Sơn cũng rất gần, trên Thái Nhạc Sơn có sơn tặc luôn thừa nước đục thả câu.”

“Thì sao? Sợ bọn chúng sẽ thừa dịp bão tuyết mà cướp bóc sao?” Bạch Giai Thanh cười cười, “Thái Nhạc Sơn là ở Tây Nhạc, chúng sẽ không ngông cuồng làm điều xằng bậy tại Đông Nhạc. Huống chi, nơi này vẫn không phải là địa bàn của chúng, mà chúng luôn luôn bận tâm chưa kịp hạ thành chủ nữa?”

Mạnh Hào vẫn khuyên can, “Chủ tử, không phải là thuộc hạ gọi gạo nước lạnh nhưng vẫn cẩn thận thì tốt hơn. Hơn nữa, hôm nay khách điểm tụ tập không ít người.”

“Người nào?”

“Vừa rồi dưới lầu có hai quan gia, không biết làm quan gì trong triều. Còn có đám ăn xin kia, người ra kẻ vào rất nhiều, luôn phải đề phòng.”

Bạch Giai Thanh suy nghĩ một chút, “Quan gia? Đó là người của triều đình, chúng ta cùng triều đình từ trước đến giờ qua lại rất tốt, lại không hề đắc tội Hoàng thượng, không sợ. Nhóm ăn xin à. Từ trước đến nay ta đều ghét những kẻ muốn ăn mà không muốn làm, cũng không phải người lương thiện luôn bố thí kẻ khác, người giúp ta lưu ý động tĩnh của bọn họ, có thể bình an vô sự là tốt nhất, ta không muốn gặp phải chuyện gì ở biên quan.”

“Vâng”

Buổi chiều, Điều Nhân khách điểm đã lên đèn, đám ăn xin đã ăn uống no đủ đi hơn phân nửa, còn có mấy người lười biếng ngồi trên mặt đất ở bốn góc hành lang, hình như đang đồ xúc sắc.

Bạch Giai Thanh một mình xuống lầu. Có lẽ bởi vì một nữ tử xuất hiện khiến người chú ý quá mức, mọi người dưới lầu đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Nàng đã cởi áo khoác dày cộm nặng nề, mặc y phục màu lam đậm, thêu cành hoa màu trắng văn nhã lại quý khí, quần áo trên người là thêu tay, nhìn một cái cũng biết tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Búi tóc của nàng cực kỳ chỉnh tề, mái tóc trên trán che một cái nốt ruồi nhỏ như ẩn như hiện ở mi tâm của nàng, da trắng nõn như gôm sứ, làm cho nơi này có vẻ hơi hỗn loạn, trong khách điểm tràn đầy mùi vị đàn ông nhất thời cũng thêm chút phong tình không đồng dạng.

Vốn ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm, viên quan kia không khỏi đứng lên, một người trong đó đi tới trước mặt nàng, khách khí nói: “Bạch đại tiểu thư, từ lâu đã nghe thấy quý danh, tại hạ là Trương Lam huyện lệnh ở đây.”

Bạch Giai Thanh không hề kinh ngạc, cũng khách khí còn thi lễ, “Trương đại nhân, có chuyện gì?” Nàng nhếch mi có mùi vị lạnh nhạt xa cách.

Trương Lam không khỏi một trận buồn phiền, giống như đụng đinh mềm, cười khổ mà nói: “Không biết Bạch đại tiểu thư sẽ đi ngang qua bốn huyện, nếu biết trước, ta sẽ sai người quét dọn phủ nha sạch sẽ, xin Đại tiểu thư đi giá tới, ở tại khách điểm long xà hỗn hợp này cùng thân phận Đại tiểu thư quá. không xứng.”

“Đại nhân khách khí, ta vốn là người phố phường, ở tại phố phường là tất nhiên.” Bạch Giai Thanh thần nhiên từ chối nhã nhặn, sau đó đi qua hần, đi thẳng tới cái bàn trống.

“Điều bộ thật lớn a.” Giọng nói ung dung, có người ở bên cạnh hài hước lên tiếng.

Bạch Giai Thanh biết người nọ đang nói mình, theo bản năng quay đầu lại liếc mắt một cái, nhìn thấy một tên ăn xin khoanh chân ngồi ở trong góc, nàng không khỏi nhăn mày.

Ăn xin nàng thấy cũng nhiều, nhưng phần lớn hình dung đều là bỉ ổi, bẩn thỉu, lộn xộn, vô luận là ăn cơm hay là nói chuyện phiếm, đều là len lén tránh người.

Mà người này mặc dù khoanh chân ngồi, thân thể lại thẳng tắp. Một thân dựa vào tường, dường như rất uy nghi, mí mắt rũ xuống, một bộ dạng thờ ơ, câu nói vừa rồi giống như không liên quan đến hần.

Nàng thu hồi tầm mắt, không để ý nữa, không muốn vì một câu nói như vậy mà so đo với người khác. Mặc dù nàng không phải là người rộng lượng như biển sâu, nhưng dù sao cũng xuất thân ở thế gia, từ trước đến nay gặp biết bao loại người, đối với nàng mà nói, tên ăn xin này chỉ như khách qua đường trong khách qua đường, nhìn lâu một cái đã là dư thừa.

Lúc này Mạnh Hào từ ngoài cửa đi vào, từ trước đến giờ hần đều xử sự bình tĩnh, nhưng giờ phút này thần sắc rất khẩn trương, đi tới trước mặt Bạch Giai Thanh thì khom người, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, xảy ra chút rắc rối.”

“Chuyện gì?” Nàng đưa bài gọi thức ăn** trả cho tiểu nhị, “Tùy tiện chọn mấy món khác nhau, ta chỉ không ăn cá.”

**nôm na là cái thực đơn (menu)=)

Mạnh Hào chờ tiểu nhị rời đi, mới hạ thấp giọng nói: “Chủ tử, ngựa của chúng ta chết mấy con không biết nguyên do.”

Bạch Giai Thanh khẽ nhăn mày, “Chung quy không phải là một chết?”

“Nhìn bộ dạng không giống, giống như là bị độc chết.”

Bạch Giai Thanh ngồi lẳng lặng, không lập tức ra quyết định. Nhưng vào lúc này, nàng cảm giác bên cạnh có một ánh mắt chăm chú nhìn mình, nàng theo trực giác nhìn — vẫn là tên ăn xin ở góc tường, chỉ có

điều mặc dù người nọ vẫn cúi đầu nhưng khóe miệng đã nhếch lên từ lúc nào, giống như là. đang cười?

“Vứt những con ngựa chết đi, mặt khác sai người mua lương thảo ở trấn trên, không được cho người nào gần chuồng ngựa nữa.” Nàng tỉnh táo ra chỉ thị, “Ta và người cũng phải cẩn thận việc ăn uống, nếu cần thì đi ra ngoài mua chút đồ ăn, không cần phải ăn đồ trong khách điếm. Qua tối nay, chúng ta sẽ rời đi.”

Ở nơi xa, tên ăn xin kia cũng đứng lên, vừa vắn eo bẻ cổ, vừa lớn tiếng phát ra cảm khái, “Aiz, thói đời này a có lúc chính là kỳ quái như vậy, có người phú, có người bần, có người có phúc khó nhận, có người có họa lại không tránh thoát, thật là không bình thường.”

Giọng điệu quái gở không giống bình thường, cũng chọc cho Mạnh Hào liếc mắt, vừa muốn há mồm chất vấn thì Bạch Giai Thanh duỗi cánh tay ra hiệu, “Một tên ăn xin mà thôi, đường đường một thân nam nhi, không thể tay làm hàm nhai lại mang tôn nghiêm đi cầu, lấy vẻ vang đi xin ăn dọc phố, không cần so đo, ngày khác tự mắc cỡ chết.”

Tên ăn xin kia vốn đã tránh ra, lúc này lại quay người lại, lảo đảo lắc lư đến trước mặt Bạch Giai Thanh, khẽ khom người, giống như là hướng về phía nàng bái một cái, cười mị mị vươn tay ra, “Hôm nay tôi sẽ không mắc cỡ chết, nếu Bạch đại tiểu thư tâm địa thuần lương, người thích làm vui kẻ khác, có thể thưởng ít bạc vụn hay không?”

Bạch Giai Thanh nâng mắt lên, nhìn thẳng tên ăn xin —— hắn, bao nhiêu tuổi? Hai mươi? Hay là ba mươi? Mặt của hắn cùng những người khác đều bần thủ, đen thùi lùi, tóc xơ, không thấy rõ ngũ quan, cả kẽ ngón tay đều đen kịt, nhưng cặp mắt giấu ở sau mái tóc rối lại u sáng thâm thúy làm cho trong lòng nàng chợt có loại bất an.

Rõ ràng người này chỉ là tên ăn xin nho nhỏ vô danh, tại sao lại khiến cho tim nàng đập nhanh?

Bạch Giai Thanh thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt cự tuyệt, “Xin lỗi, ta không phải là người thích làm vui kẻ khác, cũng không có bạc vụn, người nam nhi ngang tàng bầy thước, tay chân đầy đủ, có thể đi có thể nói, sức lực dư thừa, cần gì làm chuyện thấp hèn bới nhọ tổ tông.”

“Tổ tông của tôi?” Tên ăn xin thu tay lại, chợt khinh bỉ hừ một tiếng, “Tổ tông tôi gia đại nghiệp đại, phúc lớn mạng lớn, đáng tiếc trong mắt không coi cái mệnh nhỏ của tôi ra gì, cũng sẽ không quan tâm tôi có bới nhọ thanh danh họ hay không.”

Hắn ngồi dậy, cười mà như không cười nói: “Bạch đại tiểu thư xuất thân cao quý, dĩ nhiên khinh thường tiểu dân hạ đẳng chúng tôi, chẳng qua là Đại tiểu thư đừng quên phong thủy luân chuyển, ngày xưa ta là đường thượng khách, hôm sau chính là tù nhân, vinh hoa phú quý như ảo ảnh, một buổi phiên muộn vì sao cầu?[2]” Dứt lời, hắn âm ỉ cười to đi ra cửa tiệm.

Gió tuyết tấp vào mặt làm cho Bạch Giai Thanh nhíu mày, nốt ruồi nơi mi tâm cũng khẽ nhíu lại.

Mạnh Hào ở bên cạnh tức đến không nhịn được, “Chủ tử, tại sao tên ăn xin này cuồng vọng như vậy? Thuộc hạ đi giáo huấn hắn một trận!”

“Quên đi, mặc dù người này là tên ăn mày, chỉ sợ xuất thân không tầm thường, lai lịch bất phàm, không nên rước chuyện.” Từ trước đến giờ nàng luôn làm việc cẩn thận, mà bốn câu thơ tên ăn xin ngâm nga kia, nghe qua thật sự cuồng vọng, nhưng lại bình luận cao thấp giống như có vô hạn tâm sự tích chứa trong đó.

Tên ăn xin này hình như là ngoại tộc nhưng nàng cũng không có hứng thú hỏi thăm, trước mắt khó giải thích nhất chính là dường như nàng bị rơi vào âm mưu của người nào đó.

Lần này theo lệ cũ chưa kịp giao hàng đến kinh thành, vãi vốc tơ lụa giá trị vạn kim do nàng tự mình áp tải mỗi năm một lần, đã hoàn thành tốt mấy năm. Thành chủ của Vị Thành là Hạ Bằng Lan cùng thê tử An Tuyết Ly kết bằng hữu với nàng, nhờ nàng mang một ít đồ vật dâng lên Hoàng thái hậu.

Nàng chưa bao giờ hỏi quan hệ giữa hoàng thất và Vị Thành nhưng An Tuyết Ly trịnh trọng phó thác, nàng tiếp nhận đương nhiên phải cẩn thận hơn. Thậm chí vật trong rương là gì nàng cũng không biết, dọc theo đường đi luôn sai hộ vệ bảo quản cẩn thận, chỉ mong đợi có thể chạy ngay về Đông Xuyên đúng ngày chúc

thọ mẫu thân. Vậy mà hôm nay lại bị vây ở chỗ này, hành động khó khăn không nói, đoàn ngựa còn bị độc chết không biết nguyên do.

Mặc dù Bạch gia không phải là môn phái gì trên giang hồ, cũng không phải là hoàng thất thân thích, nhưng lập nghiệp Khánh Dục thường mấy đời kinh doanh nối tiếp, cũng trông coi toàn bộ mạch giao dịch tơ lụa ở Đông Nhạc đã là ngăm so với Hoàng thất. Từ hoàng thân quốc thích cho tới người buôn bán nhỏ, có ai muốn đối địch với Bạch gia?

Nghĩ không ra.

Bởi vì chết la và ngựa, cho nên Mạnh Hào tăng cường phòng giữ một đêm, phái người thay phiên trông chừng ngựa chở hàng, không dám lười biếng, có lẽ do bọn họ trông chừng nghiêm mật, một đêm này trong khách điểm bình an vô sự.

Đến khi trời hửng sáng thì Bạch Giai Thanh đã mặc quần áo chỉnh tề xuống lầu, khách điểm còn rất thanh tĩnh, đại bộ phận khách nhân vẫn chưa rời giường.

Chủ quán thấy nàng ăn mặc chỉnh tề đi xuống dưới, kinh ngạc đi tới hỏi: “Chẳng lẽ Đại tiểu thư muốn đi?”

“Ừ.” Nàng giơ tay lên đưa một thỏi bạc cho hắn, “Đa tạ chủ quán chiêu đãi.”

“Nhưng Đại tiểu thư, phía ngoài gió tuyết còn chưa ngừng, hiện tại cũng không phải thời gian tốt để xuất hành.” Chủ quán lo lắng bày tỏ, “Người xem khách trong điểm mấy ngày nay chỉ thấy nhiều lên chứ không thấy ít đi, người người cũng không dám đi loạn. Huyện nha của vị Huyện thái gia kia cũng chỉ cách đây hơn vài chục dặm nhưng ngài ấy vẫn còn ở chỗ này không hề đi đâu, tiểu thư nhiều đồ nhiều người như vậy lại càng không nên tự ý đi chứ?”

Nàng khách khí đáp lại, “Đa tạ ý tốt của ngài, nhưng ta có chuyện quan trọng, không thể ở quá lâu.” Nàng không muốn nói lời vô ích, đẩy cửa ra, đập vào trước mặt là những bông tuyết lớn lập tức che kín tầm mắt của nàng.

~*~*~*~*~*~*

~Chú thích:

[1]Biệt Động Đại – Cao Thích

Cao Thích (705-765) có người thân là Đồng Đại tức Đồng Đình Lan, một danh cầm thời bấy giờ. Trong buổi chiều tiễn bạn, Cao Thích làm bài thơ “Biệt Đồng Đại” với lời lẽ thân thương:

Thiên lý hoàng vân bạch nhật huân

Bắc phong xuy nhạn tuyết phân phân

Mạc sầu tiền lộ vô tri kỷ

Thiên hạ hà nhân bất thức quân.

Dịch nghĩa:

Nghìn dặm mây vàng, ban ngày bóng nhạt

Gió bắc khởi nhạn(bay về nam), tuyết bởi bởi

Chớ buồn con đường phía trước không có người tri kỷ

Sao mà chẳng có người trong thiên hạ không biết đến anh.

Dịch thơ: (Tần Đà dịch)

Chia tay Đồng Đại

Ngàn dặm mây vàng, ngày nắng nhạt

Gió mùa giục nhạn, tuyết bay quanh

Chớ buồn phía trước không tri kỷ

Thiên hạ ai mà không biết anh.

Chiều hôm ấy dải mây vàng kéo dài đến mười dặm và gió bắc thổi lạnh, tuyết rơi nhanh và chim nhận bay đi trốn tuyết.

Biết bạn rất buồn trong cảnh chia tay và băng khuâng lo lắng cho những ngày sắp tới, tác giả khuyên bạn đừng buồn và an ủi bạn rằng tên tuổi của bạn ai chẳng biết, lo gì không có tri kỷ trên đời.

Kể ở lại rất buồn vì nỗi cô đơn, nhưng vẫn lo cho người ra đi không vui trong cuộc hành trình sắp tới.

[2] Bốn câu thơ : (ai biết chính xác thì bảo mình nhé vì phần edit phía trên mình thấy hơi tối nghĩa)

2. Chương 2

“Chủ tử, thật sự vẫn muốn đi dưới thời tiết thế này sao?” Mạnh Hào kéo dây cương xe ngựa, vẫn ưu tâm lo lắng như cũ.

“Đi.” Nàng đơn giản ra lệnh, lên xe ngựa. Đang đứng trên xe ngựa, trong phút chốc khóe mắt liếc thấy một cái bóng, nàng nhìn thấy —

Hình như là một tên ăn xin đang đứng ở một góc dưới hành lang bên ngoài điếm, bàn tay hướng lên trên, dường như là đang cười, mơ hồ còn có thể nghe được người nọ tự lẩm bẩm, “Thiên sát hỏa, địa sát thổ, xung hội sát đông, không nên xuất hành.”

Bạch Giai Thanh nhận ra hẳn chính là tên ăn xin nói nhảm ở trong điếm ngày hôm qua. Giờ khắc này thấy bộ dạng hẩn dọa thần dọa quỷ, nàng chỉ cong khóe môi, hoàn toàn lơ đãng bước vào trong buồng xe.

Trong gió tuyết đoàn xe ngựa đi thẳng về phía trước.

Bạch Giai Thanh tựa trên vách xe, nhìn sổ sách chong chóng bên cạnh. Năm gần đây, Khánh Dục thường mặc dù buôn bán tưởng như hưng thịnh, nhưng chung quy không làm nàng hài lòng. Dù sao Đông Nhạc cũng không tính là rộng lớn, mà Tây Nhạc lại ngại địa vị Khánh Dục thường ở Đông Nhạc, không chịu để cho bọn họ vào làm ăn trong nước.

Có lẽ nên tìm kiếm quốc gia lớn hơn để làm ăn mà không cần bị trói buộc trong Đông Nhạc nho nhỏ này.

Nhưng các nước bên ngoài rất nhiều, Thiên Tước, Đông Liêu, Đông Dã, Bắc Lăng, Nam Lê, Tây Lương, Phượng Triều, Đại Chi, thậm chí xa hơn là Thánh Triều tam quốc. Nên từ nơi nào bắt đầu cho đúng đây?

Nàng nghĩ đến xuất thần, bỗng bốn phía xuất hiện thanh âm huyền ảo, giống như có người đang la hét gì đó, ngay sau đó, ngoài xe Mạnh Hào la lớn: “Chủ tử, ngồi yên trong xe, không được ra ngoài!”

“Sao vậy?” Nàng chấn động, ngón tay nắm chặt cửa sổ xe, muốn nhìn tình thế phía ngoài một chút.

“Khốn kiếp, sơn tặc lại dám cướp đường!” Mạnh Hào thấp giọng mắng một câu, “Chủ tử yên tâm, thuộc hạ sẽ bảo vệ ngài chu toàn!”

Rất nhanh, liền nghe đến tiếng binh khí va chạm cùng với tiếng người hô quát, điều này làm cho Bạch Giai Thanh rất khấn nguyện. Nàng không nghĩ tới sơn tặc trên Thái Nhạc Sơn ở Tây Nhạc thật sự dám động thủ nơi biên giới hai nước, hơn nữa còn chọn đúng hôm khí trời tồi tệ thế này.

Xe ngựa bị buộc ngừng lại, nàng cũng chỉ là người tay trái gà không chặt, không thể đi ra ngoài, nhưng ngồi ở bên trong xe không thấy được bất kỳ tình hình gì bên ngoài càng làm cho nàng cực kỳ lo âu.

Đột nhiên, cửa xe bị người từ bên ngoài kéo ra, mắt nàng tròn tròn, là một sơn tặc đang cầm đao, xông đến cười hì hì với nàng, “Thì ra còn có một cô nương xinh đẹp ở chỗ này. Đi! Theo chúng ta trở về làm áp trại phu nhân.”

Người nọ đi lên muốn đưa tay kéo nàng, nàng thuận tay cầm một bình trà nóng bên cạnh ném đi, nước trà vấy vào người đối phương, người nọ đau đến nổi kêu to, “Nha đầu này thật là đáng chết! Xem gia làm thế nào thương người!”

Lời nói hung tợn theo hàn quang của lưỡi đao lại một lần nữa tiến vào trong xe, đang lúc nàng không biết làm gì thì người nọ lại đột nhiên liếc mắt, té xuống. Thì ra hắn bị một cái tiêu nhỏ cắm trúng trên lưng.

Một màn máu tanh làm Bạch Giai Thanh sợ hết hồn hết vía.

Mạnh Hào ở bên ngoài hô: “Chủ tử, ngài không sao chứ?”

“Không sao.” Nàng ổn định lại tâm trạng, hai chân dùng sức đạp một cái, tử thi kia bị đạp ra ngoài.

Đột nhiên, có người chém trúng người đánh xe, con ngựa bị đau lập tức cất vó chạy gấp.

Bạch Giai Thanh nắm chặt tay vịn bên trong xe mới không bị bay ra ngoài.

Mặc dù tình thế khẩn cấp, nhưng nàng vẫn tỉnh táo suy nghĩ. Có lẽ mình nên bỏ đến phía trước nghĩ biện pháp cầm dây cương để ngựa không chạy đi quá xa?

Hoặc là trước mắt chạy khỏi trận này, nàng có thể bảo vệ tính mạng, hôm sau bọn Mạnh Hào trở lại tìm nàng là được.

Hai loại ý nghĩ trong lòng đan xen thật nhanh làm cho nàng trong lúc nhất thời không thể nào lựa chọn.

Bỗng nhiên xe ngựa chấn động, tiếp sau đó đầu ngựa lao xuống, sườn xe rơi thẳng, nghênh đón nàng là một vực sâu mấy trượng**.

**1 trượng = 10 thước

Theo hệ đo lường cổ ở Trung Hoa, do thước Trung Quốc cổ dài khoảng 0.333 mét nên 1 trượng bằng 3.33 mét.

Nàng cả kinh muốn kêu nhưng bốn phía trời đất quay cuồng, đột nhiên một trận đau đớn đánh úp lại làm cho nàng lập tức bất tỉnh, cái gì cũng không biết.

Có ánh lửa. Rất nóng. Nóng đến ầm ập. Nóng đến giống như có thể làm cho người ta quên đau

Chậm rãi mở mắt ra, Bạch Giai Thanh rốt cuộc biết mình không phải đang nằm mơ, đúng là có ánh lửa cách mình bốn, năm thước. Bên cạnh, có một bóng đen không rõ hình dáng, chỉ mờ mờ thấy được bóng người bên đồng lửa đang bận rộn làm gì đó.

“Mạnh Hào?” Nàng ngáp ngừng nhớ tới tên thuộc hạ, theo trực giác người trước mắt cũng không phải là Mạnh Hào. Mạnh Hào khô ngô hơn so với người này, cũng. sạch sẽ hơn so với người này chứ?

“Tĩnh?” Một lời nói biếng nhác tiến vào tai khiến nàng lại cảm thấy quen thuộc, tiếp theo là một bóng đen tới trước mặt nàng, trong mắt nàng chính là một khuôn mặt giống như đã từng quen biết.

“Là người?” Nàng xoa huyệt thái dương, chỉ cảm thấy đầu rất đau, nhưng xoa thế nào cũng không thể giảm bớt bất kỳ đau đớn nào.

“Ừ hừm, có thể nhận được người, xem ra mạng của cô vẫn được giữ lại, đầu óc cũng không bị đập hỏng.” Hắn trêu ghẹo nàng, dùng từ rất khắc nghiệt.

“Đây là đâu?” Nàng nhìn quanh bốn phía, nhờ ánh lửa mới phát hiện hình như mình đang ở trong một sơn động.”Thủ hạ của ta đâu?”

“Không biết, đại khái là. Bị sơn tặc giết chết?” Hắc nhún nhún vai, lại trở về ngồi cạnh đồng lửa. Trên đồng lửa còn có một con gà nướng đỏ hồng.

Tâm Bạch Giai Thanh trầm xuống, lập tức ngồi dậy, đầu không vẫn cảm thấy đau còn làm cho nàng muốn ngất xỉu, nhưng nàng vẫn dựa vào vách núi mà hướng ra ngoài, lúc đuổi cánh tay ra một trận đau nhức lại truyền đến, khi nhìn kỹ, thì ra nơi đó đã bị thương, chẳng qua là được một mảnh vải rách quần kỹ.

“Nơi này cũng không có kim sang được thượng hạng, chỉ có thể băng bó cho cô một chút.” Tên ăn xin kia nói.

“Đa tạ.” Nàng cũng không quay đầu lại.

“Này, cô đi đâu vậy?” Hắc ở phía sau kêu lên.

“Tìm người của ta.” Nàng bỏ lại một câu nói, cũng không quay đầu lại tiếp tục đi ra sơn động.

Bên ngoài, gió tuyết vẫn thổi như cũ, gió núi so với ban ngày dường như càng lạnh lẽo hơn, giống như dao găm cắt ở trên da thịt nàng, đau đến mức tê dại.

“Cô điên rồi? Cứ đi ra ngoài như vậy, không chết ở trong gió tuyết mới lạ.” Hắc từ phía sau lôi nàng, cứng rắn kéo nàng vào trong động, đẩy vào bên cạnh đồng lửa.

“Ngồi đằng hoàng tử tể đi, dù gì cũng phải đợi tuyết ngừng lại.” Hắc ngâm nga ca dao không biết từ nơi nào học được, xoay con gà trên đồng lửa, cười mị mị nói: “Mặc dù Đại tiểu thư không chịu bố thí người nghèo tôi đây một đồng tiền, nhưng tôi không phải là người lạnh nhạt vô tình, khi trời lạnh như vậy có muốn ăn chút gì hay không?”

Hắc xé một cái đùi gà bóng nhảy, tay bắn thủ nắm đùi gà kia đưa cho Bạch Giai Thanh.

Bạch Giai Thanh mắt lạnh nhìn hắc, “Người là ai? Cái bang?”

“Không tính là vậy.” Hắc thấy nàng không nhận tự mình ăn cái đùi kia, “Khách qua đường mà thôi.”

“Không môn không phái?” Bạch Giai Thanh hồ nghi theo dõi hắc, trong lòng luôn có loại cảnh giác không dám buông lỏng.

“Môn phái? Tôi lại không lẫn lộn giang hồ, môn phái nào? Không phải đại tiểu thư cũng không môn không phái?” Lúc nói đùa hắc cũng đã ăn nửa cái đùi gà.

“Là người đã cứu ta?” Nàng híp mắt, trong ánh lửa bóng dáng đối phương bây giờ có chút mờ mịt, thoát nhìn rất không chân thật. Người này xuất hiện rất đột ngột, lại xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện giống như cố ý hướng về phía nàng, dường như cùng sơn tặc giáng xuống từ trên trời.

“Đại tiểu thư đang hoài nghi lai lịch của tôi?” Hắc không để ý hỏi ngược lại, một câu hỏi tự nhiên đã nhìn thấu tâm của nàng.

Nàng lạnh lùng cười một tiếng.”Chẳng lẽ người không đáng giá để hoài nghi?”

“Đại tiểu thư cảm thấy tôi là người như thế nào? Là sơn tặc cường đạo? Hay là dân tặc hái trộm hoa?” Hắc dùng một nhánh cây gậy gậy đồng lửa, ánh lửa lại tràn đầy.”Đừng suy nghĩ lung tung, tôi nói tôi chỉ là khách qua đường, không phải là đi theo cô, cứu cô, cũng chỉ là đúng dịp. Đúng như cô nói, tôi là nam nhi bầy thước, nam nhi tại sao có thể thấy nữ tử yếu đuối ngã xuống vách núi, sau đó mặc cô tự sinh tự diệt?”

Bạch Giai Thanh trầm mặc một hồi lâu, bỗng ngồi bên cạnh hắc, vươn tay, từ con gà nướng kia hung hăng bẻ một cái đùi khác, bắt đầu cố gắng nhai.

Tên ăn xin kia cũng có chút giật mình nhìn nàng, qua một lúc lâu mới cười nói: “Tôi tưởng rằng Đại tiểu thư ghét bỏ tôi tay bắn đồ bắn, sẽ không ăn.”

“Ăn mới có sức lực đi bộ.” Nàng ăn không nhanh, nhưng mỗi một miếng cũng dùng sức nhai kỹ. “Ta không muốn chết ở chỗ này.”

Giọng điệu này kiên quyết cùng tỉnh táo, không khỏi làm cho đôi mắt sâu kín của tên ăn xin kia nhìn chăm chăm một bên mặt nàng bị ngọn lửa hơi nóng đến nổi gò má đỏ bừng. Đường như không nghĩ tới bộ dạng nàng nhìn tưởng như nhu nhược còn hàm chứa một sức lực làm cho người ta không thể khinh thường.

“Nơi này cách Thái Nhạc Sơn có xa lắm không?” Sau khi ăn xong nàng hỏi.

“Thái Nhạc Sơn? Đại khái khoảng ba bốn dặm lộ trình. Sao vậy? Chẳng lẽ cô còn dám lên núi vào trại?” Tên ăn xin cười trêu đùa nói.

“Đúng, muốn đi một chuyến.” Nàng lại gật đầu một cái. “Có ít thứ muốn đòi trở lại.”

“Cùng sơn tặc đòi lại đồ bị cướp?” Hắn kinh ngạc, buồn cười lại không bật cười. “Cô biết cái gì gọi là bảo hồ lột da[1] không?”

“Xem ra ‘da’ vốn không thuộc về bọn họ, bọn họ không có tư cách lấy đi.” Nàng rút cục cũng ăn xong đùi gà, trước mắt lại một cánh gà được đưa tới, là hắn xé cho nàng.

Nàng bỗng chốc do dự, trong cặp mắt trầm tĩnh kia là ánh mắt cười lạnh, giống như là một loại xem thường, hoặc như là một loại nghiền ngẫm, vì vậy nàng nhận lấy cánh gà, cũng không quản sạch sẽ hay không, tiếp tục ăn.

“Nữ nhân như cô gan dạ sáng suốt, nhưng làm việc lại thiếu cân nhắc.” Hắn chậm rãi nói: “Ban đầu thủ hạ của cô khuyên cô không nên xuất hành trong gió tuyết, cô không nghe, hôm nay bị thương, mà thuộc hạ lại thất lạc, rồi lại muốn một mình lên Thái Nhạc Sơn tìm sơn tặc đàm phán, mỗi sự kiện cô đều mạo hiểm, tại sao cho rằng cô nhất định là đúng? Cũng bởi vì cô là Đại tiểu thư Bạch gia?”

“Bởi vì. Ta không thể sai lầm.” Nàng theo bản năng cắn cắn môi, “Cho dù sai lầm rồi, cũng muốn sai lầm biến thành đúng.”

Tròng mắt của hắn đột nhiên sáng lên một cái, cười mà như không cười thuật lại lời của nàng, “Không thể sai lầm, cho dù sai lầm rồi, cũng muốn để cho sai lầm biến thành đúng? Lời nói rất có khí phách, nếu cô là nam tử. đáng có một lần phong vân chứ?”

“Nữ nhân cũng có thể.” Nàng khinh thường trong giọng nói của hắn chứa quan niệm truyền thống nam tôn nữ ti. Nữ tử ở Bạch gia, từ trước đến giờ đều áp đảo nam tử, không có nam nhân, các nàng đều có thể chống đỡ một mảnh trời riêng.

Đợi nàng ăn xong cánh gà, không biết từ nơi nào hắn lại lấy ra một bầu rượu đưa cho nàng, “Uống rượu có thể giảm đau.”

Nàng càng không do dự, không biết là thật sự muốn giảm đau hay là nghĩ trước mặt hắn không muốn yếu thế, mở nút chai ra uống một hơi hết hơn phân nửa bình.

“Cô sẽ không sợ tôi hạ độc trong rượu? Nam nhân cũng không có người uống như vậy.” Hắn không nghĩ tới nàng sẽ uống mạnh như vậy, vội vàng một phen đoạt lấy, nhìn trong bình thở dài nói: “Ngay cả hơn nửa cũng không lưu lại cho tôi, cô cho rằng tôi lấy được bầu rượu này dễ dàng hả? Cô cần phải bồi thường cho tôi.”

“Trên người ta bây giờ không có nhiều thứ đáng giá.” Nàng tháo một chiếc nhẫn ném cho hắn, “Cầm đi mua rượu đi, đủ đem người say chết.”

Hắn nhặt chiếc nhẫn kia lên, hướng về phía ánh lửa nhìn một chút, cười hì hì nói: “Là Phỉ Thúy? Thật đáng giá tiền, có điều một cô nương không nên đem vật tùy thân gì đó tùy tiện đưa cho người khác, sẽ làm người ta hiểu lầm.”

“Ta và người, có cái gì có thể khiến cho người hiểu lầm?” Nàng khinh miệt liếc xéo hắn, “Chẳng lẽ ta còn sợ người ta nói ta coi trọng người sao?”

Hắn lui về phía sau, dựa vào vách núi, vừa uống nửa bầu rượu còn dư lại, vừa ngưng mắt nhìn nàng, tự nhiên nói ra: “Tôi nghe nói cô đã hứa hôn cho Phùng gia gì đó rồi, nhưng người còn chưa gả đi, trưng phu lại chết?”

“Mọi người đều biết chuyện, người một đại nam nhân cũng thích tán gẫu những thứ này?” Sắc mặt của nàng bình tĩnh. Chưa gả đã khắc chết phu là một loại chuyện tình nữ nhân vẫn lấy làm thẹn thùng, nhưng đối với Bạch Giai Thanh mà nói, cũng sẽ không có bất kỳ cảm giác xấu hổ hoặc chịu tội.

Sống chết có số, phú quý tại trời, vị công tử Phùng gia cùng nàng vô duyên vô phận, oán không được bắt luận kẻ nào.

Nhưng nhìn nàng bình tĩnh như vậy, tên ăn xin kia lại cười càng thêm tự nhiên, “Xem ra cô thật cao số, chỉ sợ nam nhân bình thường không che chở được cô, tôi khuyên cô chưa nên thành thân vội, tránh khắc chết người khác, cho dù phải gả, cũng nên gả người trong long phượng, đánh bại được số của cô mới được.”

“Làm phiền quan tâm.” Nàng buồn cười liếc nhìn hắn một cái, “Đáng tiếc ta không có ý nghĩ làm Hoàng hậu nương nương hoặc Thái tử phi, cho nên cũng không làm phiền ngài vì ta làm mai.”

“Hoàng đế Đông Nhạc đã già yếu, thái tử. . . . cũng không ra hôn, gả cho hắn có cái gì tốt?” Hắn cường vọng đánh giá nam tử tôn quý, cao cao tại thượng ở Đông Nhạc sau đó cười một tiếng.”Chẳng qua cô không nên đòi hỏi quá cao, nói không chừng còn có thể tìm được người thật tốt mà gả.”

Bạch Giai Thanh bây giờ không có hứng thú cùng hắn tiếp tục cái đề tài này. Chung thân đại sự của mình, chính cha mẹ cũng không dám tùy tiện hỏi tới vì cho rằng bọn họ biết nàng từ trước đến giờ vô ý với những chuyện này.

Nàng không giống như một số nữ tử lấy mục tiêu lớn nhất là phải gả được cho đức lang quân như ý, cũng không giống muội muội Vu Giai Lập ngốc nghếch của mình, một lòng một dạ luyện võ, hoặc là nhớ nhung thanh mai trúc mã nhiều năm không thấy.

Từ khi sinh ra, nàng bắt đầu hiểu chuyện, cũng biết mình thân là Đại tiểu thư Bạch gia phải có trách nhiệm. Gia nghiệp Bạch gia lớn như thế cần nàng tới thừa kế, trừ học làm ăn, học tập như thế nào để cho lời trong tay biến thành lời lớn hơn, nàng không biết cuộc sống của mình còn có chuyện gì khác có thể theo đuổi cùng mong đợi.

Sau lần hứa hôn đầu tiên thất bại, không có người nào dám tùy tiện tới cửa cầu hôn, trước không nói tiền tài quyền thế của Bạch gia quá mức dọa người, muốn xứng đôi cũng không dễ, chính là danh hiệu Đại tiểu thư Bạch gia đã đủ làm cho nam nhân bình thường chùn bước.

Hôm nay, lại có tên ăn xin ở chỗ này lải nhải với nàng, thay nàng quan tâm đến chung thân đại sự, thật buồn cười.

Nhắm mắt lại, nàng muốn nghỉ ngơi rồi, chẳng qua là nhức đầu và đau đớn ở vết thương trên cánh tay hành hạ nàng không thể tĩnh tâm. Gương mặt bắt đầu trở nên nóng rực. Nàng thật sự bị bệnh sao?

Vô ý thức mở mắt ra, Bạch Giai Thanh đột nhiên nhìn thẳng vào đôi mắt đen đối diện làm cho nàng cảnh giác, đang cách nàng hơn một trượng, không xa không gần, cho nàng áp lực rất lớn, lại làm nàng không cách nào nói ra cái gì để ngăn cản đối phương.

Nhìn với khoảng cách gần như vậy làm cho nàng có thể thấy rõ ràng dung mạo người này hơn.

Hắn thật sự rất trẻ tuổi, sẽ không quá ba mươi tuổi chứ? Mặc dù tóc tai vẫn bảnh bảnh như cũ, lại nhìn ra được gương mặt hắn có đường nét tuần mỹ, ngũ quan rõ nét như được người tỉ mỉ mài dũa qua.

Ban ngày ở khách điểm chỉ nhìn qua tư thế ngồi của hắn, nàng liền thấy được người này vô cùng không đơn giản, giờ phút này nhờ ánh lửa, hắn như ẩn như hiện, trong tươi cười lại mang theo vài phần xinh đẹp quỷ dị.

Người này, tướng mạo thiên biến, làm sao lại là một tên ăn xin tầm thường?

Sau một lúc lâu, nàng đột nhiên cảm giác được một đôi mắt nhìn chăm chú vào mắt mình giống như là ngọn lửa thiêu đốt ở trong đồng lửa, nóng đến mãnh liệt, nhìn chăm chăm làm cả người nàng đều không thoải mái, thay vì nói là quan sát nàng, càng giống như là một loại khiêu khích.

Vì vậy nàng theo bản năng toàn thân đề phòng, ánh mắt thẳng tắp đáp lễ đối thủ, nửa điểm đều không rời đi.

Hai người cứ như vậy bốn mắt tương giao, thật chặt quấn cùng nhau, lẳng lặng trong sơn động, loáng thoáng chỉ có tiếng vang lấp đớp của cành khô bị thiêu đốt trong đồng lửa là có thể rõ ràng nghe thấy.

Cũng không biết qua bao lâu, hần đột nhiên cười một tiếng, “Thật là một nữ nhân quật cường lại cố chấp.” Sau đó quay đầu đi chỗ khác.

Nàng sửng sốt, chợt toàn thân giống như đã trút giận, gân cốt cũng cảm thấy đau nhức. Thì ra vừa rồi chỉ lo hết sức chăm chú đầu mắt với hần, vậy mà hao phí không ít thể lực.

Nàng không khỏi cười thầm chính mình bây giờ thật giống trẻ con, muội muội Vu Giai Lập cùng mình là một đôi từ trước đến giờ một người tính tình kiên quyết cùng một người luôn tranh giành, nếu là muội muội làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy mới hợp lẽ thường.

Nhưng làm sao vì đôi mắt của một người, nàng liền đánh mất nguyên tắc xử sự tỉnh táo cẩn thận của mình từ trước đến nay?

Trong sơn động yên tĩnh hồi lâu, lâu đến nỗi nàng mơ mơ màng màng lại muốn ngủ say, bỗng ở trong ánh trăng mờ nghe được hần nói một câu, “Ngày mai tôi cùng cô lên Thái Nhạc Sơn.”

“Hả?” Nàng tưởng rằng mình nghe lầm, hoặc đó là lời nói trong mộng, vừa mở ra mắt, thấy hần nằm trên mặt đất, gối trên cánh tay, một chân vểnh lên, khoác lên một cái chân khác, thoải mái nhàn nhã.

“Vừa rồi. . . . Là người nói chuyện?” Nàng chần chừ hỏi.

“Tôi nói, ngày mai tôi cùng cô lên Thái Nhạc Sơn.” Lần này lời của hần càng thêm rõ ràng sáng tỏ.

Không biết nàng đang kinh ngạc hay là chấn động, lập tức ngồi dậy hỏi, “Tại sao?”

Hần nghiêng đầu liếc nàng một cái, cười tủm tỉm nói: “Ngộ nhờ cô bị sơn tặc giết, phải có người giúp cô nhật xác, sau đó đưa tin cho Bạch gia chứ?”

~*~*~*~*

~[1] bảo hổ lột da (Dữ hổ mưu bì)

Câu này ngữ này nghĩa là bàn định với con cáo hoặc con hổ để lột da chúng. Nay thường dùng để ví về những việc bàn luận đều phải hi sinh lợi ích của đối phương thì nhất định không thành công.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ ” Thái bình ngữ lãm ”

Thời Tây Chu, có một người muốn làm một cái áo lông đáng giá ngàn vàng. Có người mách bảo anh ta làm bằng lông cáo là có giá trị nhất. Anh ta nghe vậy nghĩ bụng : ” Trên núi có rất nhiều cáo, chỉ bằng ta đến bàn với chúng xem sao ”.

Nghĩ đoạn, anh ta liền vui vẻ đi lên núi. Khi nhìn thấy một bầy cáo, anh bèn nghiêm túc bàn với chúng rằng : ” Hỡi bầy cáo thân mến, tôi đây muốn làm một chiếc áo lông trị giá ngàn vàng, nên mới đến gặp và mong các vị hãy lột da trên mình cho tôi được không ? ”. Bầy cáo nghe nói liền hoảng hốt đua nhau chạy như điên. Anh ta không còn cách nào khác đành cụt hứng trở về.

Ít lâu sau, anh ta làm lễ giỗ tổ, nhưng lại thiếu thịt dê. Anh ta liền nghĩ ngay đến đàn dê vẫn thường ăn cỏ dưới chân núi, bèn vui vẻ đến nói với đàn dê rằng : ” Hỡi đàn dê thân mến, tôi đang làm lễ giỗ tổ nhưng lại thiếu mất thịt dê, vậy mong các vị biểu tôi một ít thịt có được không ? ”. Đàn dê nghe vậy kêu me me không dứt, rồi chạy trốn vào rừng sâu, trong chốc lát chẳng thấy tăm hơi đâu cả.

3. Chương 3

Ngày thứ hai, bão tuyết rốt cục cũng ngừng, nhưng màu tuyết trắng trên mặt đất được ánh mặt trời chiếu rọi xuống cực kỳ chói mắt.

Tên ăn xin kia không biết từ nơi nào tìm đến một con ngựa để Bạch Giai Thanh cười lên.

Lúc này nàng mới nhớ tới, mình ngồi trong xe ngựa rơi xuống khe suối, tại sao lại chạy đến sơn động này? Không chỉ có nhóm Mạnh Hào biến mất, xe ngựa đi nơi nào?

“Nơi này, không phải là nơi ta rơi xuống.”

“Dĩ nhiên không phải.” Hấn cầm dây cương nhìn nàng, “Có muốn tôi ngồi chồm hổ xuống hay không, Đại tiểu thư đạp lưng của tôi leo lên lưng ngựa chứ?”

Nàng nhận lấy dây cương, một cước đạp lên cái băng ngồi, lật lên lưng ngựa, động tác rất nhanh nhẹn gọn gàng, vừa nhìn đã biết không phải là lần đầu tiên cười ngựa.

Từ trên cao nàng nhìn hấn, “Tại sao mang ta tới nơi xa như vậy?”

“Nơi cô ngã xuống là một khe suối lạnh cóng không có gì cả, muốn cứu tính mạng cô đương nhiên không thể để cho cô ngâm mình ở trong băng tuyết, sơn động này là chỗ ở tạm thời của tôi, không có đồ tốt, chỉ có một chút thảo dược.”

“Không phải là người cố ý mang ta ra xa?” Nàng hồ nghi hỏi: “Làm thế nào người mang ta đi?”

“Trừ công cô ra, tôi còn cách khác sao?” Hấn liếc nàng, “Nhìn qua tướng cô rất gầy nhưng khi công lại rất nặng.”

Gương mặt của nàng từ từ đỏ lên, lại bày ra vẻ mặt nghiêm nghị, “Người tên gì?”

“Sao vậy? Rốt cục quan tâm tới tên ăn xin nho nhỏ tôi đây họ gì tên gì sao?” Hấn luôn là đáng vẻ lưỡi nhác, “Tôi họ Triệu, người khác đều gọi tôi là Tiểu Triệu, có điều nhìn tuổi tác cô cũng không lớn hơn tôi, gọi tôi một tiếng Triệu đại ca là được.”

“Tên của người chỉ có họ thôi sao?”

Nàng hỏi tới đây làm cho hấn cười ha ha lên, “Cô thật là thú vị, muốn từ tên của tôi biết cái gì? Nếu tôi cố ý lừa cô, ngay cả họ đều có thể là giả, vậy thì nói cho cô biết tên thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ cô còn muốn sau này trở mặt với tôi, lấy tên của tôi đi báo quan?”

Bạch Giai Thanh trầm ngâm trong phút chốc, trong lòng hiểu hấn căn bản không muốn nói ra lai lịch bản thân nên mới ra sức khước từ như vậy. Người này dường như có vô số bí mật chôn giấu trên người, nói chuyện thật thật giả giả, hư hư thực thực, căn bản là không thể tin, để cho hấn và mình cùng lên Thái Nhạc Sơn tìm sơn tặc, thật sự là hạ sách.

Nhưng từ trước đến nay nàng là một người nghĩ đến việc gì thì sẽ phải làm bằng được, thời gian cấp bách, nàng không thể trì hoãn nữa.

Nàng không biết Thái Nhạc Sơn ở nơi nào, cũng không biết tình huống nhóm người Mạnh Hào bây giờ như thế nào. Nàng cười ngựa còn tên ăn xin lại đi theo bên cạnh, hai người một đường lặng lẽ đi, đến ngã ba, hấn sẽ kéo dây cương đem đầu ngựa dẫn đến một hươu.

Trong thời gian dài, Bạch Giai Thanh cũng âm thầm suy đoán hấn dẫn đường có chính xác hay không, cho đến khi đi một lúc lâu, một tấm bia đá dựng ở ven đường xóa đi tất cả nghi ngờ của nàng, bởi vì trên bia đá có khắc một hàng chữ ——

Phía trước là Thái Nhạc Sơn, không có tiền đường vào trừ khi muốn chết.

Nàng nhìn chằm chằm hàng chữ, cười ngựa đi thẳng vào trong sơn đạo.

Đi chưa được bao xa, có hai người nhảy ra, tay cầm binh khí quát lên: “Đứng lại! Người không thấy tấm bia đá phía ngoài sao? Còn dám đi vào trong núi?”

Bạch Giai Thanh thản nhiên nói: “Chủ sơn trại của các người là ai? Xin phiên truyền lời, nói Bạch Giai Thanh ở Khánh Dục phường của Đông Nhạc tới mời hấn ra ngoài.”

Tên ăn xin kia cười cười ở bên cạnh nói: “Cách thức chào hỏi của cô tương đối giống như tới xoi mói hàng nhái của người ta đó, cho dù chủ nhà chịu gặp cô cũng sẽ không mời cô uống trà.”

Bạch Giai Thanh nhìn hẩn một cái, “Nếu người đến xem náo nhiệt, xin đứng một bên, tránh cho đao kiếm không có mắt thương tổn tới người.”

“Sao vậy? Nghe khẩu khí này giống như là làm cái lồng che cho ta?” Hẩn nhếch mày. “Nếu người muốn động đao động kiếm, xin hỏi cô có quyền cước, hay có thể múa kiếm?”

Hẩn luôn dùng giọng nói thờ ơ vừa cười lạnh vừa điên cuồng. Cho dù Bạch Giai Thanh từ trước đến giờ không lộ ra chút tức giận nhưng miệng của hẩn độc địa giống như có thể giết người.

Hai tiểu lâu la kia quả nhiên trở về báo cáo, vậy mà có chút làm cho người ta ngoài ý muốn, Đại vương Thái Nhạc Sơn lại sai người truyền lời xuống, cho phép Bạch Giai Thanh lên sơn trại gặp mặt.

“Cõi đời này thật là có chuyện mặt trời mọc ở hướng tây ư?” Tên ăn xin kia ha ha cười, kéo ngựa của nàng đi về phía trước, lại thấp giọng dùng âm lượng chỉ có hai người có thể nghe được nói, “Phải cẩn thận, sơn tặc từ trước đến giờ giết người không chớp mắt.”

Nàng sửng sốt, không nghĩ tới hẩn sẽ nói ra lời như vậy, theo bản năng đáp lại, “Làm phiền quan tâm.”

Sơn Đại vương là đại hán trung niên rất khỏe mạnh, ngồi nghiêng người trước cửa một gian phòng lớn, giống như đang nhàn nhã phơi nắng. Ngày lạnh như thế, hẩn ăn mặc cũng rất đơn bạc, trước mặt bày một hàng rượu, rõ ràng chính là những hàng hóa Bạch Giai Thanh mang về.

Bạch Giai Thanh xuất hiện, hiển nhiên cũng làm cho Sơn Đại vương giật mình. Hẩn quan sát Bạch Giai Thanh từ trên xuống dưới nhiều lần, mới lộ ra hàm răng trắng, “Bạch gia Đại tiểu thư, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

“Trước kia là ngưỡng mộ đã lâu, hiện tại là địch nhân.” Bạch Giai Thanh nói câu đầu tiên cũng không khách khí khiến cho những người bên cạnh âm thầm cau mày.

Sơn Đại vương bắt chéo hai tay ngồi, dáng vẻ rất không cung kính, nghiêng mặt, dường như là liếc qua Bạch Giai Thanh từ trên xuống dưới, tư thái coi thường biểu lộ rõ ràng không bỏ sót.

“Bạch đại tiểu thư lên núi tìm chúng tôi báo thù? Người cường tráng kia là thủ hạ của tiểu thư? Làm sao lại dùng tên ăn mày xin cơm thay Bạch gia các người trợ uy?”

Bạch Giai Thanh bình tĩnh nói: “Nếu Sơn Đại vương biết thân phận của ta, nhóm hàng này ngài không nên cướp.”

“Tại sao? Bạch gia các người là người Đông Nhạc, mà chúng tôi thì ở ranh giới Tây Nhạc, Đại tiểu thư đến Thái Nhạc Sơn chúng tôi, chỉ sợ giấy thông hành cũng chưa chuẩn bị xong?”

“Các người tự tiện xông vào Đông Nhạc, cướp bóc hàng hóa, quan phủ Đông Nhạc Tây Nhạc đã ai đáp ứng?” Bạch Giai Thanh không khoan nhượng, “Lần này Bạch gia vận chuyển hàng hóa trừ hàng của quan gia, còn có hàng lậu, nói một câu khách khí, mời các người lập tức trả lại.”

“A? Có phải còn có câu không khách khí hay không?”

“Nói không khách khí thì, Thái Nhạc Sơn dù sao cũng là ổ sơn tặc, các người tự cho rằng có người nào có thể vì các người làm chỗ dựa? Nếu Đông Nhạc vì việc này mà chất vấn Tây Nhạc, Hoàng đế của các người sẽ bảo vệ các người sao?”

Bạch Giai Thanh nói giọng kiên quyết chọc cho sơn tặc đang đứng nghe chung quanh từng trận ồn ào, có người kêu lên: “Lão Đại, đừng nghe nữ nhân này nói lung tung, Bạch gia cũng không phải là Thần bộ môn, có thể làm gì được chúng ta? Người Đông Nhạc không hề đầu cúi cổ được Tây Nhạc.”

Một sơn tặc dựa hơi đi tới, như tên trộm cười nói: “Lão Đại, ta thấy nha đầu này đáng đáp không tề, lưu lại làm thất phu nhân cho lão Đại đi, trong sơn trại chúng ta đang cần nữ nhân biết chữ nghĩa đó.”

Bạch Giai Thanh đối với tên trước mặt đang động tay động chân, chợt phát tay gạt ra, quát lên: “Cần rồi!”

Nàng bỗng tức giận, giữa hai lông mày là sự nghiêm nghị uy nghi như lưỡi dao lạnh lẽo, không ít người vì lạnh lùng uy nghi của nàng mà giờ khắc này bị mê hoặc, yên tĩnh một hồi.

“Bạch gia Đại tiểu thư chạy đến sơn trại ta đây đùa bốn uy phong cái gì?” Sơn Đại vương cười lạnh đứng lên, thông thả bước đi đầy toan tính, đưa tay ra, “Làm sao không thể chạm vào người được?”

Cánh tay lông xù kia nhìn qua so với một gốc cây còn to khỏe hơn, Bạch Giai Thanh còn chưa nghĩ tới nên ứng phó thế nào, bỗng từ bên cạnh một cánh tay lại duỗi ra, bập một tiếng bắt được cánh tay Sơn Đại vương.

Nàng cùng Sơn Đại vương cũng kinh ngạc liếc mắt nhìn, chỉ thấy tên ăn xin vẫn như người đứng xem đứng ở bên cạnh, đang mỉm cười mở miệng, “Đại vương cần gì làm khó một nữ tử?”

Sơn Đại vương dùng sức tránh, vậy mà không tránh được tay của đối phương. Điều này làm cho tâm hấn kinh hãi, hấn vẫn tự phụ hai tay của hấn có lực đạo kinh người, có thể kéo ra mười mấy cân cung, tất cả huynh đệ trong sơn trại đều kính phục, không nghĩ tới sẽ bị tên ăn xin trẻ tuổi dung mạo không rõ, vóc người gầy như vậy dễ dàng chế trụ.

Thật may là tên ăn xin cũng không cầm quá lâu, rất nhanh liền buông tay ra. Sau đó tên ăn xin kia đối mặt với Bạch Giai Thanh khom người nói: “Đại tiểu thư, hai vị đều là quý nhân, thời gian quý báu, tôi thấy nên nhanh nói chính sự đi. Thái Nhạc Sơn không nên xuống núi giành hàng hóa của Bạch gia ở Đông Nhạc, nếu như báo quan... tiểu thư đương nhiên thắng, nhưng là ngoài tầm với, chẳng lẽ trông cậy vào quan sai giúp tiểu thư tấn công Thái Nhạc Sơn sao? Đại vương ngài bên này, nếu không phải bây giờ thiếu tiền, cũng sẽ không có chủ ý đánh tới trên đầu Bạch gia, nhưng ngài đây là đang chơi với lửa cũng sẽ có ngày chết cháy, thật sự chưa suy tính đến hậu quả? Cho dù là vì sinh tử của huynh đệ trong sơn trại?”

Ngay trước mặt hai người, hấn phân tích bất lợi hai bên, không e dè, nói thật rõ ràng.

Bạch Giai Thanh cười lạnh, “Thì ra người là người hai mặt, thuyết khách lấy lòng.”

Tên ăn xin rung đùi đắc ý khoát tay, “Cũng không phải, tôi không tính là thuyết khách, càng không muốn đắc tội hai phe.”

Đột nhiên bên cạnh có một trận gió lạnh đánh tới, hàn quang kẹp tiếng gió nhắm ngay trước mặt.

Bạch Giai Thanh căn bản tránh né không kịp, tên ăn xin kia mi tâm lạnh lẽo, trong nháy mắt kéo nàng ra, bỗng nhiên vươn tay đem hàn quang kia gắt gao nắm trong lòng bàn tay.

May là Bạch Giai Thanh từ trước đến giờ tỉnh táo, cũng không lên tiếng kinh hô, chỉ thấy tên ăn xin cầm lưỡi đao của một tên sơn tặc, máu tươi theo lưỡi đao chảy xuống, thật là kinh người.

“Người, làm sao người có thể dùng tay bắt đao?” Cũng không biết nàng lấy dũng khí từ nơi nào xông ra, hung hăng đẩy tên sơn tặc động đao kia, xé rách một đoạn tay áo của mình quấn thật chặt trên tay tên ăn xin, ngăn cản máu tươi chảy ra ngoài.

Mà tên ăn xin kia đối mặt với vết thương trên tay lại không hề biến sắc, khước miệng thu lại nụ cười, ngửa đầu nhìn thủ lĩnh sơn tặc, “Đại vương, thủ hạ của ngài là người không có mệnh lệnh của ngài liền tự tiện động thủ, có phải nên quản giáo nghiêm ngặt hay không?”

Sơn Đại vương cũng không nghĩ đến thủ hạ của mình lại đột nhiên làm khó dễ, hung tợn trừng mắt nhìn tên hấn tử lỗ mãng kia một cái. Xưa nay hấn kính trọng nhân vật anh hùng, tên ăn xin này tay không chặn đao sắc hoàn toàn khiến cho hấn thật sự khâm phục, vì vậy ra lệnh: “Mau đem kim sang được thượng hạng ra đây!”

Tên khất cái thấy tình thế thay đổi, nhân cơ hội nói: “Nếu Đại vương có nỗi khổ tâm gì, không cần đề phòng xin nói thẳng. Bạch đại tiểu thư ở chỗ này, ngài thực sự có can đảm nhốt người, uy hiếp Bạch gia sao?”

Sơn Đại vương vừa rồi ném thử một chút thân thủ của tên ăn xin nên đối với hấn rất kiêng kỵ. Lúc này nghe đối phương nhẹ lời khuyên cáo, do dự một lúc mới mở miệng: “Thái Nhạc Sơn chúng ta đương nhiên là có sơn quy, lẽ ra trừ biên giới, chúng ta sẽ không dễ dàng đi ra ngoài kiếm ăn nhưng. . . . cuộc sống trên núi cũng có chút khó khăn, mắt thấy lực phu nhân của ta đã xuất giá lâu rồi nhưng ngay cả y phục trang sức mới cũng không có.”

Bạch Giai Thanh nghe thấy chỉ đơn giản là nổi giận, “Các người không thể tự lực cánh sinh, vô cớ cướp đoạt đồ từ tay người khác không nói làm gì, còn tam thê tứ thiếp, nuôi không nổi cũng là do bản thân.”

Tên ăn xin kia ở bên cạnh buồn cười, cười ha ha, “Khá lắm bản sắc nam nhi, ăn uống ngủ nghỉ ngài đều không để ý, nhưng lại đặt thê tử lên hàng đầu, đối với ngài tôi vạn phần bội phục.”

Bạch Giai Thanh hung hăng trừng mắt nhìn một cái, trong lòng mắng hắn không biết rốt cuộc là đang giúp ai.

Nhưng nghe tên ăn xin kia còn nói: “Đại tiểu thư, tôi thấy tiểu thư nên tốt bụng để lại mấy rương đồ cho người nhà họ đi, có cái gì quan trọng hơn liên quan đến đồ trong quan phủ hoặc hoàng gia gì đó, Sơn Đại vương có thể khoan hồng độ lượng trả lại tiểu thư mấy rương hay không. Sau này Bạch gia còn đi đường này, Sơn Đại vương cũng nên chiếu cố tốt một chút.”

Mặc dù hắn vừa cười vừa nói lời này, nhưng ánh mắt sâu kín nhìn nàng. Ánh mắt kia như đang nhắc nhở nàng không nên hành động thiếu suy nghĩ ở chỗ này.

Không lập tức tỏ thái độ Bạch Giai Thanh ngửa đầu hỏi: “Người của ta đâu?”

“Những kẻ bắt tài kia ư? Theo chúng ta đánh một trận, chết mấy huynh đệ sau đó liền bỏ chạy, người cũng không nhìn thấy sao?” Sơn Đại vương cũng rất là buồn bực.

Bạch Giai Thanh nhìn hắn là một người thô tục, không hề giống cao thủ đầy tâm cơ, mỗi lời nói đều có bảy, tám phần cảm giác là thật, vì vậy nàng trầm ngâm, chợt nói: “Bị các người cướp đồ trên núi, coi như là hao tổn của Bạch gia chúng ta, phần lớn có thể để cho các người giữ lại.”

Thái độ của nàng đột nhiên chuyển biến, không chỉ làm cho sơn tặc vô cùng kinh ngạc, ngay cả tên ăn xin bên cạnh thay nàng toan tính cũng lộ ra ánh mắt nghi hoặc.

Chỉ thấy nàng chỉ tay về phía bên cạnh, tiếp tục lưu loát nói, “Trong này có một cái rương, chính là gỗ lim khảm đồ là đồ của thành chủ Vị thành Hạ Bằng Lan đưa ta dâng lên hoàng thất. Bạch gia ta có thể lỗ vốn, nhưng không thể thất tín, kính xin Sơn Đại vương đem rương này trả lại.”

Nói tới chỗ này, nàng nở một nụ cười, “Nếu Đại vương trả lại, ngay tại đây Bạch Giai Thanh có thể bảo đảm, hàng năm Khánh Dục phường cũng sẽ vì Thái Nhạc Sơn đưa lên hai mươi khu vải vóc, để cho Đại vương cùng huynh đệ thủ hạ và các phu nhân có y phục mới.”

“Thật sao?” Sơn Đại vương không dám tin nhảy lên, thân thể cao tráng cao hơn Bạch Giai Thanh ước chừng một cái đầu.

Nhưng Bạch Giai Thanh cũng chỉ khẽ ngẩng mặt lên, nhìn thẳng hắn, nụ cười chân thành, “Ta Bạch Giai Thanh nói lời giữ lời, nếu người không tin ta sẽ viết một tờ giấy cam kết ngay tại đây.”

Sơn Đại vương nhìn nàng một chút, lại nhìn cái rương kia một chút, như có điều suy nghĩ nói: “Chẳng lẽ trong cái rương này có kỳ trân dị bảo trị giá liên thành?”

Bạch Giai Thanh đang hoàng nói: “Có hay không có kỳ trân dị bảo ta cũng không biết, cái rương đã niêm phong, ngay cả ta cũng không có chìa khóa, chỉ có phía nhận mới có thể mở ra.” Nàng thấy ánh mắt nghi ngờ lại thêm thường của Sơn Đại vương liền nói tiếp: “Xin Đại vương không nên chú ý đến rương này, mặc dù Vị thành ở Đông Nhạc, nhưng Hạ Bằng Lan này, ngài cũng không nghĩ đắc tội chứ?”

Sơn Đại vương do dự một chút, lại hỏi: “Hàng năm người sẽ đưa vải vóc cho sơn trại chúng tôi? Không lấy tiền?”

“Kết giao bằng hữu, Bạch gia cũng không tiếc rẻ chút bạc.”

Bạch Giai Thanh nói cực kỳ khí phách, rốt cục làm cho mặt Sơn Đại vương đen kịt lộ ra một nụ cười khó coi.

“Được! Bạch đại tiểu thư quả nhiên danh bất hư truyền, là một nữ trung hào kiệt, tôi trả cô rương này, cô có thể cầm đi nhưng đừng quên viết giấy cam đoan.”

Bạch Giai Thanh biết đối phương còn có bản khoán, vì vậy sẵn khoải lấy giấy bút, lập tức viết giấy cam đoan, nói rõ Khánh Dục thường hàng năm sẽ cung cấp cho Thái Nhạc Sơn hai mươi khu vải vóc thượng hạng, còn dùng con dấu tùy thân của mình mà ấn lên.

Một đám đạo tặc mặt mày hỗn hởi, không nghĩ tới vốn cướp đồ của người ta, hiện tại không chỉ có người bị hại nguyện ý hai tay dâng tặng, hàng năm còn có thể kiếm được hơn hai mươi xấp khu vải vóc đáng giá. Nếu không dùng may mặc, hàng năm lấy đi bán trao tay, cũng có thể kiếm được không ít bạc vào trướng, thậm chí so với xuống núi cướp bóc còn có lời hơn, miễn phải lo lắng lại khổ cực.

Cuối cùng, Sơn Đại vương thân thiện tự mình đưa Bạch Giai Thanh xuống núi, còn phái người chuẩn bị cho nàng một chiếc xe nhỏ, đem cái rương kia bỏ lên, để ngựa của nàng kéo xe.

4. Chương 4

Đường xuống núi cũng không tính là dài, nhưng Bạch Giai Thanh cùng tên ăn xin cũng vẫn trầm mặc như lúc tới.

Sau khi rời sơn trại, tâm cũng buông lỏng xuống, Bạch Giai Thanh chỉ cảm thấy người mình càng ngày càng nóng, đầu có chút choáng váng, toàn thân mềm như bông vải, nếu không phải là đang ngồi ở trên lưng ngựa, chỉ sợ ngay cả khí lực đi bộ nàng cũng không có.

Nàng nhìn cánh tay của mình, lại nhìn bàn tay của hắn, hai vết thương đều quấn bằng vải, rất kỳ diệu chính là vết thương của mình là dùng y phục của hắn băng bó, mà khi hắn bị thương là dùng y phục của nàng băng lại. Trên y phục của hai người cũng dính vết máu loang lổ, nhìn qua trông cực kỳ chật vật.

Vậy mà phần chật vật này lại làm cho lòng của nàng gọn sóng.

Người này cùng nàng vốn là người xa lạ, tình cờ cứu nàng cũng chính là một chút duyên phận, vừa rồi bảo vệ nàng tựa như đánh cược với vận mệnh, tại sao vậy chứ? Vì nàng, đáng giá không?

Nàng không ngu ngốc, dĩ nhiên nghe thấy lời của hắn cũng là vì nàng mà hòa giải. Dù sao bọn họ chỉ có hai người, đối phương là cả một sơn trại, nếu động thủ khẳng định thua thiệt, chẳng qua là hắn không biết mục đích nàng tới nơi này vốn không phải là vì động thủ, mà là nói chuyện mua bán.

Nếu những sơn tặc kia thật sự liều mạng động thủ, người này sẽ làm thế nào? Sẽ đứng chặn trước mặt nàng, bảo vệ nàng chu toàn sao?

Không giải thích được ý tưởng chợt từ đáy lòng bùng lên, khiến cho nàng cũng cảm thấy cổ quái lại buồn cười. Lúc nào lại có ý nghĩ muốn lệ thuộc vào một người khác? Cho tới bây giờ nàng luôn có thói quen một mình chống đỡ đại cục, thói quen lãnh đạo mọi người, cho dù là nữ nhân nhưng không biết cái gì là mềm yếu. Hiểu rõ phải đối mặt với bọn sơn tặc, nàng chưa từng thấy sợ, nhưng bởi vì người này đưa tay ra, hé ra khuôn mặt tươi cười như tên trộm, chợt có một ý niệm không thuộc về chính lòng mình.

Nghĩ đến xuất thần, quên thu hồi tầm mắt, trong lúc vô tình mặt của hắn ngửa lên, hai người chăm chú nhìn nhau, ánh mắt lười biếng của hắn lại lộ ra vẻ sắc bén làm đáy lòng nàng run lên.

“Đang nhìn lên tôi sao?” Hắn cong khóe miệng cười, “Hay là muốn nói chuyện với tôi?”

“Tay của ngươi. Còn đau hay không?” Nàng có chút ấp úng, cố ý đem lời nói lạnh nhạt một chút, không lộ vẻ quá mức quan tâm.

Nhưng hắn vẫn cười đến đắc ý.”Cần gì cố làm ra vẻ chứ? Đa tạ Đại tiểu thư quan tâm, tôi đây bị thương còn chưa đến mức phải chết. Thật ra thì cô muốn hỏi tôi đối với cách làm vừa rồi có cảm tưởng gì, hay có lẽ là muốn hỏi tôi có phải đã luyện qua võ nghệ, lên núi với cô rốt cuộc muốn làm cái gì, lát nữa không phải là chúng ta nên chia tay chứ?”

Nàng sững sốt, bởi vì trên căn bản những vấn đề đó hẳn đều nói trúng. Không thích bị người đoán trúng ý định, nàng khó chịu nói: “Là người muốn nói chuyện ư? Nói một chuỗi tạp nham như vậy, cũng không phải là ta hỏi.”

“Cô không thừa nhận nhưng tôi có thể nói cho cô biết, Bạch Giai Thanh, nữ nhân như cô làm cho tôi rất tò mò, vừa rồi sắc mặt thay đổi đủ để thưởng thức, tôi thật sự cho rằng cô muốn lên núi liều mạng, không nghĩ tới cô sẽ cùng sơn tặc giao dịch, tại sao?”

“Bởi vì ta không có lựa chọn nào khác.” Nàng nhún vai trả lời, “Không làm như vậy, ta lấy không được rương đồ này.”

“Chỉ vì Bạch gia có thể lỗ vốn nhưng không thể thất tín?” Hắc nhếch mày hỏi: “Trừ nguyên nhân này còn có cái khác chứ?”

Nàng lại liếc hẳn một cái giống như đang cân nhắc rốt cuộc có nên cùng hắn nói hay không. Nhưng sau khi trầm mặc, nàng vẫn mở miệng, “Người phải biết, Bạch gia không giao thiệp với quan trường cũng không phải là người trong giang hồ, chúng ta chẳng qua chỉ là người làm ăn.”

“Rõ ràng.”

“Cho nên Bạch gia làm bất cứ chuyện gì cũng là vì buôn bán của Bạch gia.”

Hắn lại nhếch mày, “Tôi không thấy được cô làm như vậy cùng với việc buôn bán là có quan hệ gì? Tặng không đồ cho người ta, chính là làm ăn?”

Nàng cười, “Từ trước tới nay, đối với việc Khánh Dục phường chúng ta tiến vào để mở thêm cửa hàng Tây Nhạc vẫn luôn cự tuyệt. Tây Nhạc là nước láng giềng gần Đông Nhạc, không vào được Tây Nhạc, mua bán của Bạch gia không thể triển khai kế hoạch lớn. Mà nếu dám sơn tặc lấy được vãi vóc của Bạch gia, vô luận là mình mặc hay là bán trao tay cho phú hộ ở Tây Nhạc cũng sẽ làm cho danh tiếng của Khánh Dục phường truyền khắp Tây Nhạc. Sau đó từng bước một ngày càng ảnh hưởng sâu sắc, cho đến khi Hoàng đế Tây Nhạc không thể quản được nữa, đến lúc đó chính là thời điểm Khánh Dục phường thâm nhập Tây Nhạc.”

Hắn chợt bình tĩnh, lộ ra vẻ mặt tán dương, “Thật khổ cho cô phải nghĩ xa như vậy, nhưng chỉ sợ đây không phải là chuyện một năm, hai năm.”

“Đưa cho sơn trại những thứ vãi vóc kia, một năm chỉ vền vền có một ngàn lượng bạc, chút tiền này Khánh Dục phường cũng coi như là thua lỗ chút ít nhưng một ngàn lượng bạc này, vừa bảo vệ Khánh Dục phường bình an trên con đường này trong những ngày về sau, lại coi như là đồng tiền đi trước ném ở Tây Nhạc, nhiều nhất là tám, mười năm, chỉ đem vạn lượng bạc cũng sẽ khiến tình thế thay đổi.”

Nàng rủ rủ nói làm cho đuôi mày hắn nhếch thật cao tựa như lại một lần nữa xem kỹ nàng, sau đó cũng cười theo nàng. “Cũng may cô chỉ là nữ nhân làm ăn, không giao thiệp với triều đình, nếu không chỉ sợ người có thể đấu với tâm cơ của cô không có bao nhiêu.”

“Người khen nhầm rồi.” Nàng chỉ mỉm cười nhàn nhạt.

Nhưng hắn vẫn rất nghiêm túc ngẫm nghĩ, “Nhìn cuộc sống dám sơn tặc ở Tây Nhạc cũng không tệ, cho nên Khánh Dục phường định mở thêm cửa hàng ở Tây Nhạc, có lẽ cần chờ hơn tám, mười năm.”

“Tại sao?”

“Bởi vì quốc cường thì trộm cắp giàu, nước yếu thì trộm cắp nghèo, cô có thấy nhà ai đói bụng nhưng vẫn cười đến sáu bảy thê thiếp không? Việc ăn uống đã làm cho hắn chết khổ rồi, hắn nói không có tiền mua quần áo cho thê thiếp, đơn thuần chính là nói láo lừa gạt người.” Tinh quang trong mắt hắn lóe lên, “Tôi không biết Tây Nhạc giữ lại dám sơn tặc này đến tột cùng là vì để cho Đông Nhạc ăn không ngon ngủ không yên, hay là vì nhắc nhở mình không được quá mức lưỡi biếng, nếu đổi lại là tôi chưa chắc đã dung hạ bọn họ.”

“Người? Tại sao người không tha cho người ta?” Nàng giễu cợt, ở trên ngựa lại càng ngày càng gắng sức chống đỡ. Ngày hôm qua bị ngã nên đầu vẫn choáng váng, sáng nay cảm giác tốt hơn một chút liền nhanh chóng cưỡi ngựa lên Thái Nhạc Sơn, hôm nay chuyện vừa làm xong cũng đã an tâm, đột nhiên cảm giác được cả người lạnh đến phát run, đầu cũng cực kỳ đau nhức.

Hắn nghe được khí tức của nàng không ổn, vừa muốn hỏi nàng, chỉ thấy thân thể nàng nghiêng một cái, từ trên lưng ngựa ngã xuống. Hắn vội vàng đưa tay đỡ, đem cả người nàng ôm vào trong ngực.

Nàng ở trong ngực đã không còn khí định thần nhàn** lúc nãy nữa, giờ đây giống như là một con thỏ trắng bị thương, run lẩy bẩy, hô hấp rối loạn, ngay cả đôi môi phần hồng cũng biến sắc.

**khí tức ổn định, thần sắc thư thái

Hắn đặt tay lên trán của nàng, vẫn là lạnh như băng, nhưng nhìn bộ dạng nàng bây giờ chỉ sợ là đã sốt cao.

“Buông ra, tự ta có thể đứng được.” Bạch Giai Thanh mê man chỉ muốn tránh khỏi ngực hắn.

Ánh mắt người này quá mức sắc bén, hai cánh tay quá khỏe, bị hắn giữ chặt trong ngực làm cho nàng cảm giác không phải là nương nòng, mà là sợ hãi cùng bất an. Nàng bị hắn nhìn thấu quá nhiều, không muốn để cho lúc mình mềm yếu bị đối phương nhìn thấy.

Nhưng hắn chỉ tà mị cười một tiếng, ôm chặt hơn, “Cũng không phải là lần đầu tiên ôm cô, lần trước công cô đến sơn động, ước chừng tôi công cô mất một canh giờ, thân thể Bạch đại tiểu thư cũng không phải là người nào cũng có thể tùy tiện ôm, cô nghĩ tôi sẽ buông tay vào giờ phút này sao? Nếu thật sự buông tay, cô sẽ bị ném trên đất đấy.”

Hắn kéo yên ngựa, mang theo nàng lại nhảy lên lưng ngựa, ngựa này thật là khỏe mạnh, cho dù bị hai người ngồi lên vẫn oai mãnh kiên cường như cũ.

Tên ăn xin kia vỗ vỗ lưng ngựa, nói: “Luyện Sát, chúng ta trở về, nữ nhân này ngàn vạn lần không thể ngã xuống, nếu không ta sẽ đánh cái móng ngựa.”

Con ngựa dường như hiểu được lời của hắn, bốn vó đạp tại chỗ mấy bước sau đó chở bọn họ, kéo cỗ xe nhỏ kia, nhanh chóng đi trên sơn đạo mù mịt gió tuyết.

Lại trở về nơi này.

Bạch Giai Thanh thở dài hé mắt nhìn, bốn phía quen thuộc, ánh lửa cùng bóng tối làm cho nàng có chút nhụt chí.

Làm sao mà đi một vòng vẫn quay trở lại? Vốn là nàng nghĩ đi đến quan phủ gần đây, để cho vị Huyện lệnh kia đã từng muốn lấy lòng nàng giúp nàng tìm được nhóm Mạnh Hào, mau chóng về nhà nhưng thân thể này thật sự là không theo ý mình.

Lúc đầu thì lạnh run nhưng sau đó thân thể tựa như bắt lửa, đôi môi cũng khô khốc, đầu vẫn đau như vậy, tất cả phản ứng của cơ thể đều cực kỳ không tốt. Trong trí nhớ, thân thể của nàng rất tốt chưa từng bị bệnh nghiêm trọng như vậy, nhưng lại bị bệnh ở nơi hoang dã lạnh lẽo thê lương này, thật là bi thảm.

“Muốn uống nước?” Bên tai có thanh âm lờ mờ, sau đó một bầu rượu đưa tới trước mặt nàng.

“Ta không muốn uống rượu.” Nàng khàn khàn nói.

“Không phải là rượu, là nước.” Hắn ôn nhu an ủi, êm ái dường như có thể hòa ấm lòng người.”Tối, ngoan, trước tiên uống nước đi.”

Nàng mạnh mẽ ngẩng đầu lên, liền nhận bầu rượu uống vài ngụm, quả nhiên là nước, chẳng qua mùi vị nước này cũng không tính là ngọt.

“Tìm nước ở nơi nào vậy?” Nàng lẩm bẩm, “Thật khó uống.”

“Thêm chút lá trà hoa nhài thượng hạng, lại dùng ấm tử sa** nấu, ba sắc ba sôi, lấy khay gỗ mun mạ vàng bưng chén trước mặt cô, Đại tiểu thư liền nguyện ý uống?” Hắn trêu ghẹo, đồng thời đem vải bố ướt lạnh đặt trên trán nàng, giúp nàng giảm nhiệt độ.

**ấm trà được làm từ một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen.

Bạn nào muốn biết hình dạng nó thế nào thì có thể tìm ” ấm tử sa ” trên google.

Nàng cười khở, “Ta biết không phải như vậy, nước này là tuyết tan mà thành? Có mùi vị của đất.” Trên trán đột nhiên thấy mát mẻ làm cho nàng tỉnh táo mấy phần, “Người không phải là người Đông Nhạc, cũng không phải là người Tây Nhạc, người tốt cuộc là người ở đâu? Cũng có người phục vụ trà như vậy cho người uống sao?”

“Đúng vậy, có văn thần võ tướng, xếp thành hàng hai bên đại điện, thái giám cung nữ đếm không hết, tôi uống ly trà sâm đều phải ba, bốn mươi người hầu hạ, ăn cơm cũng phải khoảng trăm người nhìn.” Hần tùy ý cùng nàng nói chuyện tào lao, không có nửa điểm nghiêm túc.

Bạch Giai Thanh chớp mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, có lẽ là do nằm quá lâu, thân thể bởi vì thế mà cứng nhắc đau nhức, nàng chậm rãi ngồi dậy, vô ý thức nhìn lướt chung quanh, lại chợt sững sốt.

Là bị bệnh nên hoa mắt sao? Tại sao trong sơn động hoang vu tồi tàn, nàng lại thấy có mấy bông hoa?

Lại xoa xoa mắt, nhìn thật kĩ, quả nhiên ở trong động có một chai rượu cũ cắm đầy hoa dại, hoa mềm mại màu vàng rất khó tìm được trong gió tuyết, không hề run lẩy bẩy, mềm mại nhưng cũng có tôn nghiêm.

“Tại sao lại có hoa ở đây?” Nàng kinh ngạc chỉ vào bình kia.

“Lúc tìm nước cho cô thì nhìn thấy, loại hoa dại này một năm nở bốn mùa, nữ tử các cô không phải là thích nhất hoa cỏ sao? Cho nên hái một ít cho cô.”

Hần nói hời hợt, cười rồi đem bình rượu kia đưa đến trước mặt nàng.

Nàng dè dặt ôm bình rượu kia, trong nháy mắt ngón tay chạm vào cánh hoa, giống như tâm trong phút chốc chợt sáng ngời.

“Kẻ xấu như ngươi lại có tâm như thế.” Nàng nhẹ giọng thở dài, khóe miệng lại nở nụ cười, sau đó ngoắt đầu lên, chuyên chú ngưng mắt nhìn hắn, tự đáy lòng nói: “Bất kể ngươi là ai, cảm ơn ngươi.”

Hần chấn động, quay người nhìn chằm chằm nàng đã nhắm mắt, “Cảm ơn tôi cái gì?”

“Cảm ơn người đã cứu ta, theo ta đi chuyến này, còn bị thương, người muốn báo đáp thế nào? Bạc ư? Hay là ta thay người tìm việc ở Khánh Dục phường?”

Hần yên lặng thật lâu, không trả lời, nàng lại nặng nề mở mắt, hỏi: “Sao vậy? Chẳng lẽ ngươi thích làm tên ăn xin? Hoặc là ngươi định nói người chẳng qua là làm chuyện tốt, cho nên không cần hồi báo?”

Hần nhìn chằm chằm nàng, nụ cười cổ quái lại nổi lên, “Thật sự có ý báo đáp tôi?”

“Chỉ cần không quá đáng ta có thể làm được.”

Ngón tay của hắn nhẹ nhàng mơn trớn gò má nàng, nơi đó có mấy sợi tóc ướt dán chặt vào gò má non mềm, hắn chậm rãi cúi thấp, nhẹ nói: “Thù lao của tôi không cao, mà cô cũng tuyệt đối làm được.”

Nàng luôn sợ hắn lấn đến gần làm cho nàng có vô hạn áp lực cùng sợ hãi, giờ phút này mặt hắn dần dần phóng đại, loại bất an đó càng ngày càng nhiều. Nhưng nàng nằm ở nơi đó, căn bản không thể nào tránh né, đang muốn làm rõ suy nghĩ hỗn loạn, muốn ngăn hắn tiến tới gần, đột nhiên trước mắt tối sầm, tất cả ánh lửa đều giống như bị thứ gì che đi, đôi môi khô khốc bị một vật mềm mại ướt át dính sát.

Bạch Giai Thanh sững sốt, bả vai bị nắm chặt có chút đau làm cho nàng hiểu chuyện gì đang xảy ra, cảm phần không chịu nổi nàng muốn dùng lực đá văng hắn ra, nhưng hắn nắm rất chặt, chính là lúc bình thường tránh không được, huống chi hiện tại nàng đang bị bệnh không có chút sức lực nào.

Môi, cứ như vậy bị hắn tùy ý cướp đoạt chà đạp, trong thân thể như có ngọn lửa thiêu đốt toàn thân từ trong ra ngoài. Cuối cùng, nàng thôi ý nghĩ vùng vẫy, mặc cho cái việc đụng chạm này tùy ý lan tràn mà mê man ngất đi.

Dần dần, hắn buông nàng ra, lại lần nữa hôn lên đôi môi đỏ ửng ướt át, trên cổ của nàng, vành tai, đầu vai, lưu lại từng chuỗi dấu vết, nụ cười thần nhiên can rở tuyên bố làm cho Bạch Giai Thanh trước khi hôn mê cũng phải nhớ rõ ràng, giống như bị người dùng lực đem câu nói kia khắc vào tâm của nàng.

“Chờ ta ba năm, ta sẽ tới cưới nàng.”

Đây là làm nhục ư? Đường đường là Đại tiểu thư ở Bạch gia, thân phận cực kỳ tôn quý bị một tên ăn xin thấp hèn, ở trong sơn động khinh bạc, còn bị người bá đạo quyết định việc chung thân.

Nàng xấu hổ đến nỗi muốn đập đầu mà chết, nhưng bây giờ nàng không có chút sức lực nào, chỉ có thể hôn mê.

5. Chương 5

Ba năm sau.

Bạch phủ ở Đông Xuyên, Đông Nhạc, sáng sớm đã vô cùng náo nhiệt. Ba năm trước đây nhị tiểu thư Vu Giai Lập đi kinh thành hôm nay muốn dẫn tướng công về nhà ra mắt.

Đây là tiểu nữ nhi mà hai người thương yêu từ trước đến nay, Vu Tùng Vân cùng thê tử Bạch Cẩm Hà từ sáng sớm đã chờ ở cửa, thật vất vả mới thấy một người cưỡi ngựa chạy như bay đến, Bạch Cẩm Hà mừng rỡ kêu lên: “Giai Lập, chạy chậm một chút.”

Vậy mà nữ tử áo đỏ dường như không kiềm chế được, phi thân từ trên lưng ngựa xuống, tốc độ còn nhanh hơn ngựa, vô cùng xinh đẹp tiêu sái đứng ngay trước mắt bọn họ, nàng ôm cổ Bạch Cẩm Hà, kêu to, “Nương, con nhớ nương chết mất!”

Viễn mắt Bạch Cẩm Hà không khỏi ươn ướt, “Nha đầu ngốc, nhớ nương, tại sao lại đi ba năm mới trở về?”

Trên khuôn mặt nhỏ xinh của Vu Giai Lập tuy có áy náy nhưng chột dạ nhiều hơn. Nàng ngáp ngừng cười nói: “Hạo Nhiên nói muốn dẫn con đi xung quanh một chút, kết quả mới vừa ngao du trở về, cha chàng lại buộc chàng đi thi, con không thể để cho hai cha con bọn họ đấu khí nên lưu lại phụng bồi chàng dự thi. Thi đồ bằng vàng, chàng không muốn làm quan, hết lần này tới lần khác Hoàng đế lại không thả người, con lại phải phụng bồi chàng trong kinh ba năm, thật vất vả nói chàng thuyết phục Hoàng thượng phê chuẩn, mấy tháng này con mới có thể trở về thăm nương nha.”

Bạch Cẩm Hà thương tiếc vỗ về bả vai nữ nhi, quở trách nói: “Hắn không cho, tại sao con không tự trở về? Năm đó xông xáo giang hồ thì đều tự mình chạy chơi khắp nơi? Chẳng lẽ khi thành hôn, ngay cả đường về nhà cũng không nhận ra?”

Vu Tùng Vân ở bên cạnh cười nói: “Phu nhân thật không biết tâm tư của con sao? So với hai lão già chúng ta đây, tự nhiên tướng công của con vẫn là quan trọng hơn. Giai Lập muốn về thăm chúng ta nhưng lại không bỏ được tướng công Hạo Nhiên, hai tiểu phu thê như keo như sơn, khó có được ba năm dính nhau, hôm nay còn có thể nhớ về quê nhà thăm cha nương một lần, chúng ta nên mãn nguyện.”

Mặt Vu Giai Lập đỏ bừng, dậm chân kêu lên: “Cha, sao cha lại nói như vậy. Không cho nữ nhi mặt mũi, thật sự là Hạo Nhiên có chuyện nha, không phải hai người nói xuất giá tòng phu sao? Tại sao bây giờ con từ phu, hai người còn tới trách con?”

“Là con xuất giá tòng phu hay là Hạo Nhiên lấy vợ từ phụ hử? Tính tình Hạo Nhiên rất tốt, đối với con khẳng định là ngàn theo trăm thuận, con còn muốn từ nó hử?” Vu Tùng Vân chế nhạo nữ nhi, mỉm cười nghênh đón con rể mới từ trên xe ngựa đi xuống, “Nha đầu Giai Lập này mấy năm nay có gây phiền toái cho con hay không?”

Tề Hạo Nhiên mặc một bộ bạch y, nụ cười tao nhã lịch sự, so với ba năm trước đây càng thêm trầm ổn từng trải rất nhiều, thi lễ với Vu Tùng Vân cùng Bạch Cẩm Hà một cái sau đó hất cười tràn ngập cưng chiều nhìn thê tử đang dựa vào bên cạnh mẫu thân, nói: “Nàng không gây phiền toái thì không phải là Giai Lập.”

Vu Giai Lập làm mặt quỷ với hắn, kéo tay của mẫu thân đi vào trong. Bạch Cẩm Hà nhỏ giọng nói: “Lần trước nương viết thư bảo con để ý chuyện kia, có tin gì chưa?”

“Ý nương là chuyện thay đại tỷ tìm một nhà môn đăng hộ đối ư?” Vu Giai Lập thờ ơ nói: “Chuyện này con giao cho Hạo Nhiên rồi.”

Bạch Cẩm Hà cau mày nói: “Đây là chuyện riêng của tỳ tỳ con, tại sao có thể giao cho Hạo Nhiên?”

“Con lại không biết nương nói những thứ gì mà ‘tài sản minh bạch, phẩm hạnh đoan chính, thiếu niên anh tuấn môn đăng hộ đối’, Hạo Nhiên ở Khánh Dục phường chủ trì đại cục, lại đang làm trong triều, quen biết rộng hơn so với con, không phải nương cũng từng nói không cho cho đại tỳ tìm nhân sĩ giang hồ, nếu không con còn biết không ít đại hiệp võ lâm chưa thành hôn, tuổi không sai biệt lắm, cũng hợp với đại tỳ.”

“Dĩ nhiên không thể tìm nhân sĩ giang hồ, nhà chúng ta có con và cha con đã làm ta nhức đầu rồi.” Bạch Cẩm Hà vỗ đầu tiểu nữ nhi một cái, “Làm sao con lại thờ ơ như vậy? Dù gì bây giờ con có một phu quân tài giỏi, nhưng năm nay đại tỳ con đều quá tuổi rồi? Con nhìn bên ngoài xem nữ tử đến tuổi như đại tỳ chưa xuất giá còn có bao nhiêu người? Người ta đều chê cười đại tỳ con là quái gở, rõ ràng bàn về tướng mạo, bàn về gia thế, đại tỳ con không kém người nào cả.”

“Nương, nương quan tâm thừa, con thấy tính tình đại tỳ lạnh như băng, từ trước đến giờ không đem nam nhân để ở trong mắt, cho tới bây giờ tỳ tỳ con cũng không muốn thành hôn, nương cứ để cho tỳ tỳ con sống một mình không phải càng tốt sao?”

Bạch Cẩm Hà lạnh mặt, “Con thật là, từ nhỏ đến lớn đều vô tâm vô phách như vậy, hoàn toàn không quan tâm đại tỳ của mình. Mặc dù bề ngoài nó lạnh nhạt, nhưng trong lòng vẫn nghĩ đến cô muội muội này, nghĩ đến cái nhà này, đâu giống con mỗi ngày như ngựa hoang chạy tới chạy lui bên ngoài. Ta thân là nương của các con không thể nhìn tỳ tỳ con ở Khánh Dục phường phí mất tuổi xuân chứ? Nữ nhân dù mạnh mẽ tới đâu cuối cùng vẫn phải xuất giá, để cho trượng phu thương yêu chăm sóc, con xem con không phải là ví dụ tốt nhất ư?”

Vu Giai Lập đỏ mặt, ngập ngừng nói: “Vây. . . . Cũng nên hỏi đại tỳ muốn tìm người như thế nào, nếu không Hạo Nhiên đi tìm cũng không có đầu mối, còn có, tìm được thì nương lập tức đưa đồ cưới qua, hay để cho đại tỳ vào kinh gặp mặt? Ngộ nhờ đại tỳ không thích, chẳng phải là nương không thể sống vui vẻ sao?”

“Nha đầu này, từ đâu mà học được lăm mồm như vậy?” Bạch Cẩm Hà lại vỗ đầu nàng làm Vu Giai Lập che đầu đau nhức gọi: “Nương, con khó có cơ hội được về nhà một chuyến, nương muốn đập con thành ngàn ngốc ư?”

“Nương mới không đành lòng đánh muội thành ngàn ngốc.” Thanh âm lạnh nhạt đột nhiên xuất hiện làm cho hai người đang say sưa nói liền im lặng, dừng tay, cùng nhau nhìn về phía bóng người tinh tế đang từ nội đường chậm rãi đi ra.

Bạch Giai Thanh vẫn là vẻ mặt nhàn nhạt trước sau như một, nhìn thấy muội muội cũng chỉ khẽ gật đầu một cái, “Trở lại rồi? Đọc theo đường đi vẫn còn thái bình chứ.”

“Thái bình, muội hận không có sơn tặc gì để cho muội luyện một chút quyền cước, ba năm nay ở trong kinh thành làm muội ngọt ngọt muốn chết.” Vu Giai Lập cười cười nhẩy qua nắm bả vai nàng, “Đại tỳ, hình như tỳ gây hơn rồi? Có phải nương quản tỳ một muốn chết hay không?”

Bạch Giai Thanh liếc tay của nàng một cái, ung dung xê dịch bả vai làm cho tay nàng trượt rơi xuống, “Bạch gia có muội là nữ nhi bất hiếu, luôn luôn có đại tỳ ta hiểu thuận hiểu chuyện thay muội gánh vác trách nhiệm, tỳ nhìn muội hình như lại mập ra.” Nàng cúi đầu liếc nhìn bụng muội muội, “Có phải có rồi hay không?”

Gương mặt Vu Giai Lập liền đỏ lên, không che giấu được tâm sự, nàng bật thốt lên hỏi: “Làm sao tỳ biết?”

Bạch Cẩm Hà “Ai nha” một tiếng, ôm cổ nàng, nhìn xuống ra sức quan sát, “Thật sự có? Làm sao lại không nói sớm? Có bầu còn đi đường xa như vậy, vừa rồi con còn cười ngựa, thật là không biết lo cho bản thân mình, Hạo Nhiên có biết không? Nó cũng để con hồ nháo như vậy? Nó a, chính là quá cưng chiều con. . . .”

Thái độ Bạch Giai Thanh vẫn như trước, nàng đi về phía trước, kéo mẫu thân đang cản nhằn với muội muội ra sau lưng, người đâm đầu đi tới chính là muội phu Tề Hạo Nhiên, hắn khẽ mỉm cười với nàng, “Đại tỳ.”

Nàng nhếch mày, “Trước kia người gọi ta là tiểu thư, hiện tại gọi ta là đại tỳ, người cùng Bạch gia chúng ta, ngọn nguồn rất thú vị.”

Tề Hạo Nhiên nhìn chăm chú vào nàng, “Đại tỷ gần đây gầy hơn.”

“Lời này thê tử người đã nói qua, ” Nàng hừ cười lạnh, “Hai người càng ngày càng giống nhau rồi, toàn nói lời vô nghĩa.”

“Vậy thì nói chuyện có nghĩa đi, nghe nói gần đây đại tỷ muốn mở rộng Khánh Dục phường ở quốc gia khác?”

Bạch Giai Thanh gật đầu một cái, “Đầu năm nay Tây Nhạc đã đồng ý cho chúng ta mở bổ trang, nhưng điều kiện quá nghiêm ngặt hạn chế, lãi cũng không bằng một huyện thành ở Đông Nhạc, tiếp tục như vậy đối với Khánh Dục phường mà nói không có bất kỳ giá trị nào.”

Tề Hạo Nhiên gật đầu một cái, “Đúng vậy, có điều muốn mở cửa hàng ở quốc gia khác lại là một khó khăn lớn, chỉ là tiền đầu tư cho vận chuyển hàng bằng đường thủy cũng không phải là ít.”

“Cho nên trước mắt ta cũng không nghĩ đến quốc gia xa xôi nào, đang muốn tìm một quốc gia gần Đông Nhạc để mở rộng, quốc gia này thói quen tập quán tương đối giống Đông Nhạc, diện tích so sánh với Đông Nhạc cũng không phải là nhỏ bé, còn phải tương đối phồn vinh, như vậy mới có thể mua được hàng hóa của Khánh Dục phường, mà chúng ta cũng có thể tiết kiệm tiền vận chuyển.”

Tề Hạo Nhiên nghĩ ngợi nói: “Quốc gia đáp ứng được điều kiện của đại tỷ... thích hợp nhất đại khái chính là.” Ánh mắt của hắn nâng lên, nhìn thẳng vào mắt Bạch Giai Thanh. Ánh mắt của cả hai đều kiên định, sau đó bọn họ cùng nhau nói ra tên của quốc gia đó ——”Thiên Tước.”

Bạch Giai Thanh đem chuyện chuẩn bị đến Thiên Tước mở cửa hàng cho mẫu thân nghe, Bạch Cẩm Hà nhíu mày, “Thiên Tước? Nơi đó mặc dù không phải là rất xa, nhưng đi bằng thuyền cũng phải mất bảy tám ngày chứ? Có cần thiết phải mở cửa hàng ở nơi xa như vậy không? Hơn nữa phải cử người nào đi đây?”

“Con đi.” Bạch Giai Thanh lại mở lời, “Đồ đạc con đã thu thập xong, thành chủ Vị thành Hạ Bằng Lan sở hữu mấy chiếc thuyền vừa lớn lại vừa đi nhanh đã đáp ứng cho mượn. Trước tiên con sẽ mang một ít hàng hóa qua đó, không nói đến việc mở cửa hàng vội, trước tiên cứ làm điểm mua bán lẻ đã, cùng những phú hộ ở đó kết giao, nếu buôn bán tốt sẽ tính bước lớn hơn.”

“Con đã chuẩn bị xong?” Bạch Cẩm Hà kinh ngạc nói: “Tại sao lại không thương lượng với nương một chút lại tự mình quyết định một việc lớn như vậy? Con cũng chỉ là một nữ tử, đi đến nơi xa như vậy, con bảo nương làm sao mà yên tâm đây?”

“Nương, nương xem con là đứa trẻ ba tuổi sao?” Bạch Giai Thanh buồn cười nhìn mẫu thân, “Những năm nay ở Đông Nhạc, con là người bề bộn công việc, hiện tại cũng chỉ là xuất môn đầu có khác gì trước đây?”

“Nhưng lần xuất môn này là đi một nơi xa.” Bạch Cẩm Hà lẩm bẩm, mặc dù không muốn đồng ý, nhưng cũng biết đại nữ nhi từ trước đến giờ là lời lệ phong hành (quyết định nhanh chóng), quyết định chuyện gì nhất định sẽ lập tức làm, mình cũng không thể ngăn cản được.”Con đi Thiên Tước phải mang nhiều nhân thủ đi để bảo vệ bản thân cho tốt, nơi đó dù sao cũng là đất khách quê người, luật pháp quy củ cũng phải hiểu một chút, bạc cũng đừng mang thiếu, nếu có vấn đề gì, phái người đưa tin về, nương ở bên này cũng lập tức giúp con an bài.”

“Vâng.” Bạch Giai Thanh gật đầu một cái, “Nương yên tâm đi, nhanh nhất là hai ba tháng, lâu nhất là năm sáu tháng con sẽ trở về.”

Bạch Cẩm Hà do dự, vẫn không yên lòng, “Nhưng tại sao nhất định phải đi Thiên Tước chứ? Tây Nhạc hiện tại đã đồng ý cho chúng ta mở cửa hàng, mặc dù hạn chế trước mắt còn nhiều, nhưng dù sao cũng là láng giềng của Đông Nhạc, làm chuyện gì cũng dễ dàng, nói không chừng chưa tới một hai năm, hạn chế cũng không còn, buôn bán còn có thể rất tốt.”

“Nương, nương cũng chỉ thấy được cái lợi trước mắt thôi sao?” Bạch Giai Thanh cười trêu đùa nói: “Năm đó nương cũng không phải là người lưỡng lự như bây giờ, nắm chắc Tây Nhạc đối với Khánh Dục phường mà nói là chuyện sớm hay muộn thôi, con làm việc không muốn bảo thủ, Thiên Tước là thương trường tốt nhất để cho Khánh Dục phường mở rộng. Con hi vọng một ngày kia, Khánh Dục phường có thể tiến xa hơn đến Trung Nguyên, để cho mọi người trong thiên hạ đối với nữ nhân của Bạch gia chúng ta tâm sinh kính nể.”

Bạch Giai Thanh nhàn nhạt tuyên bố làm cho Bạch Cẩm Hà rối cuộc cũng hiểu tâm tư kiên định của nữ nhi, không cách nào thay đổi, không khỏi thở dài đành thuận theo tự nhiên thôi.

Ra khỏi hậu viện, Bạch Giai Thanh mới đi mấy bước, chỉ thấy Đại quản gia Khánh Dục phường đứng thẳng trước mặt, trong tay cầm một phong thư giống như đang đợi nàng.

“Chuyện gì?” Nàng dạo bước đi đến.

Đại quản gia đưa thư cho nàng, “Đại tiểu thư, đây là giấy thông quan vừa mới được phê chuẩn, Bộ hạ đã đóng dấu, trong mấy ngày này Đại tiểu thư có thể đi đến Thiên Tước. Khi đến đó, có đại sứ** Đông Nhạc tiếp đãi, hết thấy đều đã an bài thỏa đáng.”

**nguyên văn là trú sứ

“Ta biết rồi.” Nàng mở phong thư ra, bên trong là một quyển thông quan nho nhỏ, có một dấu ấn lớn của Hoàng đế Đông Nhạc.

Nàng thuận miệng hỏi: “Hiện tại Hoàng đế Thiên Tước tên gọi là gì?”

“Gọi Triệu Chung Hoàn, có điều vẫn là một đứa trẻ tám tuổi.”

“Vua bù nhìn?” Nàng nhếch mày, “Vậy trong triều ai chủ quản?”

“Nghe nói là thúc thúc của Hoàng đế, Ninh Vương Triệu Huyền Thần.”

“Người này tính tình như thế nào? Có dễ tiếp xúc không?”

“Người ở Thiên Tước truyền tới, đều nói người này trời sinh tính tình xảo trá, tâm cơ thâm trầm, hỉ nộ vô thường, hơn nữa thủ đoạn làm việc rất sắc bén, trong triều người người kính sợ, là một nhân vật vô cùng lợi hại.”

Nàng lại nhăn mày, lần đầu tiên rời bên làm ăn, xem ra so với tưởng tượng của nàng, việc đối mặt với khó khăn có chút trắc trở.

“A, đúng rồi, còn có. . . .” Đại quản gia vội vàng nhắc nhở, “Năm trước ở Thiên Tước hạ lệnh cấm chỉ nữ nhân công khai làm ăn, vì vậy nếu Đại tiểu thư đi đến đó chỉ sợ vấn đề khó khăn đầu tiên cần phải đối mặt chính là đạo luật này.”

“Cấm chỉ nữ nhân làm ăn?” Nàng lại nhăn mày chặt hơn rồi, “Tại sao?”

“Không rõ ràng lắm, chỉ nghe nói đây là do Ninh Vương tự mình hạ chỉ thị, Đại tiểu thư, không phải chúng ta nên đổi nơi khác chứ? Xa một chút có Kim Thành Ngọc Dương, tất cả đều là đại quốc giàu có và đông đúc, dân phong cởi mở. . . .”

Nàng bóp chặt giấy thông quan, “Hành trình không thay đổi, hai ngày sau lên đường.”

Tại sao nhất định phải đi Thiên Tước? Nàng biết có rất nhiều người cũng không thể hiểu nổi, đối với nàng mà nói, lựa chọn Thiên Tước trừ vị trí địa lý và rất nhiều điều kiện thuận lợi vô cùng thích hợp cho Khánh Dục phường phát triển mở rộng, còn có, sâu trong nội tâm của nàng vẫn còn một vết thương nho nhỏ, vẫn mơ hồ đau, mà nỗi đau này lại cùng Thiên Tước có mối liên hệ gì đó không thể nói nên lời.

Thiên Tước quốc, quốc họ là Triệu.

Tên ăn xin dị quốc ba năm trước đây xuất hiện ở trước mặt nàng, bá đạo lấy đi nụ hôn đầu của nàng, lại ước hẹn ba năm sau giống như đùa giỡn đã vô tung vô ảnh, hấn tự xưng họ Triệu.

Nàng biết chỉ bằng điểm này mà phỏng đoán người đó nhất định đến từ Thiên Tước là vô căn cứ nhưng ba năm qua vết thương sâu trong đáy lòng giống như vết bỏng, nàng không thể quên được chữ “Triệu” này, nó là con đường duy nhất khiến nàng có thể tìm được hấn.

Nàng nhất định phải tìm được người này, nàng không cho phép bất luận kẻ nào làm rối loạn tâm tư như mặt hồ tĩnh lặng của nàng, sau đó mai danh ẩn tích giống như không có chuyện gì xảy ra.

Nàng cũng chưa từng nghĩ đến chuyện gả cho hấn nhưng nàng nhất định xóa bỏ nỗi hổ thẹn trong vòng tay hấn ngày đó.

Ba năm qua bất kể thật giả, bất kể hần có thừa nhận hay không nàng tuyệt đối không thể bỏ qua cho hần. Nhưng ở Thiên Tước thật sự sẽ tìm được manh mối nàng mong muốn sao?

Thiên Tước quốc, chỉ có hơn hai trăm năm lịch sử không so được với Phượng Triều ở Tây Hải xa xôi đã có lịch sử lâu đời, lãnh thổ cũng không so được với Nhất Triều tam quốc mênh mông nghìn vạn dặm, nhưng Thiên Tước quốc dựa vào đường biển, kinh tế phồn vinh, sản vật phong phú. Đất đai không tính là rộng lớn nhưng cũng có một khoảng trời riêng của mình.

Năm đó quốc gia từng lâm vào tình trạng suy yếu, sau đó lại hòa thân với Đông Liêu, cùng với cải cách trong nước rốt cục cũng vực dậy phát triển mạnh mẽ trở thành một đại quốc làm cho các nước láng giềng chung quanh không dám khinh thường.

Khi thuyền của Bạch Giai Thanh cập bến ở cảng khẩu của Thiên Tước, nàng ý thức được chuyến đi lần này tất nhiên sẽ có thu hoạch. Thuyền buôn nhiều vô số, đi tới đi lui ở cảng khẩu, cờ của các quốc gia tung bay cùng nhau tạo thành một phong cảnh xinh đẹp.

Nàng đã giả nam trang bởi vì ý chỉ quái dị của Ninh Vương Thiên Tước quốc, nàng không muốn vừa vào bến vì những chuyện nhỏ nhặt mà làm hỏng chuyện lớn.

“Bạch đại tiểu thư.” Nàng vừa cập bến, quả nhiên có đại sứ Đông Nhạc ở Thiên Tước quốc nghênh đón, không biết Hoàng đế Đông Nhạc chỉ thị như thế nào, tóm lại thái độ sứ thần này đối với nàng rất khiêm nhường.

“Phòng sứ quán đã chuẩn bị tốt cho đại tiểu thư.”

“Ta nên ở bên ngoài thì hơn.” Bạch Giai Thanh có chủ trương khác, “Ở nơi đó sẽ không thuận tiện.” Nàng không muốn vừa đến Thiên Tước đã bày ra thái độ lấy chính trị mưu cầu kinh tế, mặc dù đây là quan hệ không thể tránh nhưng có thể làm cho người đang nắm quyền ở Thiên Tước chú ý, bất mãn.

Vì vậy nàng tìm một khách điểm tương đối lớn trong Hoàng Đô, bao cả hậu viện.

“Đại tiểu thư, việc đầu tiên chúng ta cần làm là gì?” Thủ hạ hỏi nàng, lần này nàng tới nơi này dẫn theo một số tùy tùng, nhóm người Mạnh Hào, người ở phòng thu chi. Tất cả đều do nàng làm chủ, sai đâu đánh đó.

Từ lâu ở trong lòng nàng đã bàn tính đến phương diện này.

“Trước tiên đi đến chợ quán xem thử, không biết trong Hoàng Đô Thiên Tước tư lự vải vóc mua bán như thế nào, có cố định người cung ứng hay không, mọi người không cần đi theo ta, Mạnh Hào cùng đi với ta là được.”

Kể từ chuyện ngoài ý muốn ở biên quan ba năm trước đây, Mạnh Hào vẫn tràn đầy áy náy cùng cảm giác chịu tội đối với Bạch Giai Thanh, càng thêm tận tâm tận lực chiều cố nàng. Nếu có người gây bất lợi cho Bạch Giai Thanh, hần hận không thể đánh một đấm, tuyệt đối không để cho chủ tử bị tổn thương dù chỉ một chút.

Bạch Giai Thanh không hề đề cập với hần về chuyện làm sao mình có thể tránh được một kiếp nạn năm đó. Khi nàng hết sốt, có thể đi bộ, tên ăn xin kia nâng nàng lên lưng ngựa, vẫn hộ tống nàng tìm huyện nha gần Đông Nhạc nhất, mà Mạnh Hào lúc ấy đang lo lắng tìm kiếm tung tích của nàng ở khắp nơi.

Trừ nàng ra không có ai thấy tên ăn xin, không có ai biết đoạn duyên phận thần kỳ năm đó.

6. Chương 6

Bạch Giai Thanh đi trên đường Hoàng Đô của Thiên Tước, chú ý thật cẩn thận cảnh tượng bốn phía.

Có thể thấy được, Thiên Tước ngày nay đúng là giàu có và đông đúc, đường lớn rộng rãi, hai bên thương gia san sát nối tiếp nhau cực kỳ náo nhiệt, quán cơm, trà lâu, cửa hàng châu báu ngọc khí cái gì cần có đều có.

Có điều nàng là người có ý chí, quan tâm nhất là cửa hàng tơ lụa, cho nên tới một cửa hàng tơ lụa tương đối lớn thì lập tức đi vào.

Chưởng quỹ thấy khách tới, nhiệt tình nghênh đón, “Vị công tử này, muốn mua gì?”

Nàng tùy ý quan sát cửa hàng, hỏi: “Tơ lụa ở đây đều là tự sản xuất sao?”

“Đúng vậy, nghe giọng của công tử không phải là người Thiên Tước chúng ta?”

“Đúng.” Nàng gật đầu một cái.

“Có lẽ công tử không biết bằng hiệu Hưng Long của chúng ta, Hưng Long là cửa hàng tơ lụa lớn nhất Thiên Tước, nơi sản xuất ra tơ lụa ngay cả Hoàng gia cũng đều thu mua.”

Nghe nói vậy cũng không khác gì Khánh Dục phường.

Suy nghĩ một lát Bạch Giai Thanh đi tới trước quầy nhìn tất cả vải vóc được bày bán, đúng là được làm rất tinh xảo, chất liệu cực tốt, chẳng qua trong mắt nàng vẫn không thể so sánh được với vải vóc tốt nhất ở Khánh Dục phường.

“Mở cửa hàng ở Thiên Tước có khó khăn không?” Nàng mua hai cuộn vải làm điều kiện trao đổi tin tức từ trong miệng chưởng quỹ.

Bộ dạng chưởng quỹ như quen thân với nàng, còn tự mình bưng trà cho nàng, “Nói rất khó khăn kỳ thật cũng không khó, chỉ cần nộp đủ bạc cho cấp trên là có thể mở, công tử muốn kinh doanh mua bán ở Thiên Tước? Người nước khác muốn mở tiệm có khó khăn một chút, cần báo cho Lễ bộ biết, Lễ bộ báo lên trên, phía trên xét duyệt chấp thuận mới có thể lấy được công văn mua bán.”

“Quyền quyết định cuối cùng ở trong tay ai?”

“Ninh Vương, hiện tại những chuyện lớn nhỏ đều do Ninh Vương định đoạt.” Nói đến Ninh Vương, chưởng quỹ rõ ràng khẩn trương rất nhiều, thanh âm cũng trầm thấp hẳn.

“Ninh Vương.” Bạch Giai Thanh trầm ngâm, đột nhiên hỏi: “Làm thế nào mới có thể gặp được Ninh Vương?”

“Ngài muốn gặp Ninh Vương?” Chưởng quỹ thất kinh, nhìn nàng từ đầu đến chân sau đó nhẹ nhàng xoa tay, “Nếu ngài muốn mở tiệm cũng không cần đi gặp Ninh Vương, loại chuyện nhỏ này mặc dù nói quyền quyết định cuối cùng là do Ninh Vương nhưng người phía dưới có thể báo lên trên, chuyện cũng sẽ được giải quyết.”

“Sao vậy? Ninh Vương rất đáng sợ sao?” Nàng cười nói, nhìn chưởng quỹ vừa nhắc tới Ninh Vương giống như nhắc tới yêu ma quỷ quái.

Chưởng quỹ nuốt nước bọt, lại đề thanh âm xuống thấp một chút, “Có một câu có lẽ không nên nói, nhưng ta thấy công tử ngài là người tốt nên muốn nhắc nhở ngài. Ninh Vương này, lai lịch xuất thân đều không thể so sánh với Vương gia bình thường, đã phiêu bạt ở ngoài nhiều năm. Khi tiên đế sắp băng hà, hắn liền xuất hiện, lập tức đoạt hoàng quyền, nhưng bản thân không thể làm Hoàng đế, chỉ có thể làm Nhiếp chính Vương.”

Hắn làm việc chưa bao giờ có quy tắc, nếu muốn người nào chết, nhất định đem đối phương hành hạ ba ngày ba đêm, lại cho đối phương một đao, một câu nói nếu nói không đúng so với xuống Địa ngục còn thảm hơn, cho nên công tử vẫn là ngàn vạn lần không nên gặp Vương gia.”

Bạch Giai Thanh nghiêm túc nghe một hồi lâu, vẫn chỉ cười một tiếng, “Được rồi, ta nhớ kỹ rồi, đa tạ chưởng quỹ nhắc nhở.”

Lúc này bên ngoài thật lộn xộn, có người đang chạy, có người đang gọi.

Chưởng quỹ liếc mắt nhìn bên ngoài, lập tức vỗ chân, “Ai nha, quên mất hôm nay còn có chuyện náo nhiệt nên xem.”

“Náo nhiệt?” Mặc dù Bạch Giai Thanh không phải là người tò mò nhiều chuyện nhưng thấy mặt hân hưng phấn giống như muốn chạy ra ngoài không khỏi nảy sinh mấy ý nghĩ dò xét.

Chưởng quỹ cười giải thích, “A, chưa nói với công tử, hôm nay trong Hoàng Đô có chuyện lớn, Tâm Lam công chúa của chúng ta ném tú cầu chọn Phò mã.”

“Công chúa chọn Phò mã?” Nàng nghe tới cũng cảm thấy mới mẻ, “Muốn chọn như thế nào? Thử vấn? Thử võ?”

“Không có phiền phức như vậy, chính là dựng một lầu gác, công chúa ném tú cầu từ phía trên, rơi trúng người nào, người đó chính là Phò mã.”

Lời nói của chưởng quỹ làm cho Bạch Giai Thanh không khỏi ngẩn người. Sao vậy? Đường đường là công chúa của một nước, việc tuyển Phò mã lại là chuyện đơn giản như vậy?

“Công tử có muốn đi xem một chút hay không?” Chưởng quỹ cười cười đi ra ngoài, “Không biết Tâm Lam công chúa sẽ chọn người như thế nào, nhắc tới công chúa cũng có chút đáng thương. Kể từ sau khi tiên đế qua đời, nàng trở thành người không nơi nương tựa, đệ đệ còn quá nhỏ chưa đủ để nắm giữ ngôi vị, mỗi lời nói cử động của nàng đều phải nhìn sắc mặt Ninh Vương. Lần chọn Phò mã này chỉ sợ cũng là thân bất do kỷ. . . .”

Bạch Giai Thanh nghe xong trong lòng không khỏi sinh ra mấy phần cảm khái, thì ra thân là công chúa thiên tuế nhưng cũng có nhiều khổ sở như vậy. Nếu như tú cầu rơi xuống, không cẩn thận chọn lầm người, gửi gắm nhầm người nên làm sao bây giờ?

Có lẽ giống như nàng vậy, một thân một mình mới gọi là tốt, bởi vì không giao tâm, giao thân, về sau cũng không bị thương tâm, thương thân. Bạch Giai Thanh không muốn đi xem náo nhiệt nhưng trên đường trở về khách điểm vừa đúng lúc đi qua phủ công chúa.

Tú lầu thật cao rực rỡ màu sắc dựng bên cạnh đại môn của phủ, đã có không ít người túm tụm ở nơi đó kiểng chân nghiêng đầu chờ xem náo nhiệt.

Bạch Giai Thanh cùng Mạnh Hào đi chen qua mọi người. Mạnh Hào còn lăm lăm nói kháy làm cho người bên cạnh rất bất mãn, cũng có người há mồm mắng mấy câu, Mạnh Hào tròng mắt, giơ lên hai quả đấm giống như bánh bao lớn. Những người kia muốn mắng hắn đã vội vàng tránh ra, vốn là đám người chật chội lại mở ra một con đường nhỏ.

Bạch Giai Thanh đi ở phía trước không khỏi quay đầu lại kêu một tiếng: “Mạnh Hào, ra bên ngoài ít sinh sự.”

“Vâng.” Mạnh Hào không tình nguyện đi tới phía nàng.

Ngay vào lúc này, từ phía trên đột nhiên bay xuống một đồ vật rơi thẳng tắp vào vai Bạch Giai Thanh, nàng chỉ cảm thấy bả vai đau xót, thiếu chút nữa ngã xuống.

Mạnh Hào cả kinh thất sắc, thanh âm mắng chửi, “Đồ hỗn trướng, ai dám ám toán chủ tử nhà chúng ta?” Sau đó chạy như bay tới.

Bạch Giai Thanh khoát khoát tay, đẩy hẳn đang muốn đỡ tay mình, gắng gượng đứng vững, vừa định cúi đầu để thấy rõ vật đập trúng người mình đến tột cùng là cái gì, chỉ nghe bốn phía ầm ầm vang lên một trận ồn ào, có không ít người chỉ về phía nàng lớn tiếng kêu, “Trúng, trúng, rơi trúng người trẻ tuổi này.”

Cái gì trúng? Nàng vẫn chưa hoàn toàn phản ứng kịp, đại môn Phủ công chúa bỗng nhiên mở ra, một đoàn người đi ra. Phía trước là một nam tử trung niên có vẻ như là quan gia, rất kiêu cách đến trước mặt nàng, cau mày nhìn nàng một lúc, lại xem “hung khí” đã đập nàng nằm ở trên đất, nghiêm mặt chấp tay lạy dài, “Chúc mừng vị công tử này, mời theo ta vào phủ gặp công chúa.”

“Chúc mừng ta cái gì?” Nàng cúi đầu, rốt cục thấy rõ hình dạng “hung khí”.

Trời ập, vậy mà lại là tú cầu. Trong lòng nàng hồ hởi không ổn, nhưng chưa kịp giải thích đã bị nhóm người kia vây quanh mang vào phủ công chúa.

Lại đi qua một đại môn nữa. Ngoài cửa, bất kể Mạnh Hào đập cửa gào thét như thế nào đại môn nặng nề kia vẫn không hề mở.

Bạch Giai Thanh cho rằng chuyện hoang đường cả đời mình gặp phải cũng chỉ có ở ba năm trước đây khi gặp tên ăn xin kia, mặc dù vẻn vẹn vài ngày thiếu chút nữa phá hủy cuộc đời của nàng khiến cho nàng lo lắng đề phòng, lo lắng hãi hùng, canh cánh trong lòng ba năm, nhưng vẫn không thể chết tâm.

Vậy mà không nghĩ tới, đi tới nơi đất khách quê người, chưa thi triển quyền cước, đại triển bản sắc anh thư lại bị cuốn vào một việc cổ quái đến buồn cười như vậy, đột ngột đến nỗi không cách nào dùng suy nghĩ bình thường để hiểu sự tình trên.

Bởi vì là nữ giả nam trang đến Thiên Tước quốc buôn bán, vi phạm quốc pháp Thiên Tước cho nên nàng không có cách nào giải thích rõ thân phận của mình. Mà khi đó bộ dáng quần gia cùng một đám người thân mang binh khí lưỡi dao, mặt binh lính không chút thay đổi dường như là “áp giải” nàng đưa đến trước cửa khuê phòng thì nàng càng không có cách nào lên tiếng.

Bởi vì đúng lúc cửa khuê phòng mở ra, từ bên ngoài có thể thấy bên trong phòng có một nữ tử trẻ tuổi ngồi ngay ngắn, nàng mặc quần áo màu đỏ, hoa mỹ mà cao quý, mặt mũi thanh tú, thanh tao lịch sự rất có phong cách quý phái. Bạch Giai Thanh biết nữ hài tử này là ai — Tâm Lam công chúa. Quỷ thần xui khiến giúp nàng có được “thê tử”.

“Người đến rồi sao?” Tâm Lam công chúa mở miệng, ánh mắt mặc dù nhìn thẳng Bạch Giai Thanh đứng ở ngoài phòng nhưng dường như không nhìn thấy người.

“Người đã đến, chúc mừng công chúa, công chúa chọn vị này.” Quần gia lại nhìn Bạch Giai Thanh, nói tiếp: “Nhân phẩm tuấn tú, khí độ trầm ổn, là anh tài khó gặp.”

“Phải không? Xin hỏi tôn tính đại danh vị công tử này?” Công chúa một lần nữa lên tiếng, lần này nửa câu sau của nàng là nhắm vào Bạch Giai Thanh.

Bạch Giai Thanh đột nhiên hiểu ra, thì ra vị Tâm Lam công chúa này là một người mù. Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân nàng lựa chọn ném tú cầu chọn Phò mã? Dù sao bộ dạng Phò mã như thế nào đối với nàng mà nói cũng không có sự khác biệt quá lớn, cứ để cho ông trời quyết định.

“Công chúa đang hỏi người đấy.” Quần gia kia đẩy nàng một cái.

Nàng chần chừ rồi mới miễn cưỡng mở miệng, “Ta. Tại hạ gọi. Bạch Giai Ẩn.” Tạm thời đổi Thanh thành Ẩn, nghe giống tên của nam tử hơn, theo ngôn ngữ ở Tây Nhạc khi đọc ra âm cũng giống nhau.

Thanh (Âm): (yīn, yìn)

Ẩn: (yìn)

Tâm Lam công chúa nghe thấy gật đầu một cái, phân phó: “Làm phiền công tử đi vào nói chuyện. Phương Hán, cho các vị binh sĩ đi dùng cơm.”

Bạch Giai Thanh ghé mắt nhìn một vòng, thì ra à những thị vệ quần gia cầm binh khí trong tay, bộ dạng lạnh lùng cũng không phải là người ở phủ công chúa?

Nàng nhắm mắt đi vào khuê phòng, quần gia Phương Hán ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại, chỉ còn lại hai người bị giam trong phòng.

Trong lòng Bạch Giai Thanh vừa khẩn trương vừa lúng túng, đều là nữ nhân, nàng phỏng đoán giờ phút này tâm tình vị công chúa đây đại khái cũng không khác mình là bao. Chẳng qua là chuyện xưa giả phượng hư hoàng** muốn mình diễn như thế nào? Nói thật, công chúa có thể lập tức trở mặt hay không, bắt chấp tất cả, liền đem nàng kéo ra ngoài chém đầu?

**Giả phượng hư hoàng tạm dịch: vợ chồng trên danh nghĩa

“Bạch công tử không phải người Thiên Tước chúng ta?” Tâm Lam công chúa nhẹ nhàng hỏi, quả nhiên thánh giác của người mù cực kỳ tốt, cho dù Bạch Giai Thanh chỉ nói một câu vẫn bị nàng nghe ra.

Nàng thẳng thắn cho biết, “Ta là người Đông Nhạc.”

“Đông Nhạc? Là một nơi rất xa, công tử tới nơi này thăm người thân, tìm bằng hữu, hay là.”

“Muốn buôn bán chút ít.”

Tâm Lam công chúa yên lặng trong nháy mắt lại hỏi: “Công tử đã có thê tử chưa?”

Bạch Giai Thanh lúng túng hơn, trầm mặc lâu hơn, sau đó ho khan hai cái, “Không có.”

“Thật sự không có?” Có lẽ là sự trầm mặc của nàng làm cho Tâm Lam công chúa rất không yên tâm.

Bạch Giai Thanh không thể làm gì khác hơn là khẳng định một lần nữa, “Đúng là chưa có thê tử.”

Tâm Lam công chúa thở dài một hơi, “Ta biết chuyện ngày hôm nay làm cho công tử có chút giật mình, cũng là ngoài ý muốn, chuyện này. Nói như thế nào đây, bổn cung có thể gả cho công tử, là phúc khí của bổn cung, công tử cũng không cần có bất kỳ băn khoăn gì.”

“Công chúa điện hạ.” Bạch Giai Thanh rất cực quyết định cắt đứt mộng đẹp của vị công chúa này, “Xin thứ lỗi cho tại hạ nói thẳng, mặc dù tại hạ rất ái mộ dung nhan của công chúa, nhưng. chuyện thành thân thứ cho khó có thể tuân mệnh.”

Gương mặt Tâm Lam công chúa liền biến sắc, nàng vốn đang ngồi đột nhiên đứng lên, đi lên mấy bước về phía Bạch Giai Thanh, “Tại sao?”

Một lời cự tuyệt không làm cho đối phương tức giận, ngược lại làm cho đối phương lộ ra vẻ mặt hoảng sợ như vậy, đây là điều Bạch Giai Thanh không nghĩ tới nhưng lời đã nói ra miệng, nàng nhất định nói tiếp — “Tại hạ không phải là một người có điều kiện tốt nhất, hơn nữa đến Thiên Tước chỉ vì buôn bán, sẽ không ở lại quá lâu, cha nương ở nhà nhớ thương, tại hạ cũng không thể tự tiện thành thân ở nơi này.”

Mỗi chữ nàng nói ra, sắc mặt Tâm Lam công chúa liền xám lại một phần, đợi nàng nói xong lời cuối cùng, sắc mặt Tâm Lam công chúa đã gần như tái nhợt, run run mở miệng nói: “Công tử thật. thật sự không chịu cưới ta?”

“Tại hạ thật sự áy náy, lần này bị tú cầu của công chúa rơi trúng, đơn giản chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Lúc đó tại hạ có việc nên đi ngang qua, cũng không có ý định tham gia, nếu công chúa hi vọng tìm được một trượng phu có thể cả đời bên nhau, vậy thì nên chọn lại vẫn tốt hơn.”

Bạch Giai Thanh không đếm xỉa, bất kể vị công chúa này có thể thẹn quá hóa giận hạ lệnh giam nàng lại hay không, nàng cũng không thể biến thành nam nhân.

Tâm Lam công chúa lại rơi vào trầm mặc, trầm mặc này làm cho người ta thật bất an, cũng không biết trầm mặc kéo dài bao lâu, Tâm Lam công chúa thở dài yếu ớt, “Thôi, đây cũng chính là vận mệnh của ta, công tử mời đi đi.”

Bạch Giai Thanh giật mình, không nghĩ tới chuyện đơn giản có thể kết thúc như vậy, nhưng nàng vẫn nhẹ nhàng nói tiếng cảm ơn, trình trọng lùi từng bước một đến cửa, đang muốn xoay người mở cửa, bỗng nhiên Tâm Lam công chúa quỳ xuống, giọng run rẩy nói với nàng: “Nếu công tử là người nhân nghĩa, xin cứu Thiên Tước ta một mạng.”

Bạch Giai Thanh vịn cửa, nhìn về mặt Tâm Lam công chúa tuyệt vọng đau khổ, hoàn toàn khiếp sợ.

7. Chương 7

“Không biết công tử đã từng nghe qua đại danh Ninh Vương ở vương triều ta?”

Khi Bạch Giai Thanh từ trong khiếp sợ giác ngộ thì nàng đã ngồi mặt đối mặt với Tâm Lam công chúa, nghe công chúa nhẹ giọng giải thích.

“Hắn là hoàng thúc của ta. Từ nhỏ ta đã bị mù, không biết tướng mạo hoàng thúc, chỉ nghe người ta nói bề ngoài của hắn chính là nhân trung long phượng**”, làm người ta nhất kiến khuynh tâm, nhưng nếu cùng hắn tiếp xúc lâu sẽ biết tâm người này hiểm độc, căn bản là nhân trung yêu ma.”

**rồng phượng trong loài người.

Bạch Giai Thanh bất an, nàng không muốn ở chỗ này nghe người ta nói một chuyện xưa không liên quan gì đến mình, nhưng trước mắt muốn thoát thân thật sự không phải là chuyện dễ dàng. Trước tiên, bên trong nhà không chỉ có Tâm Lam công chúa vừa rồi có một màn quý gối kinh thiên động địa đã để cho nàng phải ngừng lại cước bộ, mà bên ngoài phòng, nàng mới vừa từ khe cửa nhìn lên ra bên ngoài, vẫn có binh lính canh giữ đứng đó.

Thấy vẻ mặt Tâm Lam công chúa vừa rồi rất thâm bi tráng, nàng mơ hồ ý thức được, lần này ném tú cầu kén Phò mã có lẽ không hề đơn giản chỉ là chọn Phò mã như vậy.

“Lúc nhỏ, không biết vì nguyên nhân gì, một mình hắn đi đến các nước khác, đi qua nơi nào ta cũng không biết. Trong một khoảng thời gian rất dài, mọi người trong hoàng triều dường như đã quên người này, cho đến ba năm trước đây khi phụ hoàng bệnh nặng, phái người tìm kiếm khắp nơi. Đến lúc tưởng như không có kết quả, hắn chợt thần bí xuất hiện, cũng không biết phụ hoàng nghĩ như thế nào, trong di chiếu lại chỉ định hắn làm Nhiếp chính Vương.”

“Chúng ta vốn tưởng rằng người này không gây ra sóng gió gì trong triều, đối với chính sự nhất định là một chữ cũng không biết, nhưng người này rất thủ đoạn. Thời gian chưa tới nửa năm, ở trong triều lôi kéo bồi dưỡng một nhóm vây cánh của mình, hạ ngục tất cả người phản đối hắn, lưu đầy, chém đầu. Trong ba năm này, trong Thiên Tước quốc chỉ biết có Ninh Vương, không biết có Bệ hạ.”

Bạch Giai Thanh nghe xong rất nhức đầu, từ trước đến nay nàng không thích nhất là nghe chuyện xưa câu tâm đầu giác** trong triều đình, ở trên thương trường cũng chỉ cùng người đầu tâm cơ, phần lớn chẳng qua là mua bán, không liên lụy đến chuyện sinh tử, mà chuyện tình trong triều đình so với thương trường thì đều ở trong bóng tối tàn bạo huyết tinh hơn nhiều.

**lục đục, đầu đá lẫn nhau.

“Lần này, Ninh Vương lại muốn làm chủ kén Phò mã cho ta. Ta biết, hắn sợ phò mã tương lai sẽ gây bất lợi với hắn, cho nên ngay cả hôn nhân của ta, hắn cũng muốn nắm trong tay. Ta kiên quyết không chịu gả cho người hắn đã an bài, liều chết muốn tự mình chọn Phò mã, cho nên mới chọn ném tú cầu, muốn giao tính mệnh của mình cho ông trời an bài, nếu ông trời muốn cứu Thiên Tước ta sẽ phải hiến sĩ anh minh tới cứu ta trong tình huống nước sôi lửa bỏng này.”

Bạch Giai Thanh thật sự lúng túng nói: “Công chúa. Chẳng lẽ đem ta thành hiền sĩ anh minh ư? Nhưng công chúa mới vừa quen ta, chỉ biết tên của ta, làm sao lại dám mạo hiểm lớn như vậy?”

“Bởi vì ta không có lựa chọn nào khác, trong Thiên Tước quốc, ta đã không tin bất kỳ người nào, công tử đến từ nước khác hoàn toàn thỏa mãn tâm nguyện của ta. Công tử tất nhiên sẽ không có bất kỳ dính dáng gì đến vị hoàng thúc này. Nghe công tử nói chuyện lại là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, cũng sẽ không đem một nữ tử yếu đuối như ta vào trong miệng hổ.”

Từ trước đến nay, Bạch Giai Thanh chưa từng bị làm khó xử đến nỗi đổ mồ hôi lạnh như bây giờ.

Nàng không biết vị công chúa điện hạ này là sống cuộc sống an nhàn sung sướng nên có một năng lực tự duy không bình thường hay thật sự là đến đường cùng mới mới lộ ra suy nghĩ tuyệt diệu như thế.

Mắt thấy giang sơn bị hoàng thúc nắm giữ vững vàng, không chỗ nương tựa, không thể làm gì khác hơn là tùy tiện kéo chó kéo mèo, cầu xin đối phương dùng năng lực xoay chuyển tình thế. Đây không phải là nằm mộng giữa ban ngày sao?

Chỉ là thấy đôi mắt của Tâm Lam công chúa rưng rưng, mặc dù hai mắt bị mù nhưng thật giống như nhìn thẳng vào nàng, có thể nhìn thấu tâm tư của nàng, da đầu nàng liền tê dại.

Đang suy nghĩ có nên trực tiếp cắt đứt chuyện bi thương của đôi phương hay chờ đôi phương nói xong rồi mới nói mình không thể giúp được thì ngoài cửa liền truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, quản gia nói “Công chúa! Người của Ninh Vương đến.”

Nghe được hai chữ “Ninh Vương”, Tâm Lam công chúa lập tức liền đứng lên, đôi môi run rẩy hỏi: “Sao vậy?”

“Nói là Ninh Vương muốn mời Phò mã qua phủ một chuyến.”

Chỉ thấy Tâm Lam công chúa phá vỡ ấn tượng về người mù của Bạch Giai Thanh, tốc độ vô cùng chuẩn xác, lập tức đã bắt tay nàng, gấp gáp nói: “Công tử không thể đi! Nếu không chỉ sợ sẽ bị hấn hãm hại.”

Bạch Giai Thanh biết nếu không phải Ninh Vương đã nhiều lần làm chuyện xấu, sẽ không làm Tâm Lam công chúa cùng với chưởng quỹ của Hưng Long bị dọa sợ đến nỗi vừa nhắc tới tên của hắn cả người liền phát run.

Nhưng nàng nhẹ nhàng đẩy tay Tâm Lam công chúa ra, trầm giọng nói: “Đa tạ công chúa quan tâm, có điều ta đến Thiên Tước là có chuyện riêng, đang có ý cầu kiến Ninh Vương, gặp một lần cũng có chỗ tốt, cũng không chỉ là vì chuyện của công chúa. Huống chi, Ninh Vương cũng chỉ là con người, thay vì tin lời đồn đại, không bằng mắt thấy mới là thật, có lẽ hắn cũng không đáng sợ giống như công chúa nói.”

Lúc này quản gia đã không ngăn được người của Ninh Vương phủ, hai cánh cửa bị người từ bên ngoài “cách cách” mở ra, một thị vệ đeo đao đứng ở nơi đó, cùng vệ binh phía ngoài không giống nhau, hắn cười hì hì lớn tiếng hỏi: “Vị này chính là Phò mã gia quý nhân? Tại hạ là trưởng thị vệ của Ninh Vương phủ, Hồ Thanh Tương, phụng lệnh Vương gia đặc biệt mời Phò mã gia qua phủ một chuyến.”

Bạch Giai Thanh nhìn người nọ một chút, đều nói dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, nếu Ninh Vương là một nhân vật hung ác, Hồ Thanh Tương này cũng sẽ không phải là một nhân vật đơn giản, nhưng người này thật sự là một bộ dáng tươi cười hoàn toàn không có sát khí mà là khách khí làm cho người ta tìm không ra một chút điểm xấu.

Bộ dáng kia. Cũng có chút nhìn quen mắt, giống ai nhỉ?

Nàng đi ra ngoài, liếc mắt thấy quản gia cùng những người làm khác ở phủ công chúa đều mang gương mặt sợ hãi núp ở bên cạnh, nhìn xem binh lính chung quanh đã hoàn toàn hiểu.

Trận nháo kịch chọn Phò mã này mặc dù là một tay công chúa bày ra, nhưng kết cục cũng không phải do công chúa tự mình làm chủ. Hôm nay vô luận chọn lựa người nào cuối cùng đều phải qua một cửa ải Ninh Vương, nhưng nếu Ninh Vương nhìn không thuận mắt, chỉ sợ sẽ tùy tiện an bài một tội danh, giết ngay tại chỗ ư?

Nàng cười khổ, đây chính là lẽ ra mất đầu tiên mà Thiên Tước cấp cho nàng? Nhìn bộ dáng như vậy, vô luận kết quả lẽ ra mất là gì, nàng chỉ có thể đón đỡ.

Ninh Vương phủ được xây ngay cạnh Hoàng cung, rất rộng lớn giống như còn vượt xa Hoàng cung.

Đây là cảm giác đầu tiên của Bạch Giai Thanh khi nhìn thấy Ninh Vương phủ, nhìn phòng ốc có thể thấy được tính tình chủ nhân. Ninh Vương này, quả nhiên là muốn áp đảo Hoàng đế.

Chẳng qua là so sánh với Hoàng cung xanh vàng rực rỡ thì màu sắc của Ninh Vương phủ lại làm cho người khác giật mình.

Ngoài hai màu đen trắng chủ yếu ra còn có một chút màu tím chói mắt làm đẹp trong đó.

Bạch Giai Thanh từ trước đến nay đều cẩn thận xem kỹ vô số vải vóc ở Khánh Dục phường, từ phối màu đến hoa văn, từng cái một, nhưng không có người nào dám dùng màu sắc đơn giản như vậy đưa đến trước mặt nàng.

Bởi vì màu sắc này rất lạnh, lạnh đến nỗi làm cho lòng người kinh sợ.

Được Hồ Thanh Tương chỉ đường, nàng đi vào đại môn Ninh Vương phủ, chung quanh có không ít cung nữ, thị vệ, thái giám, nghiễm nhiên biến nơi này trở thành một Hoàng cung khác.

Mặc dù nhiều người nhưng bên trong phủ rất an tĩnh, nàng biết tất cả mọi người đang dùng ánh mắt tò mò quan sát nàng, hiển nhiên thân phận Phò mã của nàng trong thời gian ngắn ngủi một ly trà đã truyền khắp Hoàng Đô ở Thiên Tước, cũng truyền vào trong Ninh Vương phủ.

Nàng vừa đi vào trong, vừa tự chế giễu trong lòng: Bạch Giai Thanh, cuối cùng chẳng lẽ người phải chết oan ở nơi đất khách quê người, trong nhà cao cửa rộng này ư?

Chính đường khác biệt với không khí tĩnh mịch trên đường đi, náo nhiệt có chút nhức tai.

Từ khoảng cách rất xa nàng đã nghe có tiếng đàn sáo, ngâm xướng đều là thơ từ phong nguyệt của Trung Nguyên truyền tới, giọng hát của nữ tử rất uyển chuyển nghe thật cảm động, lại làm cho nàng nhẩn máy.

Thì ra Ninh Vương này không chỉ có tàn bạo mà còn là một người trăng hoa?

Sắp đến cửa nàng lại nghe thấy trong tiếng ca còn có thanh âm nói chuyện, một đám cao thủ nhing hót đang tăng bốc Ninh Vương lên tận trời cao.

“Hai ngày trước sứ giả Đông Liêu tới Hoàng Đô, hỏi có phải sinh nhật của Vương gia sắp đến rồi hay không, còn hỏi thăm hạ quan xem Vương gia yêu thích cái gì. Hạ quan nói với hần, sinh nhật của Vương gia chỉ sau Bệ hạ hai ngày, các người muốn dâng lên Bệ hạ cái gì thì làm thêm một phần nữa chuẩn bị cho Vương gia không được sao? Sứ giả kia lại nói: ‘Không được, sinh nhật Hoàng đế Thiên Tước tặng cái gì cũng được, nhưng tặng cho Vương gia nhất định phải tỉ mỉ đặt mua, đây là ý chỉ của Hoàng đế bọn ta’ như vậy có thể thấy được, uy danh Vương gia làm đám Đông Liêu thô bạo cũng phải kiêng nể e dè.”

“Đó là đương nhiên, nếu không có Vương gia ngăn cơn sóng dữ năm đó, ai biết Thiên Tước chúng ta hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì? Khi đó Đông Liêu thêm thường nhìn chúng ta, hận không thể chờ tiên đế băng hà thuận thế nuốt chửng chúng ta.”

“Đối với Thiên Tước, công lao của Vương gia thật sự nên được ghi vào sử sách, sáng chói muôn đời!”

Cả đám hỗn loạn đích thực là đang nhing bợ, Bạch Giai Thanh nghe thấy rất muốn cười, cũng có chút xem thường Ninh Vương này. Một người có thể thu nạp, thậm chí là dung túng thuộc hạ khen ngợi mình quá đáng như thế, tham luyến cũng chỉ là hư danh cùng nhing nọt của mọi người mà thôi, chưa chắc có bao nhiêu tâm cơ bản lĩnh.

Nhưng ngay lúc này, trong tiếng hò hét hỗn loạn từ đại đường chợt có một thanh âm nhàn nhạt, mặc dù không vang dội nhưng lại lấn áp thanh âm của mọi người, thậm chí nữ tử đang ca xướng cũng im lặng ——

“Tại sao Phò mã còn chưa tới? Mọi người ở phủ công chúa đã chết cả rồi sao?”

Thanh âm này đột nhiên níu chặt tâm Bạch Giai Thanh làm cho hô hấp của nàng ngưng trệ, dường như đã quên mất phải bước đi như thế nào.

Hồ Thanh Tương vốn đi bên người nàng, giờ hần đã đi trước nàng mấy bước chạy vào đại đường, quỳ một chân trên đất, “Khởi bẩm Vương gia, Phò mã gia đã tới.”

“Có phải Phò mã hay không bốn vương phải xem qua mới có thể nói như vậy.” Thanh âm kia vẫn vang vọng, giống như mang theo một lực hút cực mạnh dẫn dắt Bạch Giai Thanh từ bên ngoài đến gần nội đường.

Trong hành lang rộng rãi này, bảy, tám ca cơ vũ nữ đứng chính giữa nội đường, bên trái là mấy tên hạ quan. Ngay phía trước, hé ra một cấm tháp rộng rãi mà mềm mại thay thế cái ghế vốn nên để ở đó. Tất cả đặt trong tầm mắt chính là trên cấm tháp, một nam tử mặc vương phục ba màu trắng đen tím.

Hần hơi nghiêng mặt, cúi đầu, từ góc độ của Bạch Giai Thanh vốn chỉ có thể nhìn đến cái trán sáng bóng của hần, nhưng khi nàng đi vào hiển nhiên kinh động hần, chỉ thấy hần chậm rãi ngẩng mặt lên, ánh mắt so với mũi đao nhọn còn sắc bén hơn, so với khe sâu còn sâu tối hơn, trong nháy mắt đâm tới trong mắt Bạch Giai Thanh.

Nàng nhất thời ngây người, kinh ngạc nhìn thẳng gương mặt này —— hần là nhân trung long phượng hay là nhân trung yêu ma?

Không, là ai cũng không phải! Mặc dù đầu tóc rối bời bắn thiu giờ đây đã chỉnh tề, cẩn thận tỉ mỉ; mặc dù một thân y phục rách mướp tựa hồ chỉ cần ngọn gió nhỏ đã đủ thổi cho tan tành giờ đây đã đổi thành

vương phục làm cho lòng người kinh hãi. Vào giờ phút này hần là Ninh Vương Triệu Huyền Thần của Thiên Tước quốc làm người ta nghe tin đã sợ mất mật, không còn là tên ăn xin núp ở bên cạnh góc tường, cười hì hì chờ đợi người ban thưởng

Nàng theo dõi hần, hoặc là nói nhìn chăm chăm hần, cho dù là hóa thành tro, mài thành phấn, rơi vào trong nước, phiêu tán trong gió, nàng cũng không quên được gương mặt này, cho dù hần có ngàn ngàn vạn lý do không nên xuất hiện ở nơi này, không nên là người kia, nhưng trời xanh lại bày ra một trò đùa lớn như vậy.

8. Chương 8

Người đó chính là hần! Tên vô lại cứu nàng trong nguy nan nhưng cũng thừa dịp người gặp nạn mà khinh bạc nàng! Tên hồn trưởng đảo loạn tâm nàng sau đó liền mất tích ba năm, bắt vô âm tín!

Hần lại là tên ăn xin đó!

Vì sao? Vì sao!

Mà tên vô lại đó, tên hồn trưởng đó ngay lúc nhìn thấy nàng, khóe mắt hần liền híp lại, chỉ là trong nháy mắt mà thôi, Bạch Giai Thanh cũng biết mình không nhận lầm người. Người kia cũng nhận ra nàng cho dù nàng đang giả nam trang.

Bởi vì ngay trong nháy mắt này, hần đột nhiên từ trên cấm tháp đứng lên, cao ngất đứng nghiêm ở đại đường. Cả người hần mang một vẻ u trầm, lạnh lùng phun ra ba chữ, “Lui cả xuống!” Lại duỗi thân ra chỉ một cái, chỉ vào Bạch Giai Thanh, “Người kia lưu lại.”

Không người nào dám hỏi tại sao, mọi người rút lui thật nhanh.

Khi lính canh cửa đồng loạt đóng cửa ‘rầm rầm’ thì Bạch Giai Thanh mới từ trong khiếp sợ tỉnh ngộ, phát hiện hần đã đứng ở trước mặt nàng.

Nàng sợ tiếp xúc với hần gần như vậy. Từ trước đến giờ cũng là chán ghét bài xích, nhưng nàng còn chưa kịp kéo ra khoảng cách của hai người liền bị hần đưa tay đem nàng dán thật chặt trước ngực hần.

Một lực giữ chặt vòng eo của nàng giống như ba năm trước đây làm cho nàng không cách nào giãy giụa.

Ngay sau đó, môi của hần giống như là thuần thực làm qua vô số lần, tìm được môi nàng nhanh chóng mà xâm nhập, chiếm lĩnh!

Không thể giãy giụa cũng phải giãy giụa, bởi vì nàng đến Thiên Tước không phải lại tự rước lấy nhục một lần nữa mà là vì trả thù sau đó sẽ quên đi nam nhân này!

Nàng hung hăng giẫm lên chân hần, rốt cục làm cho hần bị đau cuối cùng cũng buông tha cho việc cướp đoạt đôi môi nàng, nhưng hần không hoàn toàn buông nàng ra, càng thêm xấu xa chính là đúng lúc nàng lơ đãng thì một tay của hần đã trượt vào cổ áo nàng, trượt đến trước ngực nàng, trượt đến nơi đầy đà mềm mại mà nàng cẩn thận che giấu.

Bạch Giai Thanh cả kinh cũng hít một hơi lãnh khí, quát lên: “Người đang làm gì?”

“Nghiệm thân.” Hần cong khóe miệng cười yếu ớt, tà nịnh thích thú. Vào giờ khắc này, nàng rốt cục tin đủ loại tin đồn về hần, người này đích xác là nhân trung yêu ma!

Nàng dốc sức bắt được tay của hần, bỏ qua một bên, cười lạnh nói: “Ninh Vương, ta là lấy lễ gặp nhau, nhưng đây chính là đạo đãi khách của Thiên Tước các ngài sao?”

“Đây là ‘đạo đãi khách’ của ta đối với nàng.” Hần khoan thai xoay người, “Huống hồ nàng không thể coi như là khách của ta?” Hần tùy ý ngồi xuống ghế của mấy hạ quan, tư thế xiêu vẹo, cực kỳ tản mạn. Chỉ có lúc này, hần mới lộ ra chút diện mạo ba năm trước đây.

Đôi mắt sắc bén nhìn nàng từ trên xuống dưới, “Bạch đại tiểu thư, nàng mặc thành cái bộ dáng này, tới Thiên Tước của ta định làm cái gì? Mở tiệm? Hay là làm gián điệp? Hóa trang thành nam tử là vì lẩn tránh luật pháp Thiên Tước ta ư? Chẳng lẽ một Tây Nhạc không thể làm cho nàng thỏa mãn sao?”

“Là luật pháp Thiên Tước hay là luật pháp của Ninh Vương ngài. Trong lòng Ninh Vương hiểu rõ hơn ta chứ.” Nàng ngẩng đầu, “Vì sao cấm chỉ nữ tử buôn bán?”

“Bởi vì. . . .” Hấn kéo dài âm thanh, cười không ngớt, “Ta không muốn nhìn thấy Bạch Giai Thanh thứ hai.”

“Nói như vậy Vương gia có điều bất mãn với ta?”

“Nếu bất mãn, cũng sẽ không cùng nàng hứa hôn.” Hấn đối với nàng ngoắc ngoắc ngón trỏ, “Nàng kiểm chế không được cho nên mới tìm ta? Làm sao nàng biết ta là người Thiên Tước?”

Ở trước mặt hấn nàng dường như rất khó che giấu tâm tư cho nên chỉ có thể dùng nụ cười lạnh chặn lại rung động trong lòng, “Đừng tự cho là đúng, ta làm sao biết ngài là người Thiên Tước? Huống chi, ta tìm ngài làm cái gì?”

“Tìm ta, là bởi vì không bỏ được ta, không quên được ta, hận ta, lại không bỏ được ta.” Từ đầu tới cuối hấn vẫn nhìn chăm chăm vào mắt nàng, từng chữ nói ra giống như đang cố ý đụng chạm tâm tư của nàng.” Xem ánh mắt của nàng giống như có thể giết người, nếu không phải yêu hận đan xen, nàng sẽ không đối với ta như vậy.”

“Ngài sai lầm rồi, ta chỉ cười nhạo ngài tự đại, ngu ngốc.” Nàng ngừng một lát, một lời nói dõng dạc ở đáy lòng nổi lên, thốt ra, “Có lẽ ngài cũng không biết, ta đã xuất giá.”

Ánh mắt mỉm cười đột nhiên lóe lên tinh quang bắn ra bốn phía giống như có sát khí âm u ở đáy mắt, nụ cười lạnh yêu mỵ cũng ngưng kết thành băng. Trong nháy mắt hấn nhào tới trước mặt nàng, nắm chặt vai nàng làm xương cốt của nàng vì bị bóp chặt mà đau đớn.

“Xuất giá? Khi nào? Gả cho ai?”

Bạch Giai Thanh dường như bị vẻ mặt của hấn hù dọa nhưng nàng cố gắng giữ vững bình tĩnh, cùng với nụ cười lạnh xem thường ở khóe miệng, “Trước khi đi ba ngày, gả cho thư hương môn đệ**, tướng công của ta mặc dù không phải là một bá chủ nhưng đối với ta rất tốt, ta rất mãn nguyện.”

**nhà dòng dõi Nho học.

Thấy đáy mắt hấn tràn đầy tức giận cùng sát khí, nàng bỗng nhiên thấy rất vui vẻ. Thì ra người này cũng không phải là kiên cố không thể phá vỡ, vô luận là làm tên ăn xin hay là trở thành Ninh Vương, hấn vĩnh viễn cũng bày ra một bộ dạng cao cao tại thượng, một bộ dạng như đoán trước được mọi việc, giống như coi thường tất cả mọi người đều ngu xuẩn. Rốt cục, đến phiên nàng coi thường cao ngạo cùng tự tôn của hấn.

“Nàng đã xuất giá? Nàng lại dám xuất giá?” Thanh âm của hấn như từ trong kẽ răng nện ra, hung hăng đập vào màng nhĩ của nàng, “Chẳng lẽ nàng quên lời ta nói trước đây sao?”

Nàng vẫn cười khinh thường, “Có sao, đó cũng chỉ là một câu nói đùa của ngài, ai sẽ làm thật?”

“Ta sẽ!”

Vẻ mặt hấn nghiêm túc mà cố chấp, trong nháy mắt làm cho Bạch Giai Thanh cảm thấy hoảng hốt, dường như hấn thật sự đang đợi mình, nam tử si tình đã đợi mình ba năm. Nhưng trong giây lát hoảng hốt lại trở nên rõ ràng mà chân thật làm cho nàng không nhận được hừ nói: “Hôm nay đã qua ba năm.”

Hấn chậm rãi thì thầm: “Còn thiếu một tháng bảy ngày.”

Không thể ngờ lòng của nàng lại một lần nữa như bị vật gì đó mạnh mẽ đụng chạm.

Hấn nhớ? Còn nhớ rõ thời điểm bọn họ chia tay, hơn nữa đã cách ba năm lại nhớ rõ ràng như vậy. Nhưng càng như vậy làm hấn càng thêm đáng giận! Hấn nhớ rõ ràng như thế nhưng chưa bao giờ có bất kỳ thư từ gì cho nàng. Ba năm trước đây hấn cho nàng một cam kết nhưng đó là một cam kết không có lấy một tia hi vọng nào làm bảo đảm.

Ba năm, còn thiếu một tháng bảy ngày mới tròn ba năm, không, đã qua ba mươi tư tháng hai mươi bảy ngày mới là ba năm! Hơn một ngàn ngày đêm hấn làm cái gì? Ở nơi đây hấn là Ninh Vương đứng đầu

Thiên Tước nhưng cũng không có bất kỳ hành động nào đối với nàng! Hôm nay hẳn lại tức giận chỉ trích như vậy, không có chút lập trường hay đạo lý gì cả!

Nàng cười lạnh, nhìn thẳng hắn, nàng làm cho nụ cười càng thêm lạnh nhạt bởi vì nàng biết cười như vậy sẽ tạo cho hắn lực sát thương lớn nhất.

Hắn nhìn nàng chăm chăm, dường như qua một lúc lâu mới chợt buông tay ra, lui về sau bước đi thông thả mấy bước, lại một bộ dạng nghiêng nghiêng dựa vào cẩm tháp rộng rãi, tất cả tức giận cùng sát khí trên mặt hắn giống như mây đen đột nhiên tản đi biến mất không thấy dấu vết. Thanh âm trầm thấp lại vang lên lần nữa, lần này hẳn đã kiểm soát được tâm tình.

“Bạch đại tiểu thư, nàng nữ giả nam trang, ngông cuồng tiến hành buôn bán ở Thiên Tước đã vi phạm quốc pháp. Nhận tú cầu của công chúa, giả phượng hư hoàng, lừa gạt hoàng thất, phạm tội khi quân. Chỉ bằng hai tội danh này, ta có thể nhốt nàng ở Thiên Tước, cả đời!”

Nàng cắn môi, tự suy nghĩ xem ứng đối như thế nào với một chiêu hắn ném qua, nhưng hắn căn bản chưa cho nàng thời gian suy tư, tiếp tục nói: “Nhưng nàng biết ta sẽ không để cho nàng chết, cho nên ta cho nàng hai con đường sống để nàng lựa chọn. Một, lưu lại tiếp tục giả làm Phò mã, nha đầu Tâm Lam kia là một người mù không nhìn ra sơ hở, chỉ cần nàng kiên trì không viên phòng, ta cũng có thể vì nàng mà che giấu chân tướng, hết thấy liên bình an vô sự. Hai, lập tức mang theo người của nàng, rời đi Thiên Tước, hết thấy chuyện bên này cùng nàng không liên quan.”

Cho dù Bạch Giai Thanh là một kẻ ngu cũng biết nên chọn cách thứ hai. Nàng không có chút chần chừ nói: “Ta chọn cách thứ hai.”

Bộ dạng hắn như đã đoán trước được, gật đầu, “Tốt lắm, bây giờ nàng có thể đi.”

Nàng nhăn mày, không tin hắn có thể dễ dàng để cho nàng đi như vậy. Đối với sắc mặt tức giận vừa rồi của hắn, bây giờ lại dễ dàng buông tay thật sự rất mâu thuẫn.

Nam nhân luôn là thực tế như thế? Nghe nói nàng đã giả cho người khác cũng sẽ không nguyện ý đụng chạm nàng dù chỉ một chút.

Mặc dù trong lòng có cảm giác đau đớn khó tả, đang lan tràn ra nhưng nàng vẫn duy trì khí thế như cũ, cũng giữ vững tư thế khách khí lễ phép đối với hắn khom người một cái, xoay người đi đến đại môn.

Nhưng vào lúc này, ở sau lưng nàng hắn lại từ tốn nói một câu, “Chỉ cần nàng ra khỏi cánh cửa này, ta lập tức hạ lệnh giết Tâm Lam.”

Nàng kinh ngạc xoay người, “Vì sao?”

Hắn cười nói: “Bởi vì nàng ta đã đáp ứng ta, nếu không thể chọn được vị hôn phu, sinh tử sẽ do ta quyết định. Nàng không làm Phò mã, nàng ta phải chết.”

Nàng nổi giận, “Người biết rõ ta không thể nào làm Phò mã!”

Hắn than thở gật đầu, “Biết, cho nên đây là số mệnh của nàng ta, nàng cũng không cần tự trách.”

Bạch Giai Thanh sợ hãi trừng mắt nhìn nam nhân đang cười trước mắt này. Hắn là ai? Xa lạ mà lại quen thuộc đến thế. Khó trách, khó trách người người ở Thiên Tước đều sợ hắn như cái chết, hẳn là yêu nghiệt, là ác ma!

Không có ai có thể giống như hắn, vừa tùy ý thao túng sinh tử của người khác vừa cười đến vân đạm phong khinh như thế, giống như là người đang đứng xem không đếm xỉa tới bất cứ thứ gì.

Xem mạng người như cỏ rác là từ mà có thể hình dung hắn, chỉ sợ hắn không phải thích gây gỗ mà là tương đối thích thú.

Có điều hắn đem hết thủ đoạn như vậy, lấy mạng người uy hiếp không phải là muốn nàng lưu lại ư, nàng nên làm gì bây giờ? Trơ mắt nhìn một sinh mạng bởi vì chính mình mà chết đi?

Nàng không muốn làm thần thánh ở Thiên Tước, cho dù muốn làm cũng không được, nhưng nàng lại bị ai mà chấp nhận, vào giờ khắc này tại nơi đây, thật sự nàng không có cách nào rời đi.

9. Chương 9

Trong Hoàng cung Thiên Tước, hôm nay bởi vì hôn yến của Tâm Lam công chúa mà khắp nơi đều giăng đèn kết hoa, rất náo nhiệt.

Có điều tiểu hoàng đế ngồi ở nơi cao nhất nhưng thu hút tầm mắt của mọi người vẫn là người ngồi sau đế vị, Ninh Vương Triệu Huyền Thần.

Hắn luôn biếng nhác như vậy, cho dù người bên cạnh nói gì, hắn cũng chỉ cười mà như không cười lắng tai nghe, ánh mắt phiêu đảng, không biết đến tột cùng đang nhìn nơi nào, đang suy nghĩ điều gì, chính bởi vì hắn như vậy mới càng làm cho người ta sợ hãi.

Nhìn không thấu, không biết được kế hoạch tiếp theo của hắn cho nên không cách nào tiếp chiêu.

Tâm Lam công chúa có vẻ thật sự cao hứng, thỉnh thoảng Hữu Thái phi lại mời rượu, nàng lò dò bưng chén lên, đáp lễ từng cái một, mà tân quý nhân bên người nàng —— Phò mã Bạch Giai Thanh lại có vẻ rất câu nệ, hoặc là nên nói tinh thần có chút không tập trung.

Người bên cạnh chỉ nói vì “hắn” may mắn nhận được một chuyện vui nên sợ hãi nhưng họ lại không biết trong lòng Bạch Giai Thanh cực kỳ rối rắm.

Nàng chỉ trầm mặc ngồi ở đó nói mấy câu cảm tạ cùng người bên cạnh, cũng sẽ cảm thấy vô cùng không thoải mái, bởi vì nàng biết cách nàng không xa, Triệu Huyền Thần luôn luôn im lặng, lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng, chưa bao giờ rời mắt.

Nàng và hắn đã nhìn thẳng vào mắt nhau, ba năm trước đây, ở sơn động trong cơn gió tuyết, nàng nhất thời cậy mạnh đầu ngoan**, đó là lần đầu tiên cùng hắn đấu mắt, nhưng trên thực tế cuối cùng hắn đã bình tĩnh quay đi mà nàng cũng chỉ vì một lần nhìn thẳng vào mắt hắn sau đó thiếu chút nữa mất hết khí lực.

**nghĩa là hung ác, hung hãn, dữ tợn

Cho nên nàng không thể làm chuyện ngu xuẩn như thế, mặc dù lần này chuyện ngu xuẩn nàng làm thật ra lại lớn hơn nhiều.

“Phò mã gia sao lại trầm mặc ít nói vậy, là chê rượu Thiên Tước chúng ta uống không ngon sao?”

Yêu nghiệt kia bỗng nhiên mở miệng, hướng thẳng về phía nàng khiến cho tất cả tiếng náo nhiệt bỗng nhiên yên tĩnh, ánh mắt lập tức tập trung trên người nàng. Nàng không thể làm gì khác hơn ngoài việc đứng lên, khách khí nói: “Ta không thích uống rượu, chỉ có thể miễn cưỡng uống vài chén mà thôi.”

Hữu Thái phi ở bên cạnh cười nói: “Tối nay hai người bọn họ còn phải động phòng, Vương gia đừng chúc cho tân quý nhân uống say.”

Triệu Huyền Thần lạnh lùng nhìn Thái phi một cái, “Động phòng? Thái phi không nói ta lại quên chuyện này, có điều vị Phò mã gia này biết như thế nào là động phòng sao?”

Lời nói trắng trợn làm cho tất cả nữ nhân đỏ mặt, các nam nhân lúng túng chỉ biết cảm ly rượu lên, chỉ có Bạch Giai Thanh chậm rãi ngẩng đầu, bình tĩnh nói: “Không nhọc Vương gia chỉ giáo, đây là nghĩa vụ, tại hạ biết.”

“Biết? Bẩm vương cũng thật tò mò, người nghĩ làm như thế nào.” Hắn uống rượu, mỉm cười càng quỷ dị hơn.

Tâm Lam công chúa vội mở miệng nói: “Hoàng thúc, nghe nói những ngày qua ngài đều bận rộn vất vả cho quốc sự, phải chú ý thân thể.”

“Công chúa quan tâm hoàng thúc như vậy, làm thúc thúc ta thật sự là. thụ sủng nhược kinh**.” Hắn lạnh nhạt cảm tạ, cho dù ai nghe được cũng biết một chút ý tứ cảm kích hắn cũng không có.” Có phải công chúa muốn nhắc nhở ta sớm rời Hoàng cung một chút, cho tiểu phu thê hai người yên lòng hay không?”

**thụ sủng nhược kinh : được sủng ái (yêu thương) mà lo sợ.

Tâm Lam công chúa nhất thời cảm như hén, không dám thốt lên một tiếng nào, những người ngồi ở đây càng không có người nào dám chen một câu.

Lúc này Triệu Huyền Thần lại nhìn về phía Bạch Giai Thanh, vẫn luôn mỉm cười. “Nghe nói Phò mã gia từ Đông Nhạc ngàn dặm xa xôi đến Thiên Tước để làm ăn?”

Biết rõ còn hỏi! Nàng thăm mắng một câu, mặt không biến sắc trả lời, “Đúng”

“Vừa đúng lúc ta cũng cảm thấy hứng thú đối với tình hình hiện nay của Đông Nhạc, muốn tìm người lãnh giáo nhưng vẫn chưa có người thích hợp, nếu như không tính là quấy rầy xin phiền Phò mã cùng ta hàn huyên một chút, cũng cho tiểu quốc nhỏ của ta được thêm kiến thức.”

Vừa nói hần vừa đứng lên, một mình đi về phía điện chếp phía sau Hậu cung.

Bạch Giai Thanh ngây ngốc, bên cạnh đã có thái giám chờ, “Phò mã gia, xin mời đi bên này, Vương gia đang chờ trong điện.”

Cả một đám người yên tĩnh đến nỗi chỉ cần một phiến lá rơi trên mặt đất cũng nghe thấy được. Mọi người thông cảm với sự lúng túng của Bạch Giai Thanh, bởi vì việc này rõ ràng là đánh công chúa một cái bạt tai, người người ai cũng biết đây là đem tâm hôn của công chúa, hần lại muốn lôi Phò mã đi.

Trên đài, tiểu hoàng đế còn khờ dại hỏi: “Tại sao hôm nay không có ca múa? Sao Hoàng thúc lại đi rồi?”

Giọng Tâm Lam công chúa run run nói: “Bệ hạ có mệt không? Cũng nên nghỉ ngơi đi, ca múa để ngày mai, Phò mã. Đừng làm cho Vương gia đợi lâu.”

Nàng biết Tâm Lam công chúa sợ mình không đi sẽ chọc giận Triệu Huyền Thần, nàng không thể làm gì khác hơn ngoài việc đi theo thái giám, đi tới điện kia.

Dưới ngọn nến yếu ớt đơn độc, y phục của Triệu Huyền Thần đen tối như đêm, áng mây màu tím trên ống tay áo lại có vẻ cực kỳ chói mắt.

Nàng đứng ở bên ngoài cửa điện, không một tiếng động ngưng mắt nhìn hần, hai tay hần rủ xuống để ở bên thân, nhàn nhà đi lại trong điện đường. Trong đại điện có bàn dài, có công văn, giống như là nơi Hoàng đế xử lý chính vụ.

Cảm giác được nàng đã đi tới, hần liếc mắt vừa nhìn, cười nói: “Đứng ở cửa làm gì? Nơi đó gió lớn, thân thể nàng yếu đuối chịu nổi gió lớn sao?”

Nghe giống như hần và nàng rất quen thuộc. Bạch Giai Thanh đi vào trong điện, “Không biết Vương gia muốn hỏi điều gì, chuyện Đông Nhạc, Vương gia đã từng tự mình trải nghiệm, biết nhiều hơn ta mới đúng.”

“Nếu ta không bảo nàng đi vào, chẳng lẽ nàng muốn động phòng cùng nha đầu Tâm Lam kia?” Hần cười lạnh, lại nhìn nàng, hỏi: “Tướng công của nàng, quản được nàng sao?”

“Không nhọc phí tâm.” Nàng khẽ cười một tiếng, đứng thẳng người giễu cợt hần tò mò.

Hần cũng cười, “Nàng rất thích nói những lời như ‘không nhọc’, ‘làm phiền’, thật ra thì từ trước đến nay nàng làm việc luôn tự thân tự lực, rất ít khi làm phiền người khác, cần gì giả vờ khách khí?” Hần vầy vầy từ xa, “Tới đây, ta có chính sự muốn hỏi nàng.”

Chẳng lẽ hần thừa nhận những lời nói trước đây đều không phải chính sự? Nàng không tình nguyện đi đến, đứng ở trước bàn, chỉ thấy trên bàn đặt nhiều văn kiện thật dày, trong đó có một cái đặt ở phía trên, chữ viết rõ ràng: Đông Nhạc.

“Hoàng đế Đông Nhạc bây giờ vẫn coi Khánh Dục thường là mạch máu kinh tế của hần sao?” Câu nói đầu tiên của hần, đích thực là hỏi chính sự.

“Việc triều chính ta không rõ lắm.” Nàng muốn cự tuyệt trả lời, nhưng trong phút chốc thấy hần không nháy mắt, ngưng mắt nhìn nàng, trong lòng biết một đêm này hần còn có vô số vấn đề như vậy, chỉ sợ tránh không khỏi rồi, không thể làm gì khác hơn ngoài việc phải cân nhắc cẩn thận lời nói: “Gần đây Bệ hạ chúng ta rất chú trọng thủy vận.”

“Thủy lợi là gốc rễ của quốc gia, lão gia hỏa kia quả nhiên không thể coi là quá hồ đồ.” Hấn gật đầu một cái, “Có điều hiện tại bắt tay vào làm có chút chậm trễ bởi vì Tây Nhạc đã sớm tu sửa thủy vận, nắm gần đây số lượng buôn bán trên biển của Tây Nhạc đã nhiều hơn Đông Nhạc.”

Nàng thầm giật mình, biểu hiện này không cẩn thận đã lộ ra làm cho hấn thoáng cái đã nhìn ra.

“Nàng không hiểu tại sao ta lại biết rõ chuyện của Đông Nhạc ư? Rất đơn giản, bởi vì ta phải biết nhất cử nhất động của nàng, cùng với vị trí nơi ở của nàng.” Bởi vì ngồi sau thư án nên hấn chống má ngược nhìn nàng, cho dù nàng đang đứng ở vị trí cao hơn, loại cảm giác bị áp bách vẫn không làm cho nàng thoải mái.

“Trong ba năm này, chưa từng có người cầu hôn nàng, cho nên làm sao nàng có thể đột nhiên thành thân? Ta không tin.” Môi của hấn sáng bóng, cho dù có ánh nến chập chờn nhưng vẫn ánh lên một mảnh lạnh như băng.” Bạch Giai Thanh, nàng có biết ở trong Thiên Tước quốc không người nào dám gạt ta?”

“Ta biết.” Đối mặt với chất vấn của hấn, nàng cười tự nhiên nói: “Nhưng ta, một không là người Thiên Tước, hai không có ý định lừa người cái gì, có phải cả đời này người chưa từng bị đánh bại cho nên không thể tiếp nhận nổi kết quả này hay không?”

Hấn đột nhiên nhảy người lên lập tức đem nàng đặt trên bàn, bắt lấy đôi môi nàng, sau đó lôi kéo áo của nàng, bàn tay như cá lợi, vừa trơn vừa lạnh dò vào bên trong y phục của nàng làm thân thể nàng khẽ run.

“Người lại muốn làm gì?” Nàng cố gắng trấn tĩnh nhưng hấn tới quá mức đột nhiên khiến nàng mất đi cơ hội phản kháng.

“Kiểm tra một chút xem thử nàng nói thật hay giả.” Hấn cười, lạnh như băng, sắc môi cùng cảm xúc trong đôi mắt tối tăm đan xen giống như là tức giận.”Nếu nàng thật sự đã trở thành thê tử của người khác thì nên có phản ứng mới đúng.”

Bạch Giai Thanh lại càng run rẩy.

Từ trước đến nay nàng gặp phải không ít khó khăn hiểm trở, cũng trải qua rất nhiều thời khắc sầu muộn, vô luận là đối mặt với thiên tử hay là minh chủ võ lâm, nàng có thể bình tĩnh ứng đối. Cho dù là trên Thái Nhạc Sơn cũng không sợ đối mặt với đám sơn tặc ngu ngốc, nàng cũng lạnh nhạt hờ hững, duy chỉ có yêu nghiệt trước mặt này, tất cả phong độ nàng tu dưỡng, thận trọng, bình tĩnh tựa hồ đều bị hấn xé tan không còn một mảnh.

Nàng không biết phản ứng của một nữ tử đã có trượng phu là như thế nào, chẳng qua khi ngón tay của hấn mơn trớn tất cả nơi nhạy cảm của nàng, kháng cự của lý trí và phản ứng của bản thân đan xen lẫn nhau làm cho nàng vô cùng thống khổ.

Giữa hai chân có chút nóng bỏng, nhưng tay của hấn lại lạnh như băng vậy, khiến cho nàng cũng không dám cử động, chỉ sợ hấn sẽ có hành động đáng sợ hơn.

Mãi cho đến khi tay của hấn trượt đến giữa chân nàng lại đột nhiên dừng ở nơi đó, hấn nâng tầm mắt lên, dừng ở trước mặt nàng, chỉ vờn vện có chút xiu.

“Phản ứng của nàng. Rất chân thật.” Hấn khẽ thì thầm, “Điều này nói rõ nàng đối với ta so với biểu hiện của nàng lại càng nhiệt tình hơn, Đại tiểu thư, nàng còn muốn chối cãi sao?”

“Này. Không phải.” Hàm răng nàng run lẩy bẩy, “Tướng công của ta cũng đối với ta như vậy, động tác của người chẳng qua làm cho ta nhớ tới chàng mà thôi.”

Nàng thành công kích thích hấn, bởi vì mắt hấn híp lại, mỗi lần hấn biểu lộ vẻ mặt này dường như đã nói lên đáy lòng của hấn bị chấn động rất lớn.

Nàng cho rằng hấn sẽ có hành động xâm nhập kinh khủng hơn nhưng không hề có gì, tay của hấn chậm rãi hướng lên trên, dừng ở trước ngực nàng, chậm rãi đặt lên.

“Tim của nàng đập rất nhanh.” Hấn cúi xuống bên tai nàng, ôn nhu nói: “Ba năm trước đây, lần đầu tiên ta hôn nàng, tim của nàng cũng đập nhanh như vậy. Ta thích cảm giác ôm nàng đêm hôm đó, rất mềm mại, rất ấm áp, giống như là. Có thể ôm nàng, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa cho đến khi xuống hoàng tuyền.”

Nàng không chịu nổi việc hấn dùng ngôn ngữ kích thích trí nhớ của nàng như vậy, hơn nữa lại làm lòng nàng rung động.

Việc này thật đáng giận, nam nhân vừa đáng hận vừa đáng sợ. Trong nháy mắt công cuồng liền biến thành mềm yếu và đa cảm phá vỡ cảm hận của nàng đối với hấn. Hấn biết đây là tử huyết của nữ nhân, cũng biết nàng không quên được một đêm ba năm trước đây, giống như đây chỉ là chuyện mới phát sinh ngày hôm qua.

Đúng vậy, nàng nhớ, đương nhiên nhớ! Đêm hôm đó sau khi lâm vào hôn mê, đã từng mơ mơ màng màng tỉnh lại, có nhiều lần trong màn sương mù trước mắt đều là bóng dáng của hấn. Hấn không cảm thấy phiền, vì nàng mà thay khăn lạnh trên trán dường như cả đêm không ngủ. Sau đó hấn ôm nàng, chỉ vì giúp nàng làm ấm thân thể, không để cho nàng lạnh đến nỗi cả người run rẩy.

Chưa từng có người nào tận tâm tận lực đối với nàng như vậy. Phụ thân, mẫu thân đều coi nàng là một nữ tử mạnh mẽ, một mình có thể chống đỡ được đại cục, đã sớm thả tâm, cũng thả tay. Nàng không giống muội muội Vu Giai Lập khiến cho cha nương lo lắng, nàng cũng chưa từng làm nũng cha nương, đòi hỏi bất kỳ thứ gì.

Ra cửa làm ăn, tất cả nam nhân nhắc tới nàng đều là kính sợ, không có thương tiếc, không có yêu thích.

Dần dần nàng cho rằng nữ nhân nên như vậy hoặc là nên nói nàng thậm chí quên rằng mình vẫn chỉ là một nữ tử.

Cho đến khi hấn xuất hiện, tên hỗn trướng này, tên yêu nghiệt này dùng thủ đoạn đảo loạn tâm nàng như vậy, khiến cho nàng tưởng rằng mình đã muốn người thương yêu, muốn người cưỡng chiếm rồi, không muốn là một người kiên cường cô độc nữa.

Nàng tức giận, oán giận, tất cả đều bởi vì không tin, không có thói quen.

Ba năm qua, nàng đã từng tỉnh táo, cẩn thận nghĩ đến, nhưng nếu người nợ thật lòng, là tốt như vậy, chỉ cần một ngày kia hấn trở lại, nàng sẽ cùng hấn rời đi, cho dù là làm khất phụ (vợ của ăn xin), nào sợ rời xa nơi chôn rau cắt rốn, phiêu bạt khắp nơi chỉ vì. Người đó mang lại tình yêu cho nàng.

Nhưng hôm nay, người đó là ai? Người đó ở nơi nào? Là nam nhân trước mặt mặc vương phục, dùng vẻ mặt cười tà nịnh, tùy ý khinh bạc thân thể nàng sao?

Hoặc là, là do nàng si tâm vọng tưởng, nam nhân của nàng, thật ra cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện, chỉ là một ảo mộng mà thôi.

Khẽ thở dài một tiếng, nàng nhắm mắt lại, giọt lệ từ khóe mắt lăn xuống.

Nhưng hấn thấy được.

Triệu Huyền Thần kinh ngạc nhìn nước mắt của nàng, mới đầu hấn tưởng rằng mình nhìn lầm, nữ nhân này làm sao có thể rơi lệ? Khi nàng rơi xuống vực sâu, bờ vợ không nơi nương tựa vẫn còn có thể tỉnh táo suy nghĩ, hung hăng ăn thịt gà, là một nữ nhân kiên cường.

Tại sao nàng lại rơi lệ?

Nhưng hấn dùng ngón tay lau những vệt ướt át kia, đặt ở bên miệng nếm thử có mùi vị thật mặn lại chứng minh nghi ngờ của hấn. Đó là nước mắt, là nước mắt của nàng, nàng lại vì ai mà rơi lệ?

Vì hấn sao?

Nếu là vì hấn, trong giọt nước mắt này là yêu hay là hận?

10. Chương 10

Sáng sớm, Bạch Giai Thanh trở lại phủ công chúa, trên gương mặt Tâm Lam công chúa tràn đầy vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn còn đang khổ sở chờ đợi, hiển nhiên một đêm này nàng ta cũng chưa ngủ.

Đối với vị công chúa này Bạch Giai Thanh thật sự cảm thấy rất áy náy, chuyện đi tới bước này, thân phận chân thật cùng quan hệ của mình với Triệu Huyền Thần làm sao có thể giải thích hai ba câu với công chúa cuồng dại đang chờ cứu trợ của mình ?

“Phò mã, hoàng thúc làm khó dễ chàng ư?” Tâm Lam công chúa vừa nghe tin nàng trở lại, gấp đến nỗi vội vàng đưa tay kéo nàng.

“Không có.” Nàng trầm giọng nói. Dĩ nhiên không có cách nào nói cho Tâm Lam công chúa biết Triệu Huyền Thần làm chuyện này là đối với mình, nhưng có chuyện lại không thể không nói.”Vương gia ra lệnh cho ta về sau mỗi ngày nhất định đến phủ hấn một lần.”

“Tại sao?” Tâm Lam ngẩn ra, cần môi nói, “Hắn đã nhìn ra được chuyện gì ư? Sợ chàng có chuyện ta liền...”

Bạch Giai Thanh âm thầm cười khổ. Triệu Huyền Thần nhìn ra cái gì nàng không biết, nàng chỉ biết tự đứng mình bị liên lụy vào cuộc phong ba này, muốn toàn thân rút lui đã ngày càng xa vời.

Ngày hôm qua khi Triệu Huyền Thần đưa ra yêu cầu này, nàng theo bản năng kháng cự, “Không, ta không phải là người trong triều các người, không có đạo lý ngày ngày tới bái kiến người.”

“Không phải là bái kiến ta, chỉ là tới gặp ta.” Hắn cười nói: “Ta phải đảm bảo rằng mỗi ngày nàng đều ở trong Hoàng Đô, bình an vô sự.”

“Chỉ cần người không gây ra bất kỳ hành động gì, ta sẽ bình an vô sự.” Nàng tức giận giễu cợt.

Hắn kéo tay nàng, bàn tay tinh xảo lạnh như băng có loại lực kiên định.”Đó là nàng thật sự không biết được tranh đấu trong cung, Bạch đại tiểu thư, cho dù tất cả người khắp thiên hạ muốn hại nàng nhưng ta sẽ không làm như vậy.”

“Chẳng lẽ người muốn giữ ta cả đời sao? Có lẽ một ngày kia, Tâm Lam công chúa sẽ nhìn ra thân phận cũng như sơ hở của ta, đến lúc đó.”

“Trong Thiên Tước quốc không người nào dám làm trái ý ta, cho dù Tâm Lam biết thân phận chân thật của nàng, nàng ta cũng không thể đuổi nàng đi, bởi vì có ta ở đây. Nàng là bảo ngọc của ta, hoặc là nếu nàng không yên lòng, ta sẽ cho nàng một thân phận để lưu lại.” Hắn nhìn chăm chăm vào mắt nàng, “Làm Ninh Vương phi, thế nào?”

“Tuyệt đối không!” Nàng bỏ tay hắn ra, “Sớm muộn gì ta cũng phải trở về Đông Nhạc!”

Hắn nở nụ cười, mờ mịt mà lạnh như băng tuyên bố, “Nàng không thể trở về, vĩnh viễn cũng không thể trở về.”

Cho dù Triệu Huyền Thần muốn tìm bất cứ cách nào để giữ nàng cả đời, ở Thiên Tước quốc này nàng cũng không thể ăn không ngồi rồi. Mà đêm qua để trấn an nàng, hắn lại chủ động muốn trợ giúp việc mở tiệm của Khánh Dục phường ở Hoàng Đô.

Mặc dù không muốn dựa vào tên yêu nghiệt này nhưng nàng phải ném đi thành kiến, vì Khánh Dục phường, đây là cách nhanh nhất, là phương pháp tốt nhất.

Vì vậy nàng thỏa hiệp, nhưng muốn hắn đáp ứng sẽ không có bất kỳ hành động quá đáng nào đối với nàng.

Hắn nhíu lông mày, “Hành động nào bị coi là quá mức? Nếu không thì nàng viết danh sách cho ta xem?”

“Vương gia là người hiểu chuyện, không cần ta nói thẳng.” Nàng nhìn chăm chăm hắn, may mà y phục không bị hắn xé rách nếu không hôm nay nàng làm sao dám ra cửa gặp người?

“Còn có, nếu ta đồng ý mỗi ngày tới gặp người, người cũng không nên làm khó công chúa.” Nàng không phải là thiện tâm nhân sĩ, nhưng lần này một nửa nguyên nhân khiến nàng miễn cưỡng lưu lại chính là vì giữ lại tính mạng của Tâm Lam công chúa, nàng không muốn thất bại trong gang tấc.

Hắn lại nhếch mày, “Nếu như nha đầu kia không làm khó dễ ta thì có thể.”

“Trong triều còn có người làm khó dễ người sao?” Nàng cười lạnh. Đối với Triệu Huyền Thần một tay che trời mà nói, còn có người nào khiến hắn kiêng kỵ?

Nhưng Tâm Lam công chúa vẫn không yên lòng.

Đôi tay mảnh mai của Tâm Lam nắm chặt tay Bạch Giai Thanh, lực đạo này khiến cho Bạch Giai Thanh rất không thoải mái. Từ trước đến giờ nàng không thích động chạm cùng người, cho dù là với muội muội Vu Giai Lập, cũng chưa bao giờ có những cử chỉ thân mật giữa tỷ muội. Có điều biết Tâm Lam công chúa là một người mù lại lầm tưởng rằng mình là một người lương thiện, nàng không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại.

“Phò mã, Bạch công tử, đa tạ chàng chịu lưu lại giúp ta.” Tâm Lam công chúa một mực cảm tạ, “Đệ đệ ta, cũng chính là đương kim đệ hạ, bây giờ vẫn còn nhỏ, chỉ có ta đây thân làm tỷ tỷ suy nghĩ cho hắn, mà việc ta có thể làm cũng rất hạn chế.” Nàng ngập ngừng, “Ta biết chuyện này làm cho chàng khó xử, cũng khiến ta rất khó mở lời, nhưng mà ta. Phò mã nếu thương tiếc Thiên Tước tiểu hoàng đế ta khổ sở, giữa đường gặp kẻ gian tà, có thể giúp ta một tay hay không?”

Bạch Giai Thanh thở dài nói: “Ta chỉ là một người làm ăn, không hiểu chính sự.”

“Không cần Phò mã quá quan tâm đến việc triều chính, chỉ cần Phò mã chịu giúp ta một chút cho dù. . . .” Nàng đỏ bừng mặt, “Cho dù về sau chàng phải về Đông Nhạc, ta cũng không ngăn cản.”

Bạch Giai Thanh không khỏi kinh ngạc, với sự giam cầm cương quyết của Triệu Huyền Thần, có thể dễ dàng buông tha để nàng rời đi? Phò mã đi rồi, công chúa làm sao có thể sống cuộc sống bình thường như trước? Nàng biết chuyện không đơn giản như vậy, quả nhiên Tâm Lam công chúa nói tiếp.

“Những năm này, cuộc sống hàng ngày của ta đều do một tay Ninh Vương thao túng, trừ Phương Hán ra, người có thể gặp, có thể nói chuyện chỉ ở một tắc vuông trong viện này. Chàng cũng đã gặp quản gia, đó là người nhìn ta lớn lên, đối với ta rất trung thành, vậy mà trừ hắn ra, người ta có thể tin cậy bây giờ cũng không nhiều lắm.”

“Công chúa. Bây giờ tin tưởng dựa vào ta?” Bạch Giai Thanh nhẹ giọng cắt đứt lời của nàng ta, “Đối với công chúa, ta là một người nhà quê, ở chỗ này không quyền không thế.”

“Cho nên ta nói chuyện này có lẽ làm chàng khó xử, cũng làm ta khó mở lời, ta biết đây là một yêu cầu quá đáng, có điều là...” Tâm Lam công chúa ấp a ấp úng thật lâu, mới nói ra mục đích, “Công chúa Thiên Tước quốc, trên người có đủ bạc để dùng hay không?”

Bạch Giai Thanh vô cùng thông minh, lập tức hiểu.

“Công chúa muốn mượn tiền của ta?”

“Mặc dù từ trước đến giờ ta chán ghét tham quan làm rối kỷ cương, nhưng có câu nói có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, ta cũng là người không quyền không thế, nếu lại không có bạc, thật sự không có người để dựa.”

Bạch Giai Thanh cười khổ với cái ý nghĩ ngây thơ của công chúa, “Coi như ta có chút tiền, công chúa sẽ dùng làm gì? Thuê một sát thủ đi giết Ninh Vương sao?”

Tâm Lam công chúa lắc đầu một cái, một tia hận ý như treo giữa răng môi, “Ta muốn làm cho hắn sống không bằng chết!”

Bạch Giai Thanh bỗng nhiên rung mình một cái. Tại sao trong lòng nữ tử này có thù hận sâu như vậy? Bởi vì Triệu Huyền Thần nắm hết quyền hành sao?

“Phò mã.” Tâm Lam công chúa gọi nàng, “Ta cầu xin chàng, coi như ta không phải là một công chúa, chỉ là thê tử của chàng.”

Bạch Giai Thanh thật sự khó xử. Món tiền này tuyệt đối không thể cho vay, nếu cho vay về sau chính là một tai họa, đồng nghĩa với việc mình bị vùi lấp sâu hơn trong sóng gió quan trường này. Vị công chúa bộ dạng đáng thương lại làm cho nàng tiến thoái lưỡng nan.

Trầm ngâm một hồi lâu, nàng lúng túng nói: “Công chúa, chuyện này hiện tại rất phức tạp, cần bàn bạc kỹ hơn, cho dù Ninh Vương có đáng chết nhưng bây giờ công chúa đơn thân độc mã, chỉ bằng tiền bạc mà tìm phản kháng chỉ sợ chuyện chưa thành đã bị Ninh Vương phát hiện.”

Tâm Lam công chúa nghe ra ý cự tuyệt của nàng, sắc mặt ảm đạm, nhưng giọng nói vẫn kiên trì như cũ, “Nếu phò mã lo lắng cho tiền đồ của mình, ta xin bảo đảm dù có xảy ra chuyện gì cũng tuyệt đối không làm liên lụy đến Phò mã.”

Cho dù nàng ta thật sự không tiết lộ nhưng chẳng lẽ Triệu Huyền Thần lại không biết một số bạc lớn từ trên trời giáng xuống có liên quan đến mình sao? Bạch Giai Thanh cười khổ âm thầm lắc đầu, còn đang suy nghĩ nên khuyên giải công chúa như thế nào thì ở bên ngoài, chỉ nghe Phương Hán gọi, “Công chúa, có một người tự xưng là tùy tùng của Phò mã yêu cầu gặp Phò mã.”

Bạch Giai Thanh lúc này mới nhớ tới, loay hoay một ngày, còn chưa báo tin cho Mạnh Hào, chỉ sợ Mạnh Hào sắp nổi điên rồi, mà một ngày này xảy ra bao nhiêu chuyện biết nói với hắn như thế nào chứ?

Mạnh Hào thật sự là sắp nổi điên. Từ khi chủ tử bị coi là nam nhân kéo vào phủ công chúa đi làm Phò mã, sau đó hắn bị một đám binh lính cầm vũ khí trong tay khống chế, mặc dù hắn là người to con, cũng biết loại chuyện liên quan đến Hoàng gia là cực kỳ nguy hiểm, làm không đúng chính là tìm cái chết, gấp đến độ mồ hôi đầy đầu.

Rốt cục cũng đến buổi chiều, những binh lính kia bỗng nhiên thả hắn, một người trong đó nói: “Vương gia nói người có thể đi.”

“Vương gia? Vương gia nào?”

“Ninh Vương, không biết sao?” Binh lính không có tính nhẫn nại trả lời, đã chuẩn bị xoay người đi.

Hắn vội vàng hỏi: “Có ai nhìn thấy chủ tử nhà ta không?”

“Chủ tử người đã trở về phủ công chúa rồi, đến phủ mà hỏi đi.”

Hắn tới phủ công chúa gõ cửa không ngừng, may mắn lần này không bị ngăn cản nữa, thuận lợi gặp được Bạch Giai Thanh.

Vừa nhìn thấy chủ tử khỏe mạnh đứng ở đó, Mạnh Hào đầu tiên là thở phào một hơi, tiếp theo lại cúi đầu xuống, “Chủ tử, Mạnh Hào tới chậm làm cho chủ tử sợ hãi.”

“Không có gì.” Bạch Giai Thanh có chút không yên lòng, viện nhỏ này không thích hợp cho hai người nói chuyện, nhưng trước mắt lại không tìm được chỗ an toàn.

“Chủ tử, chúng ta tốt nhất là trở về khách điểm.” Mạnh Hào vừa đề nghị liền gặp phải Tâm Lam công chúa từ trong phòng đi ra ngăn cản, “Không được, Phò mã đương nhiên phải ở lại trong phủ công chúa ta.”

Mạnh Hào kinh sợ, nhìn nàng ta một chút, rồi lại nhìn Bạch Giai Thanh, “Chủ tử, chẳng lẽ người, người.”

Bạch Giai Thanh cắt đứt lời của hắn, dùng ánh mắt ra hiệu hắn không cần nhiều lời, nói, “Mạnh Hào, người trở về khách điểm trước đi, ta cùng công chúa có chuyện thương lượng, tối nay ta không trở về được rồi, bảo mọi người không cần lo lắng cho ta, ngày mai. Ta sẽ đến gặp mọi người.”

Mặc dù từ trước đến nay Mạnh Hào không phải là người tinh tế nhưng cũng nhìn ra được giờ phút này chủ tử có chuyện không thể nói ra, chẳng qua là tất cả lo lắng đều đè nén lại, hết lần này tới lần khác không có cách gì để biểu đạt. Hắn không khỏi bất đắc dĩ, thanh âm buồn bực đáp ứng sau đó không cam lòng đi ra khỏi phủ công chúa.

“Phò mã.” Tâm Lam công chúa còn muốn tiếp tục đề tài vừa rồi, Bạch Giai Thanh lại cắt đứt lời nàng, “Công chúa, ta biết trong lòng người rất khó xử, chẳng qua là chuyện này gấp gáp cũng không thể giải quyết được gì, hiện tại trời sắp sáng rồi, mà giờ giấc sinh hoạt của Ninh Vương như thế nào?”

“Hình như giờ Mẹo mới lên triều, sau đó sẽ ở lại trong cung làm việc, xử lý hương vụ, buổi chiều. Giờ Mùi thì trở về phủ của hắn.”

(giờ mẹo: từ 5 giờ đến 7 giờ sáng)

Giờ Mùi: từ 13 giờ đến 15 giờ)

“Nói như vậy, sau này cứ đến giờ Mùi ta phải đến Vương phủ thỉnh an hần?” Bạch Giai Thanh đánh trống lảng cười khở, “Như vậy, tại hạ có thể xin phép công chúa? Gia nô theo ta cùng đến Thiên Tước, đã cả một ngày không nhìn thấy ta có rất nhiều chuyện muốn ta về xử lý.”

“Đây là lẽ tự nhiên, chẳng qua là xin Phò mã. . . . Suy nghĩ thỉnh cầu của ta thêm một chút.” Tâm Lam công chúa vẫn nhắc lại chủ đề này.

Bạch Giai Thanh không tỏ rõ ý kiến, bởi vì loại chuyện này, nàng không có cách nào đáp ứng, cũng không thể quả quyết cự tuyệt.

Thật là khó xử.

Chưa tới giờ Dần, Triệu Huyền Thần cả đêm không ngủ nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, trong màn đêm đen nhánh dường như vẫn có bóng dáng Bạch Giai Thanh ở trước mắt mơ hồ chớp động.

(giờ Dần : từ 3 giờ đến 5 giờ)

Ngoài cửa có tiếng động, hần biết người đến là ai nhưng ngay cả ánh mắt cũng lười mở ra, thuận miệng hỏi: “Là Giản Nhật sao?”

“Dạ, Vương gia.”

“Sau khi Phò mã gia trở về phủ công chúa có động tĩnh gì không?”

“Công chúa mời Phò mã vào phòng, nói chuyện rất lâu.”

“Nói chuyện gì?”

“Công chúa muốn mượn bạc của Phò mã.”

Đôi môi lạnh như băng cong lên, “Nha đầu Tâm Lam kia đã đến đường cùng rồi ư? Nước cờ này thật khổ cho nàng mới nghĩ ra được. Vậy Phò mã đáp ứng thế nào?”

“Phò mã cũng không cự tuyệt, chẳng qua là xin công chúa suy nghĩ cẩn thận, bàn bạc kỹ hơn.”

Triệu Huyền Thần dường như thấy được vẻ mặt lúng túng của Bạch Giai Thanh, khẽ mỉm cười, tự lẩm bẩm, “Đại khái nàng còn chưa bao giờ gặp phải chuyện khó xử như vậy? Nhưng nàng là người thông minh, nên biết thoát ra như thế nào.”

“Vương gia, Phò mã hiện tại đi đã đến khách điểm Hồng Tân.”

“Ừ.” Hần nhàn nhạt đáp một tiếng, sau đó đơn giản hạ lệnh, “Theo dõi nhất cử nhất động của nàng.”

“Vâng” Bóng dáng ngoài phòng cùng thanh âm biến mất giống như chưa từng có người nào tới.

Trên giường bên trong phòng, Triệu Huyền Thần chậm rãi nâng lên đôi mắt yêu mị, trong mắt như có sóng nước dao động, che dấu tinh quang cùng sát khí, chỉ còn lại nụ cười bên khóe môi.

Ba năm trước đây, hần biết nàng là người buôn bán tài ba, chỉ là chưa bao giờ động chạm đến triều đình, nếu không nàng hẳn là một nữ nhân tâm cơ thâm trầm. Mà đến nay, nàng đã tới đây, vô tình bị hần lôi kéo vào trong sóng ngầm mãnh liệt, tinh phong huyết vũ ở Thiên Tước.

Nhưng cho dù là vô tình, hần cũng nhất định phải ép buộc nàng, đúng như lúc trước hần nói với nàng —— nàng không trở về được, bởi vì hần vĩnh viễn sẽ không buông tha nàng!

11. Chương 11

Bạch Giai Thanh không nghĩ tới Triệu Huyền Thần làm việc nhanh nhẹn như thế, rất nhanh đã tìm được một vị trí tốt nhất trên đường phố phồn hoa ở Hoàng Đô để xây dựng cửa hàng đầu tiên của Khánh Dục phường tại Thiên Tước quốc.

Hơn nữa, không chỉ có cửa hàng, ngay cả trang hoàng bên trong, người làm thuê, trong vòng hai ngày hẳn đều vì nàng an bài thỏa đáng, cho dù nàng muốn cự tuyệt những “ý tốt” của hắn, những người được phái tới cực kỳ khó xử nói với nàng: “Đây là Vương gia phân phó, xin Phò mã đừng làm khó tiểu nhân.” Một câu nói này liền chặn tất cả lời nói của nàng, bởi vì nàng biết trong mắt những người này tràn đầy lo âu và sợ hãi.

Haiz, chỉ vì nàng trêu chọc yêu nghiệt này.

Theo như mệnh lệnh của hắn, mỗi ngày nàng phải đến Vương phủ “bái kiến” hắn, có lẽ là không muốn chọc giận nàng, tạm thời biểu hiện của hắn coi như bớt phóng túng, đại đa số thời điểm hắn gặp nàng trong phủ đều có những người khác bên cạnh, đứng xa xa bày cho nàng một khuôn mặt tươi cười, hàn huyên đôi câu, người bên cạnh tuyệt đối không nhìn ra bọn họ đã từng có nhiều thân mật.

Thỉnh thoảng hắn khi gặp nàng một mình, những lời hỏi thăm cũng đều là chuyện đứng đắn, hoặc là buôn bán ở Đông Nhạc, muốn nghe mấy khó khăn trở ngại trong chuyện làm ăn của nàng hoặc là Thiên Tước có vấn đề gì khó khăn thì trưng cầu ý kiến của nàng.

Nàng có thể trả lời thì sẽ trả lời chẳng qua là nàng có một vấn đề muốn hỏi hắn nhưng từ đầu đến cuối không thể mở miệng—— tại sao một mặt hắn lại có biểu hiện quyến luyến không tha đối với nàng như thế, mặt khác, lại lạnh nhạt với nàng ba năm mà không quay trở lại tìm nàng?

Ban đầu nàng tưởng rằng hắn sẽ giải thích cho nàng nghe, nhưng hắn không nói gì giống như hắn tự mình nhận định còn thiếu một tháng mới tròn ba năm, chỉ cần thời hạn cuối cùng chưa tới, nàng không được chỉ trích bất kỳ hành động bội ước nào của hắn.

Hắn luôn luôn đối đãi với người xung quanh theo cách của mình, khó trách, người người luôn kính sợ hắn, người hận hắn cũng vì thế mà nhiều hơn.

Bởi vì không phải tất cả mọi người đều có thể làm chuyện cam tâm tình nguyện, chỉ cần làm tất nhiên sẽ đắc tội với người.

Những ngày này, nàng lại theo thời gian quy định tới gặp hắn, thấy vẻ mặt bức mình của hắn khi nghe các thần tử báo cáo chính sự, nàng chỉ yên lặng ngồi một bên, thỉnh thoảng trộm liếc hắn một cái, đã có lúc không cẩn thận bắt gặp ánh mắt hắn. Nhưng mà hôm nay có lẽ hắn quá mệt mỏi, ánh mắt nhìn nàng cũng không sắc bén như trước nữa.

Rất cục chờ tất cả mọi người ra ngoài, hắn mới chậm rãi nói chuyện với nàng, “Dường như nàng rất vui khi nhìn lên ta nhưng ta cho nàng cơ hội nhìn thẳng nàng lại không muốn.” Khẩu khí hài hước, trêu ghẹo trước sau như một.

“Người. Nhất định phải làm cho người ta chán ghét cảm hận như thế sao?” Nàng nghĩ kỹ mới mở miệng, “Để cho tất cả mọi người sợ người, người sẽ cảm thấy an toàn?”

Đôi mắt đen của hắn lóe lên, cười một tiếng, “Nàng đang đoán tâm tư của ta? Ta thích, điều này nói rõ nàng hiểu ta hơn một chút. Nàng cho rằng người nào đang chán ghét cảm hận ta? Là vị Tâm Lam công chúa kia sao?”

“Hoặc là người cũng nên hỏi lại chính mình, trên đời này có ai yêu người?” Nàng giễu cợt đáp trả.

Mi tâm của hắn giống như đang run lên, trầm mặc hồi lâu, thông thả ung dung đáp lại, “Không có.” Lại nâng tầm mắt lên, “Nếu ngay cả nàng cũng không yêu ta, vậy thì một người cũng không có.”

Lòng của nàng giống như bị những lời này của hắn nhéo một cái, đau đớn như quăn chặt lại.”Người. Không nên tự đưa mình đến nông nổi ấy?”

Hắn liếc nàng, lại cười rục rờ, “Sao vậy? Đau lòng vì ta? Vậy hãy tới đây, đến bên cạnh ta.” Hắn vươn tay đối với nàng, đôi tay kia đã sớm không còn bẩn thỉu như năm đó, mà là sạch sẽ, bóng mượt, mười ngón tay được chỉnh sửa gọn gàng, rất có sức quyến rũ.

Nhưng nàng không đi tới, nhìn hắn, nàng suy ngẫm ý nghĩa thật sự của câu nói kia.

“Đến bên cạnh ta”, chỉ là mấy bước này sao? Đương nhiên không phải như thế.

Hắn thấy trong mắt nàng là sự xa cách cứng cỏi tuyệt. Hắn cũng không kiên trì, thu tay lại, tuyên bố: “Hiện giờ nàng cũng không có chuyện gì để làm, ngày mai đi với ta.”

“Đi đâu?” Nàng cả kinh.

“Yên tâm, không phải là núi đao biển lửa, chẳng qua ngày mai là ngày săn bắn hàng năm trong triều Thiên Tước.”

“Vì sao không phải là đập thanh?” Nàng cau mày, đối với loại chuyện như vậy một chút hứng thú cũng không có.

Hắn cười nói: “Bởi vì ta không thích mùa xuân.”

Nụ cười kia lại làm cho Bạch Giai Thanh cảm thấy có chút khổ sở. Là ảo giác của nàng sao?

“Mùa xuân là mùa ta rời đi Thiên Tước năm đó.”

Mùa xuân đối với Triệu Huyền Thần mà nói có ý nghĩa như thế nào? Bị vứt bỏ? Trục xuất?

Bạch Giai Thanh chỉ cảm thấy mùa xuân là mùa sinh sôi nảy nở có thể khiến cho tâm tình của nàng vui vẻ, mà tiết trời lạnh lẽo khô ráo của mùa đông thật sự không làm nàng cảm thấy vui sướng.

Dường như toàn bộ người của Hoàng thất đều tham gia, khí trời rất lạnh, gió bắc buốt lạnh như lưỡi đao, mặc dù không có tuyết nhưng mấy con ngựa vẫn “hồng hộc” phun ra khói trắng làm cho bốn phía dâng lên một mảnh sương mù.

Dưới thời tiết này mà đi săn, sẽ có bao nhiêu người vui vẻ chứ ?

Bạch Giai Thanh vốn cùng ngồi một xe với Tâm Lam công chúa nhưng khi mọi người tập hợp ở cửa Hoàng cung thì Triệu Huyền Thần lại cười híp mắt nhìn nàng, cao giọng nói: “Phò mã mời sang bên này, bốn vương có chuyện thỉnh giáo.”

Mọi người đều nhìn nàng giống như nếu nàng không đi qua, lần đi xa này cũng không thể xuất phát.

Nàng không thể làm gì khác hơn ngoài việc nói lời xin lỗi Tâm Lam công chúa, sau đó cùng hắn tiến vào trong xe ngựa xa hoa rộng lớn.

“Không sợ người khác nói ngươi quá độc đoán sao?” Nàng tìm một chỗ ngồi xuống, vừa rồi đã nhìn thấy xe ngựa của Hoàng đế, so với xe của hắn thì nhỏ hơn một nửa.

Hắn an vị ở phía đối diện với nàng, cầm một ly rượu lưu ly, trong chén không biết là rượu gì, màu bích lục, mang theo chút mùi vị đẹp đẽ, theo xe ngựa sóng sánh, mắt của hắn như lay động cùng sóng rượu.

“Ba năm trước đây, nàng cưỡi ngựa, ta đi bộ. Lần này chúng ta ngồi chung một xe, có phải đại biểu cho khoảng cách của chúng ta càng ngày càng gần hay không?”

“Ba năm trước đây Vương gia cũng có thể ngồi xe cưỡi ngựa, chỉ cần không có ý che giấu thân phận của mình.” Nàng đáp lễ, tránh đi đề tài nhạy cảm.”Đóng giả thành ăn xin là để lừa gạt người nào?”

“Không phải là lừa gạt bất luận kẻ nào.” Hắn lắc đầu một cái, “Bởi vì thật sự lúc đó ta chỉ có hai bàn tay trắng.”

Một hồi trầm mặc, nàng ngưng mắt nhìn hắn, muốn từ nét mặt của hắn nhìn ra chút tâm tình không giống như vậy. Thật là phiền muộn hay là giảo hoạt?

Vậy mà vẻ mặt của hắn bình tĩnh giống như không thể tìm ra bất kỳ gợn sóng nào, hắn như vậy, cùng nụ cười khó nắm bắt tưởng như hai người khác nhau. Hắn cười hồn nhiên như gió xuân lại làm cho người bên

cạnh rợn cả tóc gáy, mà lúc hần yên lặng, vẻ mặt chỉ nghiêm nghị, cực kỳ nghiêm nghị lại giống như gió thổi giữa núi rừng, khe suối, có lẽ cũng không muốn quấy nhiễu bất luận kẻ nào nhưng điều đó lại làm cho người ta không thể rời mắt, không thể nào coi thường một ngọn núi cao lớn.

Ba năm trước đây, thật ra nàng đã nhìn ra được bản chất người này rồi. Lần đầu tiên gặp mặt đã biết hần bất phàm, chẳng qua không nghĩ tới hần là một người lãnh khốc vô tình như vậy, rốt cuộc là năm tháng làm hần thay đổi hay là ngay từ đầu nàng đã không hiểu rõ hần?

Xe ngựa đi thật lâu, bọn họ vẫn rất yên lặng cho đến khi phía trước có người đang gọi: “Vương gia! Phía trước có hồ ly!”

“Tốt.” Hần lộ ra một nụ cười, nháy mắt với nàng, “Xem ra có thể săn hồ ly lấy lông làm khăn quàng cho nàng.”

“Ta không thích lông động vật.” Nàng không có chút cảm kích nào.” Khánh Dục phờ phạc chúng ta có vài bông tốt nhất.”

Hần liếc nàng một cái, đẩy cửa xe ra vừa cười vừa đi ra ngoài, “Chờ ta đi săn mang về cho nàng.”

Hần thật sự không quan tâm đến sự kháng cự hay chán ghét của nàng, cố ý muốn săn con hồ ly kia.

Bạch Giai Thanh cũng nhân cơ hội xuống xe ngựa nhìn xung quanh, lúc này Triệu Huyền Thần đã lên ngựa, cầm theo cung tên, mang theo bảy, tám người phóng ngựa đến sơn cốc phía trước.

“Phò mã, công chúa cho mời.” Phương Hán cũng tới đúng lúc.

Bạch Giai Thanh biết Tâm Lam công chúa muốn nói gì với nàng. Mấy ngày nay, nàng vẫn đi sớm về muộn là để tránh né đề nghị vay tiền buồn cười của Tâm Lam công chúa, nhưng cuối cùng không thể nào trốn được. Nếu nàng thật sự trở mặt, quả quyết cự tuyệt, công chúa sẽ làm gì?

Nàng đi đến xe ngựa của Tâm Lam công chúa, thật ngoài ý muốn, Tâm Lam không có bộ dáng nóng lòng thường ngày, nàng ta chỉ cười nhẹ nhàng mở miệng, “Nghe nói Hoàng thúc đi săn hồ ly rồi?”

“Ừ.”

“Vậy chàng tới nếm thử trà ta pha đi, trước kia khi Phụ hoàng vẫn còn, thích uống trà ta pha nhất.” Mặc dù hai mắt Tâm Lam đã mù, nhưng việc này đã quá quen thuộc, hành động cũng không chậm so với bất kỳ người bình thường nào.

Nàng ta cầm đúng bình trà rót một chén cho Bạch Giai Thanh.

Bạch Giai Thanh uống một ngụm, tán thưởng nói: “Quả nhiên rất ngon, thấm vào ruột gan.”

Trên gương mặt Tâm Lam công chúa lộ ra biểu tình vui vẻ, “Đã rất lâu không được nghe người khác ca ngợi rồi, sau khi Phụ hoàng băng hà, Bệ hạ tuổi còn nhỏ cũng không biết chuyện này, khó được Phò mã vào nam ra bắc, kiến thức rộng rãi tán thưởng ta như vậy, chung quy thì chàng vẫn là người tốt.”

Bạch Giai Thanh nghe được câu đánh giá ” người tốt ” của công chúa thì tim đập bình bịch. Nàng buồn bán nhiều năm như vậy, biết rõ sau những lời khen chê tất nhiên luôn có ý tứ khác, nhưng Tâm Lam không nói tiếp vấn đề này, ngược lại nàng ta nhìn Phương Hán ngoài cửa sổ.

“Công chúa, người đã đi qua.”

Bạch Giai Thanh không hiểu những lời này có ý gì, chỉ có cảm giác kỳ quái, nàng cảm thấy giọng điệu của Phương Hán không nhẫn nại lại có chút kích động. Trái lại Tâm Lam công chúa có vẻ bình tĩnh rất nhiều, chỉ gật đầu một cái, “Ta biết.”

Khi rót thêm ly trà thứ hai, Tâm Lam mới lên tiếng lần nữa: “Ta biết, mấy ngày trước đây đề nghị của ta làm cho Phò mã khó xử, ta đặt mình vào hoàn cảnh của Phò mã suy nghĩ, ngài là người nước khác, đương nhiên không muốn liên lụy vào chuyện Thiên Tước chúng ta, huống chi Ninh Vương là một người lợi hại như thế, Phò mã có bản khoản cũng là điều tự nhiên.”

“Đa tạ công chúa đồng tình.” Nàng không muốn nghe Tâm Lam nói từ “nhưng” liền vượt lên trước dùng lời nói cảm ơn chặn lại đối phương.

Một lần nữa làm cho nàng ngạc nhiên chính là lần này nàng ta không hề thuyết phục nàng nữa, chỉ là cười nói: “Phò mã đừng sợ, hôm nay ta phải làm chuyện đại sự, chuyện này nếu thành công, có lẽ cũng không cần phiền toái Phò mã, nếu thất bại Aiz, đó chính là thiên ý, mong Phò mã lượng thứ.”

Hai câu này của nàng ta, giống như trong lời nói loáng thoáng có ý gì đó làm cho Bạch Giai Thanh vừa mới nghe không thể lý giải nổi. Nhưng khi nhìn đến tay nàng ta luôn cử động, thần thái lại giống như muốn nghe động tĩnh bên ngoài, Bạch Giai Thanh liền liên tưởng đến câu nói quý dị của Phương Hán, đột nhiên toàn thân nàng lạnh như băng, cả kinh bật thốt lên, “Công chúa, không phải là người của ngài mai phục bên ngoài gây bất lợi cho Ninh Vương chứ?”

Tâm Lam công chúa cũng sợ hết hồn, bình trà trong tay lập tức bị lật nghiêng, nước nóng theo đó mà chảy ra.

Thấy vẻ mặt của nàng ta, trong lòng Bạch Giai Thanh hiểu rõ, không khỏi trầm giọng quát khê, “Công chúa, tại sao ngài có thể làm chuyện ngu ngốc như vậy? Nếu việc ám sát không thành công, ngài không sợ hấn bất được nhược điểm của mình sao?”

Tâm Lam nhần lại mi tâm, giống như là tức giận, hoặc là muốn nói gì đó nhưng Bạch Giai Thanh căn bản không đợi nàng ta nói chuyện, lập tức đẩy cửa xe nhảy ra ngoài.

12. Chương 12

Bên cạnh chỉ thấy mấy thị vệ đứng đó tán gẫu, nàng đi tới, kêu lên: “Cho ta mượn một con!”

Mấy thị vệ còn chưa kịp phản ứng, Bạch Giai Thanh đã kéo một trong những con ngựa ở đó mà nhảy lên.

Phóng ngựa nhanh như bay, nàng không biết tìm Triệu Huyền Thần bằng cách nào, vừa rồi chỉ thấy hấn đi sơn cốc, mà đường đến sơn cốc quanh co, không chỉ có một đường duy nhất.

Nàng vừa cưỡi ngựa vừa cẩn thận quan sát dấu chân trên đường, một mạch đuổi theo. Gió mùa đông vốn lạnh và khô như lưỡi dao sắc nhọn, nàng vội lên ngựa ngay cả áo choàng cũng không kịp mặc, gương mặt bị gió quất thật đau, da thịt dường như đông cứng lại.

Thở ra khói trắng làm cho nàng càng không thấy rõ đường trước mắt, mà tâm tư hỗn loạn khiến nàng mất bình tĩnh và lý trí phán đoán.

Triệu Huyền Thần, tên yêu nghiệt, ác ma kia, hôm nay hấn sẽ chết ở chỗ này sao? Người tung hoành ngang dọc, tự cao tự đại sẽ bị chà đạp tàn nhẫn dưới âm mưu của tiểu nha đầu ngây thơ?

Trong những thị vệ đi theo hấn có gian tế hay không? Hoặc là nơi hấn săn hồ có mai phục?

Hình ảnh nàng sắp thấy, là cảnh tượng như thế nào?

Tâm níu chặt, từng tiếng vó ngựa gấp gáp giống như giẫm đạp lên trái tim nàng, gần như tan vỡ.

Đi đến một khúc quanh ở sơn cốc cao nhất, bỗng nghe thấy tiếng ồn ào phía trước, giống như đang hô hoán gì đó, nàng gấp đến nỗi cái gì cũng không quan tâm, đem bàn đạp kẹp chặt hơn như thúc giục con ngựa bay lên.

Từ trước đến giờ nàng không phải là cao thủ cưỡi ngựa, việc đó chỉ để thích ứng với công việc, ngày thường muốn đi đến những nơi xa xôi, cưỡi ngựa vẫn thuận tiện hơn là ngồi xe.

Nhưng một mình cưỡi ngựa cũng chỉ là chậm rãi mà đi, đã lúc nào chạy điên cuồng như thế?

Thân thể ở trên lưng ngựa lắc lư làm cho lục phủ ngũ tạng của Bạch Giai Thanh dường như muốn ói ra, cảnh tượng trước mắt đúng là, nhưng trong mơ hồ, nàng đã thấy một nhóm người vây quanh cái gì đó. Là vật gì hoặc là người nào đó? Ngã ở nơi đó, có vũng máu, một màu đỏ tươi trên mặt đất vàng cực kỳ nổi bật.

Vậy mà nổi bật hơn chính là Triệu Huyền Thần.

Hắn ngồi ở giữa, nổi bật giữa đám người, một tay cầm kiếm, nửa người là máu, nhưng đầu tóc không rối loạn, vẻ mặt. Không thấy rõ, dường như đang cười, lạnh lùng cười.

Nàng kêu lên một tiếng bởi vì nửa người đầy máu quá mức đáng sợ, khiến cho hắn nhìn về phía nàng, trong nháy mắt đó, nàng nhìn thấy sắc mặt hắn thay đổi, mà nàng đã không thể ngồi yên trên lưng ngựa, thoáng một cái nàng liền ngã nhào xuống đất.

Con ngựa lao đi rất nhanh, lúc nàng ngã xuống căn bản không kịp phản ứng, cũng ngã mạnh xuống, trong nháy mắt đó đau đớn giống như rút toàn bộ gân cốt trên cơ thể.

Ngay sau đó, nàng chưa kịp kiểm tra thương thế của mình, thậm chí chưa kịp bò dậy, hắn đã phi thân tới đỡ nàng.

“Đừng cử động! Có lẽ ngã gãy xương hoặc là bị nội thương.” Hắn lớn tiếng ra lệnh thị vệ trưởng Hồ Thanh Tương sau lưng, “Đi, dẫn theo thái y đến đây!”

Nàng chịu đựng đau đớn, khàn khàn mở miệng, “Có người muốn giết người.”

Mi tâm của hắn nhăn lại, chỉ nhìn nàng, vốn muốn lên án mạnh mẽ vì sao nàng lại làm chuyện nguy hiểm như vậy nhưng tất cả lời nói cũng biến mất ở khóe miệng, mười ngón tay nhẹ nhàng đặt trên người nàng, vừa giúp nàng kiểm tra thương thế vừa nhẹ nói: “Ta biết, tên đó đã chết.”

Hắn nói bình tĩnh như thể người hắn mới vừa giết chết chỉ là một con kiến. Nàng lúc này mới thấy rõ người nằm trong vũng máu chính là một người mặc y phục thị vệ.

“Người không bị thương?” Lần đầu tiên nàng nhìn thấy người chết, cảm giác buồn nôn từ dạ dày trào lên, ánh mắt lại nhìn thấy máu đỏ tươi nhuộm đầy người hắn, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Không có.” Hắn mỉm cười với nàng, nụ cười này tựa như thuốc bổ có thể làm dịu đi đau đớn của nàng.”Đây không phải là máu của ta.”

Nàng ngừng ho khan, bởi vì an lòng nên giọng điệu lo lắng cũng bớt đi một chút nhưng lại ngoài ý muốn ho ra một ngụm máu.

Hắn nhanh tay nhanh mắt, mi tâm vừa nhíu thì bàn tay đã áp đến môi của nàng, dường như toàn bộ ngụm máu kia cũng phun đến lòng bàn tay hắn.

Nàng có chút bất an cùng áy náy nhưng lại rung động nhiều hơn, bởi vì nàng thấy trong mắt hắn có thương tiếc và. tức giận.

“Tại sao nàng biết?” Hắn nhìn chằm chằm nàng, cẩn thận đỡ vai nàng, bởi sau khi kiểm tra cảm thấy vết thương trên người nàng không có gì đáng ngại, lúc này mới yên tâm đỡ nàng ngồi dậy.

Nàng hơi nhếch môi, không trả lời.

Hắn nhắm mắt lại, “Có người nói cho nàng biết? Để cho ta đoán thử xem người đó là ai vậy, là Tâm Lam?”

“Không.” Nàng phủ định quá nhanh, nhanh đến nỗi ngay cả nàng cũng cảm thấy thật giả dối. Vì che giấu, nàng lại cười với hắn, “Người cho rằng là Tâm Lam công chúa làm? Người cho rằng nàng làm chuyện như vậy sẽ nói cho ta biết ư?”

Đôi mắt hắn vẫn hí, hí lại thành một đường chỉ tựa như muốn xem thấu tâm tư nàng, muốn bắt được bí mật dưới đáy lòng nàng. Đến khi thái y hoang mang rối loạn cuội ngựa chạy tới, ngã lăn một vòng dưới đất lập tức bò lồm ngồm đến trước mặt hắn.

“Tiểu thần đáng chết, tiểu thần đến chậm.”

“Không phải ta.” Triệu Huyền Thần một chưởng đẩy thái y đang định khám tay cho hắn, “Là Phò mã bị thương, mau khám cho Phò mã.”

Thái y không thể làm gì khác hơn là kiểm tra thương thế của Bạch Giai Thanh, nhưng cách một bộ y phục không thể nhìn thấy gì, thái y không còn cách nào khác xin Bạch Giai Thanh cởi ra. Khuôn mặt nàng đỏ bừng nhìn chằm chằm Triệu Huyền Thần, lại thấy nụ cười quỷ quyệt của hắn.

“Sao vậy? Phò mã xấu hổ, ngượng ngùng khi phải cởi đồ sao?” Hắn cố ý trêu chọc nàng, “Cũng tốt, gần đây có một ngôi nhà gỗ nhỏ, là nơi ở của người trong núi, bốn vương phải tới quấy rầy một chút.”

Triệu Huyền Thần tự mình ôm nàng, cũng không để ý người xung quanh có tò mò nhìn cảnh “nam nhân” ôm ấp nhau hay không, thậm chí cả chuyện hắn là một Vương gia tự hạ thấp địa vị chiếu cố Phò mã có quỷ dị hay không, vẫn cứ đi thẳng tới nhà gỗ cách đó không xa.

Bên trong nhà gỗ, hắn cho tất cả thị vệ lui ra, chỉ lưu lại một mình thái y.

Khi ngón tay hắn duỗi ra muốn cởi y phục của nàng thì nàng thở gấp ngăn cản, “Không được!”

“Nàng muốn sống, hay là muốn tôn nghiêm?” Hắn khinh thường ném cho nàng một lựa chọn, cũng không cho nàng quyền lựa chọn, mạnh mẽ cởi bỏ y phục của nàng, chỉ để lại một lớp y phục. (: ”> là đồ lót ý ạ)

Da thịt trắng như tuyết phơi bày trước mặt người khác, bởi vì lạnh, bởi vì xấu hổ, nàng quay mặt vào tường, nghe được giọng hắn lạnh lùng nói với thái y: “Chuyện đã nhìn thấy hôm nay nếu nói ra ngoài đủ chỉ một chữ, người biết mình sẽ có kết cục thế nào.”

Thái y rùng mình, không biết bị dọa hay là kinh hãi, thanh âm đều run rẩy, “Dạ, tiểu thần, tiểu thần tuyệt đối không dám tiết lộ nửa chữ, xin Vương gia yên tâm.”

Thái y rất nghiêm túc cẩn thận xem vết thương trên người nàng. Một lúc lâu mới thận trọng kết luận, “Phò mã. cô. Cô nương, thương thế trên người đa số là ngoại thương, trên đùi bầm tím cùng máu bầm có nghiêm trọng một chút, mắt cá chân bị trật, tâm mạch tổn hại may mắn cũng không có gì đáng ngại, điều dưỡng hơn tháng có thể khỏi hẳn.”

“Được rồi, lui ra đi.” Hắn nhàn nhạt hạ lệnh.

Bên trong nhà im ắng, không có bất kỳ tiếng động gì lại càng làm lòng người sợ hãi. Bạch Giai Thanh không cảm giác quá đau đớn, chẳng qua là cả người luôn luôn run rẩy, đột nhiên từng bộ y phục bay đến trên người của nàng, ngay cả những áo choàng thật dày không phải của nàng cũng bay đến — kể cả người của hắn.

“Vì cứu ta, ngay cả tính mạng cũng không cần?” Hắn nỉ non bên tai nàng, mang theo nụ cười, hơi thở ướt át thổi đến làm cổ và tóc của nàng đều cảm thấy ngứa ngáy.

“Chỉ là. Không hy vọng có bất kỳ người nào phải chết.” Nàng co quắp càng chặt hơn, có điều bị thân thể hắn đè ép, hai cánh tay vây quanh không có chỗ để thoát ra, không thể làm gì khác hơn ngoài việc nói rõ: “Đau, đừng đè ép ta.”

“Nàng còn biết đau?” Hắn không có chút ý tứ, “Nàng nữ nhân này, việc khó khăn hiểm trở nào chưa từng trải qua? Ta tưởng rằng nàng chỉ biết đến hai chữ ‘kiên cường’.”

Lời này đâm trúng tâm sự của nàng làm cho nơi đó đau xót, một câu nói tràn đầy tâm tình phức tạp không kịp khống chế liền bật ra khỏi môi nàng, “Ta chỉ mong mình không phải là người kiên cường.”

Hai cánh tay của hắn dường như cứng lại, sau đó lại ôn nhu nói: “Ở trong lòng ngực của ta, nàng không cần kiên cường như vậy, ta muốn nàng chỉ cần làm nữ nhân của ta, Giai Thanh —”

Lần đầu tiên hắn gọi tên nàng, âm thanh mị hoặc như vậy tựa như một cây kim đâm vào lòng nàng, đâm thật đau nhưng lại tràn ra một dòng nhiệt ấm áp.

“Vì sao lại là ta?” Nàng không nhịn được hỏi.

Hắn lại hỏi ngược lại: “Vì sao không thể là nàng?”

Nàng trầm mặc hồi lâu, rốt cục cũng nói ra thắc mắc trong lòng, “Nếu cần ta, tại sao vẫn chưa từng trở về Đông Nhạc tìm ta?”

Nàng đang mong đợi, thực sự đang mong đợi câu trả lời của hắn, một đáp án có thể khiến cho nàng tha thứ, nhưng hắn chỉ dùng đầu lưỡi khẽ liếm lấy da thịt trên lưng nàng, trong lúc lơ đãng y phục nơi đó bị hắn nhẹ nhàng mở ra.

“Chẳng phải bây giờ nàng đã ở bên cạnh ta? Lý do trước đây cũng không còn quan trọng nữa.”

Lời của hắn cùng hành động hôn liếm gần như cùng nhau khiến cho lửa giận của nàng càng thêm bộc phát! Tại sao hắn lại tự tin như vậy? Giống như có thể nắm bắt hết thấy, giống như đoán chắc nàng sẽ tìm đến hắn, hơn nữa lại giam cầm nàng ở nơi đây, toàn bộ mọi chuyện giống như đều là vì ý muốn của hắn, hoàn toàn không để ý đến tâm tình của người khác.

Nàng tức giận lạnh lùng quát: “Cút ngay, ta không muốn nói chuyện với ngươi!”

“Bày ra khí thế của Bạch đại tiểu thư?” Hắn cười, buông lỏng cánh tay ra nhưng lại đè sức nặng trên người nàng, “Vậy nàng muốn nói chuyện với ai? Tâm Lam? Hay là thuộc hạ ngu ngốc đi theo phía sau nàng, cho tới bây giờ cũng không có hành động gì?”

“Có ý gì?” Nàng nghe ra ý tứ của hắn.

“Không có gì, chỉ muốn nhắc nhở nàng một chuyện, bất kể nàng để ý hay không. dường như đối với nàng tên đó có tình cảm không bình thường.”

Nàng đột nhiên xoay người, bởi vì hành động quá nhanh nên động tới vết thương ở chân, vẻ mặt cắn răng nhin đau khiến cho nàng nhìn qua càng thêm tức giận, “Ngươi rốt cuộc có ý gì?”

Hắn nhếch mày, ôm cánh tay trước người, “Không có gì, chỉ là nhìn không thuận mắt, ba năm trước đây thấy hắn đã không thuận mắt, hiện tại lại càng không thuận mắt.”

“Ngươi đã nói được với hắn mấy câu? Mạnh Hào chỉ là gia nô nhà ta lại làm Ninh Vương không thuận mắt sao?” Không phải là lần đầu tiên nàng nhìn vẻ mặt nhàn rỗi của hắn như vậy. Về mặt này quá mức nguy hiểm, bởi vì trong đó dường như xóa sạch sát khí.

“Nàng bảo vệ hắn như vậy, cũng làm ta rất chướng mắt.” Hắn cúi thấp người, nụ cười bằng lòng, “Giai Thanh, gia nô nhà nàng làm ta rất chướng mắt, bởi vì có bọn họ, cho nên lòng của nàng vẫn luôn ở Đông Nhạc, nàng nói xem nếu như bọn họ đều chết hết, có phải nàng cũng không còn ý nghĩ muốn trở về hay không?”

Cả người nàng khẽ run, nhìn chằm chằm hắn, “Ngươi đang uy hiếp ta?”

Hắn thản nhiên gạt đầu, “Đúng, rất nghiêm túc uy hiếp nàng. Không nên có ý định chạy trốn, cho dù có một ngày, nàng không muốn lưu lại vì Tâm Lam, cũng không có khả năng rời khỏi nơi này.”

“Nếu ta nhất định phải rời đi?” Lần đầu tiên nàng hỏi hắn vạch rõ ranh giới cuối cùng.

Mà con người của hắn chợt rút lại, là sắc bén bá đạo hay là sát khí trong ôn nhu, nàng không thể phân biệt.

“Nếu nàng rời đi, ta sẽ giết người, mỗi ngày một người, vẫn giết người cho đến khi nàng trở về.”

Hắn rất đáng sợ, giống như tại thời điểm ở Thiên Tước quốc, lần đầu tiên nàng gặp lại hắn đã chứng minh điều này.

Mới vừa rồi có một người chết dưới kiếm của hắn, nụ cười khinh thường đó giống như bóp chết một con kiến không tự lượng sức mình, thậm chí việc tra hỏi người đứng sau là ai hắn cũng không làm tựa như hắn đã biết trước, cũng có đầy đủ lòng tin trả lời toàn bộ.

Hôm nay, lại một lần nữa hắn lấy tính mạng người khác uy hiếp nàng, không chỉ là Tâm Lam công chúa, lại thêm cả Mạnh Hào và những người đã theo nàng nhiều năm.

Nàng cảm hận sự uy hiếp của hắn, cảm hận mọi thủ đoạn ép buộc của hắn, cảm hận hơn hết thấy chính là vĩnh viễn không thể nhìn thấu tâm tư hắn.

Hắn thật sự yêu nàng sao? Hay là, chỉ cảm thấy trên người nàng có một thứ gì đó khiến hắn yêu thích, liên tục đầy tham muốn giữ lấy mà nghĩ đến việc giam cầm nàng? Hoặc là giống như sư tử tâm những đồ châu ngọc quý báu mà hắn yêu thích, chỉ là chiếm lấy những nữ nhân hắn vừa ý?

Từ suy nghĩ ấy, nàng bỗng nhiên nhớ tới còn có chuyện mình vẫn chưa làm rõ ràng —— hẳn, rốt cuộc có thể tử hay không? Tình nhân? Thê thiếp? Hoặc là bất kỳ một người nào chưa từng có danh phận, cũng đã trở thành nữ nhân của hắn?

Làm một Nịnh Vương oai phong một côi trong triều, nói vậy oanh oanh yến yến ôm ấp yêu thương cũng không phải là sốt ít chút.

Đau chân, đau đến nỗi chẳng muốn nghĩ đến những chuyện phiền lòng nhưng bỗng nhiên cảm thấy ấm áp lại làm cho nàng kim lòng không đành cúi đầu nhìn —— thì ra hắn nửa quỳ ở trước mặt nàng, giúp nàng tháo tất, đem chân của nàng che chở trong ngực hắn, rất ấm, lại nhẹ nhàng xoa bóp giúp nàng.

“Mỗi ngày xoa bóp hơn nửa canh giờ, vết thương sẽ nhanh khỏi.” Hắn ôn nhu cười một tiếng.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, vội vàng rút chân về. Chân của nữ tử tại sao có thể tùy ý để cho nam nhân vừa nhìn lại vừa đụng chạm? !

Nhưng hắn nhìn ra ý đồ của nàng, nắm chặt chân nàng hơn, “Nếu như nàng không muốn bị đau thì không nên lộn xộn.” Hắn giương mắt, tự tiểu phi tiểu nói: “Nếu không ta sẽ bẻ gãy chân của nàng để cho nàng không đi được, không chạy được, không thể bay ra khỏi Thiên Tước.”

Trong nháy mắt, ấm áp trên bàn chân giống như bị cái gì đó cướp đi, lạnh đến thấu tâm.

Hắn yêu nàng? Loại tình yêu này quá mức hư ảo, quá mức lãnh huyết, quá mức xảo trá.

Nàng thà nghĩ mình đã gả cho thư hương môn đệ** cũng không vọng tưởng đem cả đời phó thác cho một yêu nghiệt như vậy!

**nhà dòng dõi Nho học.

13. Chương 13

Bởi vì Bạch Giai Thanh bị thương, Triệu Huyền Thần tạm ngừng cuộc đi săn này.

Khi Bạch Giai Thanh được đưa trở lại trên xe ngựa thì hắn cười nhạt nhìn một đám hoàng thân quốc thích xúm lại hỏi han ân cần, đột nhiên hỏi: “Các người có biết vì sao Phò mã bị thương không?”

Toàn thân hắn vẫn còn vết máu nhìn qua thật kinh khủng làm nổi bật lên nụ cười tuần mỹ yêu my, không người nào dám bước tới gần.

“Vương gia. Mới vừa rồi gặp nguy hiểm?” Có người thấp thỏm lo sợ đoán chân tướng sự tình.

“Gặp nguy hiểm? Nói vậy quá đơn giản, vừa rồi có người muốn giết bổn vương.” Hắn thản nhiên nói những lời này, cực kỳ nhẹ nhàng lại làm cho tất cả mọi người biến sắc.

Đôi mắt hắn lưu chuyển, nhìn một lượt nhóm người sau đó dừng trên người Tâm Lam công chúa đứng im lặng ở phía xa, khóe môi hơi cong, cất giọng nói: “Tâm Lam, Phò mã bị thương, người không tới xem một chút sao?”

“Phò mã bị thương?” Tâm Lam công chúa giống như vừa mới biết tin tức này, lần mò, được Phương Hán dìu tới.” Phương bá, nhanh trở về phủ, bảo bọn họ chuẩn bị nước nóng, cũng mời viện chủ Thái Y Viện chờ trong phủ, bảo phòng bếp chuẩn bị được liệu thượng đẳng. Đúng rồi, Phò mã bị thương cũng không thể ăn đồ dầu mỡ, nên ăn chút đồ thanh đạm.”

Triệu Huyền Thần mỉm cười mắt lạnh nhìn nàng ta đang dặn dò quần gia những chuyện quan trọng, cho đến khi nàng ta nói xong, hắn mới mở miệng, “Công chúa không cần lo lắng, Phò mã sẽ dưỡng thương trong phủ của ta.”

Tâm Lam công chúa nhất thời sửng sốt, đám người chung quanh cũng sửng sốt.

“Hoàng thúc. Tại sao.” Tâm Lam công chúa sợ hãi.

“Tại sao. Công chúa không biết sao?” Hắn thản nhiên đem vấn đề ném trở lại, sau đó nhẹ phất tay áo, lên xe ngựa.

Cửa xe vừa đóng, Bạch Giai Thanh liền đấu tranh nói: “Ta không muốn đến phủ của người.”

“Cũng không phải do nàng quyết định.” Hấn lại lần nữa thay nàng phủ kín áo choàng, ngón tay đặt trên đỉnh đầu của nàng, nơi đó là búi tóc nam tử, đột nhiên hấn đem trâm cài rút ra, mái tóc dài mềm mại liền rũ xuống.

Nàng nhìn chằm chằm hấn, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng có bất đắc dĩ, nghi hoặc cùng bất mãn.

Cuộc đời của nàng chưa từng có người nào cứng rắn quyết định hết thảy mọi việc như vậy, dường như nếu nàng muốn chết ở chỗ này, hấn cũng sẽ nói một câu, “Không cho phép.”

“Đây cũng là vì muốn tốt cho nàng.” Hấn cười mị mị nhắc nhở, “Nàng nghĩ xem, nếu như trở về phủ công chúa, sẽ có người khác cỗi y phục của nàng, thân phận của nàng sẽ bị bại lộ.”

“Người biết ta không quan tâm đến việc đó.” Nàng cười lạnh. Nếu không phải bởi vì hấn, nàng cần gì phải làm Phò mã?

“Đúng, thật ra thì ta cũng không quan tâm.” Hấn lại cầm ly rượu lên, dáng vẻ tự nhiên tự đắc.

Giận đến cắn môi, nàng biết ý tứ trong lời nói của hấn. Một khi thân phận nàng bị bại lộ, hấn cũng không cần duy trì màn kịch này, sẽ tùy ý thao túng sinh tử nhóm người Tâm Lam, hấn không quan tâm đến chuyện này!

“Đưa ly rượu cho ta.” Nàng từ chỗ ngồi ngời dậy, cố gắng đoạt ly rượu trong tay hấn. Hiện tại nàng muốn mượn rượu để say, sẽ không phải nói chuyện với hấn, cũng không cần nhìn gương mặt tươi cười đáng ghét kia!

Hấn giơ tay thật cao, tránh tay của nàng, vẻ mặt thay đổi, “Rượu này nàng không thể uống.”

“Ngân vàng mua được? Thế gian hiếm có?” Nàng cười nhạo hấn hẹp hòi.

Hấn dừng một chút, lại cười nói: “Nàng nhìn màu sắc của rượu xem, bích lục trong suốt, nhìn rất đẹp nhưng bên trong đều là độc được, nàng tin hay không tin?”

“Không tin.” Nàng cắn răng nghiêng ly.

Hấn cười nói: “Theo như ta thấy, có lẽ từ trước đến giờ nàng chưa từng tin tưởng.”

“Bởi vì người chưa bao giờ đáng để cho ta tin.” Nàng nhắm mắt lại, buông tha cho ý muốn uống rượu. Hấn lại sấn tới, thấp giọng nói: “Nếu nàng muốn say, thật ra thì không cần phiền phức như vậy.”

Nụ hôn mê say, nụ hôn trên đôi môi khô khốc, không có mùi vị của rượu, chỉ có hỏa diễm nóng rực, khuấy động tâm tư như mặt hồ tĩnh lặng, đem quấy nhiễu nơi đó âm âm sóng dậy, thiên địa biến sắc. . . .

Hôm sau, Bạch Giai Thanh bị bức bách vào Ninh Vương phủ.

Mỗi ngày việc làm ăn ở Khánh Dục phường đều do Mạnh Hào hoặc thủ hạ khác mang tin tức đến, Triệu Huyền Thần cũng không ngăn cản nàng liên lạc với bên ngoài. Cho dù là phủ công chúa phái người tới hỏi thăm bệnh tình, chỉ cần nàng nguyện ý, cũng có thể gặp mọi người dễ dàng.

Chẳng qua là Bạch Giai Thanh một mực hoài nghi Triệu Huyền Thần phái người âm thầm theo dõi nàng, vô luận nàng nói gì làm gì hấn đều biết.

Nàng vẫn không có cơ hội đi hỏi Tâm Lam công chúa có thể xảy ra chuyện ám sát tương tự hay không, cũng không đi hỏi Triệu Huyền Thần, hấn làm cách nào hóa giải được nguy hiểm lần đó.

Nhưng có một lần, nàng cân nhắc mới mở miệng, muốn hỏi hấn về chuyện hôm đó, hấn lại nói một câu cắt đứt lời nàng.

“Nàng muốn liên lụy vào chuyện này? Nếu không muốn, vậy không cần hỏi.”

“Người sẽ giết người đứng sau lưng ư?” Nàng cắn môi hỏi. Bởi vì sự kiện này cùng mình có liên quan, nàng vẫn hi vọng sẽ không phát sinh bất kỳ chuyện chém giết máu chảy đầu rơi nào nữa.

Hắn lại mỉm cười cao thâm khó lường, “Nàng nên biết người ngoài nói ta như thế nào, nếu ta là một người lương thiện, bọn họ sẽ không gọi ta là Ninh Vương.”

Một câu nói này làm cho lòng của nàng thật lạnh.

Quả nhiên, không lâu sau đó, trong lúc vô tình nàng nghe được Mạnh Hào nói tới trong kinh có mấy viên quan đại thần vô cớ bị giết hại hoặc bị cách chức. Trong Hoàng Đô lại truyền đến tin đồn việc lần này cùng chuyện ám sát Ninh Vương ở lần đi săn trước là có liên quan.

Nàng lo lắng hỏi thăm Tâm Lam công chúa có bị liên lụy không, đáp án dĩ nhiên là phủ định.

Chẳng lẽ Triệu Huyền Thần không nghi ngờ Tâm Lam công chúa?

Không nên, theo tính cách khôn khéo của hắn cùng với hành động giam cầm nàng ở trong vương phủ đã sớm cho công chúa vào đối tượng hoài nghi, nhưng hắn chưa ra tay với Tâm Lam công chúa là vì cái gì? Là đang nhớ tới cốt nhục tình thân, cho đối phương một con đường sống cuối cùng sao?

Nghi ngờ, nhưng không có đáp án.

Thật vất vả, chân của nàng cũng không đau nhức nữa, những ngày này Triệu Huyền Thần lại đúng lúc phải vào cung, nàng thử đi vòng ra khỏi tiểu viện mà hắn ban cho nàng để dưỡng bệnh, từng bước một đi về phía cửa Vương phủ.

Mới đầu không có ai ngăn cản, tất cả mọi người cung kính hành lễ với nàng, kêu một tiếng “Phò mã”, nhưng dần dần, khi nàng càng ngày càng tiến gần tới cửa Vương phủ thì nàng rõ ràng cảm thấy bên cạnh có người đi theo.

Nàng biết khoảng cách từ đây đến đại môn không tới bảy, tám trượng, lại có bóng người bỗng ngăn trước mặt nàng, duỗi cánh tay ngăn cản, “Phò mã, xin dừng bước, Vương gia có lệnh, Phò mã bị thương, trước khi khỏi bệnh thì không được xuất phủ.”

Đôi mắt nàng sáng như sao, nhìn thẳng người kia —— thị vệ trưởng Hồ Thanh Tương, nhàn nhạt hỏi: “Vương gia có nói ta là phạm nhân của hắn, nếu ta xuất phủ một bước, giết chết ngay tại chỗ hay không?”

Hồ Thanh Tương chần chừ, cười khổ nói: “Dĩ nhiên không có, Phò mã là khách quý của Vương gia.”

“Vậy thì không nên cản đường của ta.” Nàng vòng qua hắn, tiếp tục đi về phía cửa.

Hồ Thanh Tương lại tiếp tục ngăn cản, “Phò mã, đừng làm khó tại hạ, tính khí Vương gia, Phò mã nên biết, nếu như Vương gia trách tội, tại hạ không đảm đương nổi.”

Nàng giậm chân nhìn hắn một hồi lâu, hỏi: “Người giúp hắn giết rất nhiều người sao?”

Hồ Thanh Tương sững sốt, chưa hoàn toàn hiểu ý của nàng.

Bạch Giai Thanh tiếp tục nhìn chăm chú vào hắn, “Nếu người đã giết nhiều người, như vậy hôm nay vì ngăn cản ta, cũng có thể giết ta, nếu không, ta sẽ không lưu lại.” Nàng chưa từng dừng lại, trực tiếp đi tới cửa Vương phủ.

Hồ Thanh Tương ở phía sau hô to một tiếng, “Đóng cửa!”

“Ai dám?” Bạch Giai Thanh chợt tức giận, nghiêm mặt quát: “Dù sao ta cũng là Phò mã của công chúa, tự tiện giam giữ ta cũng coi như phạm vào luật pháp của Thiên Tước quốc? Hôm nay nếu ai ép ta ở chỗ này, ta lập tức tự vẫn trước cửa, các người có thể thử, ta nói là làm được!”

Bộ dáng của nàng hù dọa gia đình giữ cửa, không ai dám đóng cửa, cũng không phải bởi vì thân phận của nàng. Dù sao ở trong Thiên Tước quốc, ai cũng biết Ninh Vương mới là người đứng đầu, nhưng mấy ngày gần đây Vương gia mang vị Phò mã này về trong phủ, chuyện cần thận chăm sóc đã sớm từ miệng người làm truyền ra, người người cũng biết thái độ của Vương gia đối với vị Phò mã này rất không bình thường, chỉ sợ đắc tội “hắn” cũng là đắc tội Vương gia.

Bạch Giai Thanh biết mình đã hù dọa được người trong Vương phủ nhưng nếu như Triệu Huyền Thần trở lại, mình sẽ không thể lớn tiếng được nữa, vì vậy nàng nhanh ra khỏi phủ một chút, đi thẳng về phía Khánh Dục phường.

Rốt cục ra khỏi Vương phủ huy hoàng rộng lớn, tâm tình của nàng tốt hơn nhiều. Những ngày này đều ở trong tiểu viện buồn bực muốn chết, bốn phía chỉ có thể nhìn được bầu trời trên đỉnh đầu, mỗi ngày còn phải nhẩn nại việc hấn đến thăm nàng, đủ loại cảm giác chán ghét và bất mãn.

Hắn ngày ngày tự mình bôi thuốc giúp nàng, bóp chân giúp nàng, động tác càng nhẹ nhàng thì nàng càng kháng cự.

Nàng không thích nhìn hấn ôn nhu với mình, bởi vì nàng cho rằng tất cả đều là hư ảo giả tạo. Trước mắt nàng luôn hiện lên thân hình đầm máu cùng nụ cười lạnh lùng của hấn, những cảnh cáo chà đạp nhân mạng, cũng khiến nàng không cách nào coi hấn là một người đáng để tin cậy.

Cho nên hấn che chở nàng trong lòng bàn tay thì thế nào? Hấn giỏi diễn trò, vô luận là tên ăn xin năm đó hay là Ninh Vương bây giờ. Từ khuôn mặt của hấn, từ miệng của hấn, lúc nào có thể nhìn ra, nghe ra mấy phần quan tâm chân thành?

Cho dù ngay lúc này hấn nói hấn muốn nàng, quan tâm nàng, yêu nàng, muốn cưới nàng, nàng cũng không tin.

Yêu, không phải là như vậy. Hai người tùy theo số mệnh, giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn, nếu như vượt qua vận mệnh, càng không thể bá đạo cưỡng chiếm uy hiếp lẫn nhau như vậy.

Nhưng nàng có lúc cũng lo sợ nghi hoặc. Ba năm trước đây không phải là hấn bá đạo cưỡng chiếm như thế ư? Chẳng qua một phần sự thật kia, là ở thời khắc cuối cùng mới hiện ra mà thôi.

Mà nàng, ba năm nay đối với hấn nhớ mãi không quên, đến tận cùng là do lúc nàng gặp nạn hấn ra tay giúp đỡ, hỗ trợ nàng trên Thái Nhạc Sơn, trong gió tuyết giúp nhau sưởi ấm, hay là một câu nói không đầu đuôi lại làm nàng rung động?

Cửa hàng mới của Khánh Dục phường sắp được khai trương, Bạch Giai Thanh xuất hiện khiến cho chương quỹ rất vui mừng.

“Chủ tử, ngài đã đến?”

Hiển nhiên mấy ngày nay chuyện nàng bị giam cầm ở trong Vương phủ khiến cho gia nô lo lắng không thôi.

Nàng gật đầu một cái, “Ra ngoài đi dạo một chút.” Ai biết lát nữa Triệu Huyền Thần hồi phủ không thấy nàng lại bắt nàng mang về? Nàng dường như có thể thấy trước được một chút cảnh tượng đó.

Nàng chú ý tới ở cửa có một chiếc xe ngựa dừng ở đó, xe ngựa trang trí hoa lệ, vừa nhìn đã biết người tới có gia thế phi phàm. Khánh Dục phường còn chưa khai trương, sao lại có khách lớn tới thăm?

“Công Chúa Điện hạ tới.” Chương quỹ cười nói.

Người của Bạch gia cũng biết chuyện Bạch Giai Thanh bị buộc làm Phò mã, mặc dù người người phụng mệnh không dám nói ra nhưng nhắc tới chuyện công chúa và chủ tử, ban đầu bọn họ sợ chết khiếp sau đó khi hết khiếp sợ lại không khỏi cảm thấy buồn cười.

Bạch Giai Thanh nhăn lông mày, “Nàng đến làm cái gì?”

“Đang cùng Mạnh Hào nói chuyện, không biết nói những gì.”

Nàng cau mày, đáy lòng mơ hồ có cảm giác không tốt, liền đi thẳng vào.

Phương Hấn đang đứng trước cửa, thay vì nói là đang đợi công chúa ra ngoài, càng giống như đang canh giữ trông chừng, bởi vì hấn vừa nhìn thấy Bạch Giai Thanh, liền kính ngạc kêu to lên.

“Phò mã! Tại sao ngài lại ở chỗ này? Ngài từ Vương Phủ đi ra? Ngài, vết thương của ngài đã khỏi chưa?”

Bạch Giai Thanh nhìn hấn thì thăm ào ào chạy tới muốn đỡ mình, trước đó nàng nghiêng mình tránh né, không vui nói: “Hô cái gì? Còn sợ công chúa không nghe được sao?”

Vừa dứt lời, cửa phòng liền mở ra, Mạnh Hào tay chân luống cuống, thần sắc hốt hoảng đứng ở nơi đó, “Chủ tử, tại sao ngài.”

“Tại sao ta đột nhiên tới, phải không?” Bạch Giai Thanh hừ một tiếng.”Lúc nào thì người cùng công chúa trở thành bạn khuê phòng vậy? Trốn người khác thì thăm cái gì?”

“Chàng không nên trách hần.” Tâm Lam công chúa lò dò đi tới cửa, áy náy, “Hần là thuộc hạ trung thành nhất của chàng, hai chúng ta đang thảo luận làm như thế nào để cứu chàng.”

“Hai người các người?” Bạch Giai Thanh suy nghĩ giải thích của nàng ta, càng cảm thấy không ổn. Bộ dạng hai người giống như đây không phải là lần đầu tiên mặt đàm?

Nàng đột nhiên rõ ràng, đẩy Mạnh Hào ra, đi vào trong phòng chỉ thấy trên bàn bày một xấp ngân phiếu.

Nàng giận tím mặt, xoay người quát Mạnh Hào: “Mạnh Hào! Người thật to gan, lại dám tự tiện sử dụng bạc của ta!”

Mạnh Hào lập tức ngã quỵ, cúi đầu nói: “Xin chủ tử bớt giận, thuộc hạ biết mình sai lầm, muốn thuộc hạ lập tức chết cũng được, nhưng. Công chúa cũng không có ác ý, mà tình hình trước mắt, Ninh Vương đem chủ tử đùa bỡn trong lòng bàn tay, là người khó đối phó nhất, thuộc hạ tuyệt đối không thể nhìn chủ tử bị hần đùa giỡn như vậy!”

“Người. Khá khen cho một lòng dạ son sắt.” Bạch Giai Thanh khẽ run, từng trận cười lạnh.”Ai cho người gan hùm mật báo như vậy khiến cho người thay ta quyết định cuộc sống của ta? Người bên cạnh ta cho dù là yêu là ma, ta tự có phán đoán, ngay cả cha nương ta cũng không quản ta, vì có gì người lại xen vào?”

“Mạnh Hào, người lui xuống đi, ta có lời muốn nói với Phò mã.” Tâm Lam công chúa nhẹ nhàng nói một câu, mặc nhiên im lặng che đỡ cho Mạnh Hào.

Vừa đóng cửa, Tâm Lam công chúa áy náy nói: “Phò mã, không nên trách hần, là ta khuyên hần giúp ta. Ta biết làm như vậy đối với chàng là bất kính, nhúng tay vào chuyện của chàng, thậm chí chàng có thể mắng ta. không biết liêm sỉ, không chừa thủ đoạn nào, nhưng. Phò mã biết ta rất khó xử, mà ta cũng biết Phò mã khó xử.”

Nàng ta nín lấy váy, gò má có hơi hồng, “Ta nghe thuộc hạ của chàng nói, chàng vốn không muốn làm Phò mã, bởi vì không muốn làm khó ta nên mới lưu lại. Phò mã, ta nợ chàng một mạng, hi vọng kiếp này có thể báo đáp.”

Bạch Giai Thanh đã giận đến cứng họng, không dám nghe tiếp, lập tức ngắt lời nói: “Công chúa không cần áy náy, ta lưu lại đương nhiên là vì giữ tính mạng của công chúa, cũng bởi vì ta là một thương nhân, mục tiêu lớn nhất của thương nhân chính là kiếm nhiều bạc, ở trong Thiên Tước quốc có vô số cơ hội làm ăn, nếu ta đã tới thì không thể bỏ qua.”

“Công Chúa Điện hạ, bất kể thuộc hạ ngu xuẩn của ta giao bao nhiêu bạc giúp người thực hiện lý tưởng vĩ đại của người đi nữa, ta hi vọng từ nay về sau, loại chuyện như vậy không xảy ra lần nữa.”

“Chuyện giữa phu thê, Phò mã thật sự muốn cùng ta so đo nhiều như vậy sao?” Tâm Lam công chúa nức nở.”Ta tưởng rằng ta nói nhiều như vậy, dù chàng là người tâm địa sắt đá cũng sẽ động tâm, chẳng lẽ. ở cùng hoàng thúc của ta lâu ngày như vậy, tính tình Phò mã cũng giống như thế sao?”

“Vì có gì công chúa lại nói ra những lời ấy?” Bạch Giai Thanh nghe ra được ý tứ của nàng, dường như đang ám chỉ mình cùng Triệu Huyền Thần có bí mật gì đó không thể cho ai biết.

Tâm Lam công chúa trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi nói: “Phò mã, Ninh Vương người này, mới đầu ta đã nói qua với chàng, mặc dù từ nhỏ ta chưa từng gặp hần, cũng biết hần là người rất có phong thái. Người người trong triều mặc dù có một phần là sợ hần, lại có một phần cũng rất tôn sùng hần, ta không biết là tại sao, nhưng không phải không thừa nhận, đây là bản lĩnh cũng như thủ đoạn của hần.”

“Nhưng mà đáng sợ nhất chính là hần dùng những lời ngon tiếng ngọt ngọt ngào trang cho mình khiến cho chàng không phân biệt rõ thật giả. Phò mã, ta không muốn chàng bị hần lừa.”

“Ta bị hần lừa gạt cái gì? Xin công chúa nói rõ.”

Tâm Lam công chúa dẫn đo lâu hơn, cắn răng một cái, “Phò mã, lần này chàng bị thương, hắt dẫn chàng đến Vương Phủ trị thương, ta không biết là vì sao, vị hoàng thúc này. . . . Là một người tiêu sái phong lưu, cũng không thiếu người bên gối, ta biết tình nhân của hắt có bao nhiêu nữ nhân, chẳng qua là gần đây lại có một tin đồn làm cho ta không thể không để ý, bởi vì người người đều nói hoàng thúc vì chàng. . . . mà có đoạn tay áo chi phích**, chàng. . . . sẽ không có loại tâm tư trái với luân thường đạo lý đối với hắt chứ?”

**gay, đồng tính.

Bạch Giai Thanh trợn trừng mắt, không biết là cười, là giận hay là bi thương.

Loại chuyện như vậy nên nói cho Tâm Lam công chúa như thế nào? Xem ra thân phận nữ nhân ngày nào còn chưa phối bày thì ngày đó càng làm cho người ta hiểu lầm.

Nhưng nếu nàng thành thật nói ra thì thiên hạ thực sự sẽ thái bình sao? Bỏ qua một bên chuyện nàng bị Triệu Huyền Thần lấy tính mạng Tâm Lam công chúa uy hiếp không đề cập tới, một khi thân phận của nàng bại lộ, đối với nàng mà nói, tổn thất là gì? Chính là tự do, bởi vì Triệu Huyền Thần tuyệt đối sẽ thừa dịp mà hoàn toàn chiếm đoạt nàng, không để cho nàng có lý do khác cự tuyệt.

“Đoạn tay áo chi phích. . . . Cái từ này, thật đúng là dùng thật hay.”

Thanh âm thanh thanh đậm đậm dường như từ chỗ rất xa bay tới, rồi lại gần ở bên tai khiến cho Bạch Giai Thanh cùng Tâm Lam công chúa trong phòng đồng thời ngây người như phỗng.

14. Chương 14

Triệu Huyền Thần thản nhiên tựa vào cửa, nhìn hai nữ nhân này, “Tâm Lam, không phải nói mấy ngày nay thân thể người không tốt, muốn nghỉ ngơi trong phủ sao? Tại sao có thể nhàn hạ thoải mái chạy đến nơi đây hỏi chuyện mua bán?”

“Hoàng thúc. . . . Ta chỉ ra ngoài đi dạo một chút, cùng Phò mã gặp mặt.” Tâm Lam công chúa đứng trước mặt Triệu Huyền Thần lập tức như một tiểu nữ nhi ủy thủy ủy cước** đến đáng thương.

**bỏ tay bỏ chân, lo sợ.

Nhưng Bạch Giai Thanh cũng đã mất đi tất cả đồng tình cũng như thương hại nàng ta, bởi vì chuyện hôm nay đã khiến cho nàng thấy rõ, vị công chúa thiên tuế này cực kỳ không đơn giản. Không nói tới chuyện nàng ta dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ Mạnh Hào dùng ngân phiếu làm chuyện riêng cho nàng ta, lại muốn dùng lời nói kích thích để nàng tránh xa Triệu Huyền Thần.

Thật ra nàng sớm nên nghĩ đến chuyện Tâm Lam công chúa dám thuê sát thủ ám sát Triệu Huyền Thần ở thâm cốc đã tuyệt đối không phải là một người đơn giản. Trong Hoàng thất, vì sinh tồn làm sao lại có mấy người đơn giản chứ? Người nam nhân trước mắt này không phải là yêu nghiệt trong yêu nghiệt sao?

Triệu Huyền Thần đã đứng trước mặt nàng, “Phò mã, tại sao lại từ Vương Phủ ra ngoài? Là Hồ Thanh Tương ngu ngốc đó đắc tội người? Hay là trong phủ có người hầu hạ không tốt?”

“Đều không phải, ta chỉ muốn ra ngoài hóng gió một chút.” Nàng nhìn thấy ý cười trong mắt hắt, trong ý cười có sát khí. Hắt vừa mới giết người mà đến hay là muốn giết người? Kỳ quái, việc đầu tiên nàng nghĩ đến chính là tính mạng của Hồ Thanh Tương.

“Thị vệ của người đâu? Không nói lại lời của ta sao?”

“Nói, cho nên ta ban cho hắt kết cục nên thuộc về hắt.”

Vẫn là giọng nói lạnh nhạt có chút khinh miệt, chẳng qua là lạnh nhạt kia càng làm cho nàng cả kinh sợ hãi, bật thốt lên hỏi: “Người sẽ không. . . . giết hắt rồi?”

Hắt lại cười hỏi ngược lại: “Để cho hắt chết không phải là tâm nguyện của người sao? Nếu không, người cần gì phải hỏi hắt đã từng giết người hay không? Trong lòng người nhất định trăm ngàn lần đã chửi rủa? Để cho ta cùng hắt, cho chúng ta phạm phải tội lớn chết đi.”

Hắn lại nhìn thấu nàng, đối với hắn mà nói đó là chuyện dễ dàng, nhưng trong lòng nàng lại tràn đầy áy náy, nàng từng âm thầm chửi rủa nhưng cũng không thật sự muốn Hồ Thanh Tương đi tìm cái chết.

Thấy kinh ngạc cùng kinh hoàng trong mắt nàng, Triệu Huyền Thần giơ tay lên, nhẹ nhàng nâng cằm của nàng, ranh mãnh hỏi: “Thế nào, xấu hổ sao?”

Tâm Lam công chúa đang ở bên cạnh, nhưng hắn hoàn toàn không có cổ kị đối với nàng làm ra những hành động thân mật này, cũng không phải bởi vì Tâm Lam công chúa là một người mù mà chỉ là hắn muốn làm như vậy.

Bạch Giai Thanh cảm giác ánh mắt của Tâm Lam công chúa giống như có thể thấy hết thấy mọi việc trước mắt, nàng không được tự nhiên gạt tay hắn, không nhịn được bèn hỏi: “Người thật sự giết hắn rồi?”

“Muốn biết? Cùng ta trở về xem.” Hắn xoay người đi ra ngoài, cũng đoán chừng nàng sẽ cùng đi ra.

Bạch Giai Thanh không ngờ kết quả lại như thế, nhưng tại sao Mạnh Hào ngoài phòng lại hoàn toàn không có động tĩnh? Cứ mặc cho hắn tự do đi vào như vậy.

Cho đến khi đi ra ngoài, nàng mới biết chân tướng sự tình, chỉ thấy bên ngoài cửa Khánh Dục phường có vài chục tên thị vệ nghiêm chỉnh canh giữ bốn phía cửa hàng, Mạnh Hào bị giam ở trong đó, không thể động đậy.

“Vương gia, ngài làm như vậy là không cho cửa hàng ta làm ăn sao?” Nàng tức giận đẩy đám thị vệ, kéo Mạnh Hào ra đẩy mạnh vào trong nhà, “Người trở về trước đi.”

Triệu Huyền Thần quay đầu lại nói: “Nhưng nếu lần sau người lại trốn, ta liền phá hủy tiệm này, đến lúc đó đừng nói là ta chưa cảnh cáo người.”

Nàng nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, đứng im tại chỗ thật lâu, thị vệ bên cạnh khom người nói: “Phò mã, mời lên xe ngựa.”

“Ta có chân.” Nàng trả thù muốn đi qua xe ngựa, biết rõ hắn ở trong xe đợi nàng, rõ ràng chân nàng lại bắt đầu đau nhưng vẫn cố ý muốn một mình đi bộ về Vương phủ.

Xe ngựa dường như bắt đầu đi tiếp rồi, đi rất chậm vẫn luôn ở phía sau nàng, không nhanh không chậm giống như vô luận nàng đi chỗ nào xe ngựa đi chỗ đó, cho đến khi nàng đi không được, dừng lại, mệt chết ở ven đường, xe ngựa cũng vẫn theo nàng.

Lúc này nàng thật hối hận vì sao lúc đầu mình không học chút võ công với muội muội. Cái loại khinh công có thể lập tức bay đến trên ngọn cây, trong chớp mắt bỏ chạy vô ảnh vô tung từng khiến cho nàng khinh bỉ là loại bản lĩnh trộm chó trộm gà gì đó, hiện tại nàng mới biết, đó là phương pháp tốt nhất giúp người trốn khỏi cảnh khổ.

Đánh không lại liền chạy đi, chạy trốn tới chân trời góc biển, không sợ hắn có thể bắt được.

Mà trước mắt, nàng không có bản lĩnh chấp cánh bay lên trời, chỉ có thể nghĩ đến cái chân đau đến chết, mệt chết, mới có thể tạm thời không thèm nghĩ đến hắn, gương mặt của hắn, suy nghĩ của hắn.

Đi qua phố xá phồn hoa nhất, trước mặt chính là địa bàn Ninh Vương phủ nhưng xe ngựa lúc này chột từ phía sau đuổi theo, cửa xe mở ra, hắn sải bước đi xuống, từ phía sau bắt được nàng, kéo nàng lên xe ngựa.

“Triệu Huyền Thần!” Nàng đau đến nỗi gọi tên hắn, “Không phải ta đã theo chỉ thị của Vương gia, phải trở về sao?”

“Nàng muốn khắp khênh đi vào, sau đó nằm ở trên giường ba ngày không xuống được?” Hắn tức giận nhìn chằm chằm nàng cùng với cái chân sưng đỏ.

“Nàng cố ý không nghe lời ta cho nên tự hành hạ chính bản thân mình.” Một tay hắn đè trên khối sưng đỏ kia, trong lòng bàn tay phải không biết khi nào đã có thuốc bôi, vô cùng mát mẻ nhưng lực tay của hắn rất lớn làm cho nàng lại đau đến nỗi gần như kêu lên.

“Nàng thích tự tìm đường khó khăn nhất, ta sẽ chiều ý nàng!”

Hắn hạ thủ rất hung ác, ép tới nỗi nàng rất cục không nhịn được kêu lên. Trong khoảnh khắc đó hắn đã che lại môi nàng, đè lại tay nàng.

Không gian trong xe ngựa vốn rất rộng rãi nhưng vì hai người giãy giụa dây dưa mà trở nên chật hẹp. Hô hấp của nàng bị chặn lại, lồng ngực bị đè nén chỉ muốn hít thở thật mạnh nhưng tên yêu nghiệt này lại ép nàng thật chặt, cố ý để cho nàng thở không nổi, ép nàng thần phục hẳn.

Nàng vùng vẫy, ngón tay chỉ có thể di chuyển đến cái bình gần đó, cầm lên dùng sức vung, lập tức ném bình vào người hắn, lực đạo thật ra không lớn nhưng lại buộc hắn dừng động tác. Hai người giống như mới vừa tham gia một cuộc đại chiến, liên tục thở dốc, ánh mắt nhìn chằm chằm đối phương.

“Người cảm thấy như vậy thú vị sao?” Nàng cả giận nói: “Triệu Huyền Thần! Người rút cuộc muốn nắm cái gì trong tay?”

“Tâm của nàng.” Tay của hắn đặt trên ngực nàng, lực đạo cũng không tính là quá lớn nhưng lại khiến cho nàng có cảm giác hít thở không thông.

Nàng cười lạnh.”Đừng giả bộ, ngươi biết ta không phải là đứa trẻ ba tuổi, ta cũng biết rõ ngươi không phải là tình thánh. Ngươi muốn tâm của ta, tại sao lại mất tích ba năm? Ngươi cho rằng tâm của một người bị bỏ quên lạnh lẽo, ba năm sau đó nó còn có thể giống như lúc trước sao?”

Những lời này, nàng muốn bình tĩnh nói ra, nhưng sau đó giọng nói lên cao, lời nói nhanh chóng tăng nhanh. Câu nói thốt ra đầy tức giận lẫn bi thương, đã ra ngoài phạm vi khống chế của nàng khiến cho nàng khiếp sợ, khiến cho hấn —— chấn động.

“Thì ra nàng rất dễ ý ba năm nay.” Hấn vẫn còn ở thờ dốc, nhìn qua có chút mệt mỏi.”Thật ra thì ta có. . .
. . . nổi khổ tâm, nhưng lại không muốn nói cho nàng biết, không muốn nàng lo lắng”

“Nỗi khổ tâm? Đường đường là Ninh Vương cũng có nỗi khổ tâm?” Nàng tiếp tục giấu cợt để che giấu lòng cuống vừa rồi, nhưng tại sao sắc mặt của hấn nhìn qua có chút không đúng? Nàng biết gương mặt mình đỏ bừng, bởi vì vừa rồi bị nộ hân của hấn chặn lại đến nỗi thở không ra hơi, gương mặt bây giờ thật nóng, nhưng sắc mặt của hấn cũng rất khó coi, có chút trắng xanh giống như bị bệnh.

Hắn đỡ người về phía sau, nhìn cái bình nghiêng đổ nửa ngày bên chân — là bình rượu của hắn, không khỏi cười khổ.”Nàng thất đúng là lãng phí, một bình rượu tốt như vậy lại làm đổ hơn phân nửa.”

Nàng kinh ngạc nhìn hẩn nhật bình rượu kia, không nhin được đem chút xúu rượu còn sót lại đổ vào trong miệng, đưa vào thành xe thổ hỏn hửn một lúc lâu, sắc mặt mới dần dần tốt hơn rất nhiều.

Xe ngựa ngừng lại, có thi vê ở bên ngoài nhắc nhở, “Vương gia, đã trở về phủ.”

“Biết, ta muốn. . . . nghỉ ngơi một chút.” Hấn không lập tức xuống xe, mà là tiếp tục nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Trong rượu kia có cái gì?”

“Độc dược, ta đã nói cho nàng rồi.” Mắt của hắn cũng không mở ra.

“Ta đang nói chuyện nghiêm túc!”

“Lời ta nói cũng rất nghiêm túc.” Khẽ mở khóa mắt, không có tinh quang bốn phía, giống như là mây mù trên Vu Sơn, ảm đạm che kín tất cả ánh trăng sáng.

Nàng nhìn thẳng hắn, rất lâu, một phen cầm chặt tay hắn, bàn tay của hắn lạnh như băng, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh. Nàng không biết bắt mạch xem bệnh nhưng cũng biết rằng hắn đang bị bệnh, hoặc là mới vừa bị bệnh nặng.

Hắn thật sự bị bệnh? Trong bình rượu kia nếu quả thật là độc dược khiến cho hắn uống thuốc độc mới giải được, vậy đó là loại bệnh gì?

Nhìn ra nghi vấn trong đáy mắt nàng, tay hắc khê chuyển ngược lại cầm tay nàng, kéo nàng vào trong ngực, sau đó nói với bên ngoài: “Bổn vương không muốn xuống xe, trực tiếp từ cửa hông vào phủ.”

Theo tiếng ” đi», xe ngựa vượt qua đại môn ngay trước mặt, từ góc cửa hướng tây tiến vào, dọc theo đường đi, nàng không nghe được tiếng vấn an liên tiếp ngoài xe, trong mắt, cũng chỉ nhìn chăm chăm một người là hần.

Hần vẫn đang cười, bất kể là lúc nào hần cũng có thể cười được, nhưng nụ cười nàng thấy hôm nay cũng không giống trước đây.

Loại bệnh này nguy hiểm đến tính mạng sao? Rõ ràng, bởi vì uống thuốc độc là chuyện nguy hiểm như thế, hần vẫn phải lấy độc trị độc. Nhưng ở gần ranh giới sống chết như vậy, hần còn có thể cười đến ung dung thoải mái giống như mới vừa đi đạp thanh trở về?

“Ta gọi người chuẩn bị ít đồ cho nàng, không biết nàng có thích hay không.” Hần lên tiếng đổi đề tài.

Cái gì nàng cũng không nghe được, trong đầu hồ hê loạn lên, tất cả điều muốn biết đều là về bình rượu kia cùng với quái bệnh đột nhiên phát tác của hần.

Ngày đó nàng muốn uống rượu cùng hần, hần không chịu, bởi vì trong rượu lục bích trộn lẫn độc được, mà hần dù uống chút xíu cũng giống như uống được mỹ tửu, ngọt như đường.

Đối với chuyện sinh tử tại sao hần có thể cười như vậy? Bất kể là sinh tử của người khác hay là của chính mình.

Xe ngựa dừng lại lần nữa, dừng ngoài cửa viện.

Hần muốn xuống xe, được nàng đỡ bên cạnh. Hần có chút kinh ngạc nhìn nàng, lại thấy trong đôi mắt đen tròn của nàng không che giấu được ân cần, giống như hần là tờ giấy mỏng manh lúc nào cũng có thể bị gió thổi rách, hần không nhịn được cười một tiếng, mặc cho thân hình cao lớn dựa trên bờ vai mảnh khảnh của nàng, được nàng đỡ ra xe.

Ninh Vương phủ to lớn, phòng ốc đâu chỉ trăm gian, nàng chưa từng đến tòa viện này, mà trên cửa viện đề hai chữ “Cấp Hương”, nhưng khi bước vào cửa, nàng liền sưng sốt.

Cả viện đầy rương lớn rương nhỏ, tất cả rương đều được mở ra, bên trong chứa đầy tơ lụa vải vóc, còn cả những xếp lụa bao quanh, có cái bị kéo ra một nửa, cứ như vậy biến nơi này thành một mảnh vàng óng ánh, nơi kia thành một mảnh tử hồng, trong viện đầy đủ mọi màu sắc khiến người xem hoa cả mắt.

“Này, đây là chuyện gì xảy ra?” Nàng có chút ấp úng.

Triệu Huyền Thần thích thú nhìn nàng ngẩn ngơ, “Ta mua tơ lụa từ các nước xung quanh, bao gồm Trung Nguyên, có lẽ cũng có chút hữu ích đối với Khánh Dục phường của nàng. Chỉ là ta không biết nàng cần loại gì nên mỗi loại mua một ít, hai mươi xếp vải.” Hần vừa nói, vừa cùng nàng đi vào trong phòng.

Thật ra bên trong phòng dường như đã không có chỗ đặt chân, rất nhiều vải vóc bởi vì bày không đủ, đã giắt trên tường làm cho vách tường đầy màu sắc giống như cảnh huyền ảo khiến cho Bạch Giai Thanh mê muội.

Đi vào gian phòng bị che lấp này, tất cả đều là tơ lụa ngũ sắc, nàng không biết giờ phút này tâm tình của mình là cảm động hay là khiếp sợ.

Chạm tay đến tất cả đều là tơ lụa bóng loáng, cho dù nàng thân là chủ nhân Khánh Dục phường, thường thấy cảnh tượng tơ lụa đầy kho nhưng chưa từng thấy qua nhiều sắc thái như vậy, diêm lệ như vậy, sắc sỡ chói mắt như vậy, rực rỡ đến tột cùng.

“Người muốn làm ta cảm động sao?” Nàng chậm rãi xoay người, nhìn người đối diện.

Nếu đây là mục đích của hần, vậy là hần đã làm được, nàng thật sự cảm động. Trong lòng ngực không phải là tức giận, không phải là mừng như điên, chỉ là một loại cảm giác ấm áp có thể xuyên thấu lòng người khiến cho nàng vô lực chống cự.

Hần, luôn luôn hiểu nàng, hiểu như thế nào mới có thể khiến cho nàng cảm động.

Từ ba năm trước đây hết lòng che chở cho đến bây giờ lại dùng hết tâm tư như vậy. Nhược điểm của nàng cũng giống với những nữ nhân khác, chẳng qua là khát vọng được người yêu thương, được người chiếu cố, được người yêu cầu, được người chiếm hữu, mà hết thấy điều này hẳn cũng cho nàng.

Hắn từ từ đến gần, cước bộ có chút hư hư thực thực, thuận tay kéo hồng sa mỏng manh như cánh ve bên cạnh, bao lấy nàng, sau đó hôn thật sâu.

Lần này nàng không vùng vẫy, sắc màu hồng sa kia bây giờ thật chói mắt làm cho nàng dường như không thấy rõ cảnh tượng trước mắt, chỉ hy vọng giờ khắc này mình giống như ngọn lửa, có thể bùng cháy lên.

Sau đó, ý loạn tình mê cùng hắn dây dưa ngã xuống đất, y phục trên người như lá rơi mùa thu, từng lớp một rơi ra, hỗn độn trong tơ lụa.

Làn da trơn bóng của nàng bởi vì chạm vào tơ lụa mà run rẩy, hắn lại một lần nữa hôn qua, cho dù là những nơi mẫn cảm cũng không bỏ sót.

Hắn rất biết châm lửa, biết đem nhiệt tình đã chôn sâu dưới đáy lòng của nàng từ rất lâu mà khơi dậy, phóng thích giống như bão táp mà không phải như ngọn nến cháy âm ỉ. Hắn muốn, không phải là ngọn lửa âm ỉ, mà là tất cả nhiệt tình của nàng!

Khi gương mặt của nàng từ màu hồng nhạt chuyển thành đỏ bừng, khi da thịt của nàng từ lạnh như băng trở nên nóng như thiêu đốt, hắn mới đưa nhiệt tình của mình đặt ở nơi mềm mại nhất của nàng, nơi đó —— là đất ẩm khoáng nhạc.

Vuốt ve cái trán đã thấm đẫm mồ hôi của nàng, hắn đỡ eo nàng, cười mỉa hoặc, “Hiện tại nói cho ta biết, có phải nàng đã lừa ta hay không?”

“Cái gì?” Nàng hàm hồ đáp lại, đầu óc đã không có cách nào hoạt động. Hắn đang hỏi cái gì? Nàng lừa gạt hắn cái gì?

“Về chuyện nàng đã xuất giá.”

Hắn từ phía trên nhìn nàng —— vẻ mặt kiểm chế thống khổ cùng cực lạc, cũng không phải là biểu hiện của một nữ nhân từng trải nên có. Hắn tin tưởng nàng lừa gạt hắn, nàng không thể nào xuất giá, không thể nào thành thân, bởi vì hắn đã kết luận nàng luôn luôn chờ đợi hắn ba năm nay.

Lặng lặng chờ đợi, tức là trong đêm tối vẫn không thấy được chút ánh sáng nhưng vẫn không chết tâm. Khát vọng, mong mỏi. Một tích tắc này như cùng thiên địa giao hòa, cùng vui buồn, cùng sinh tử!

Hắn xâm nhập thân thể nàng, không mang theo một tia nhu tình, kịch liệt trước sau như một khiến cho nàng nhẹn đau đớn, tiếp nạp tất cả của hắn.

Nàng thở dốc, theo bản năng muốn kháng cự, nhưng bởi vì hắn dán chặt trên người, không cách nào rời hắn nửa tắc.

Cuộc sống lạnh như băng gần hai mươi năm, chỉ có giờ khắc này nàng mới giống như đang tồn tại, không, đây cũng không phải là tồn tại, giống như là rơi vào đáy cốc, hoặc là như bay lên cùng những đám mây.

Toàn thân như ngọn lửa thiêu đốt, xé rách, như muốn thiêu đốt hết thấy mọi thứ, nhưng luật động mạnh mẽ lại đang từng trận lôi kéo thần trí của nàng, nói cho nàng biết nơi này không phải là Thiên đường cũng không phải là Địa ngục. Vào giờ phút này, chỉ là nàng đang nằm trong cái ôm ấm áp của hắn, sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh.

15. Chương 15

Cuối cùng vẫn là thất bại trong gang tấc, mất thận trọng, bị trói buộc, giao thân, giao tâm.

Bạch Giai Thanh trợn tròn mắt, nhìn một mảnh màu sắc rực rỡ dường như mỗi lần đều xóa sạch nụ cười của hắn —— yêu mà mê hoặc người, mị mà không linh.

Quấn ở trên người, có tơ lụa, có y phục của nhau, hết lần này tới lần khác không có nửa chút tác dụng giữ ấm, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là co người lại để lấy chút ấm áp. Nhưng co rúc này, cuối cùng lại chui vào lồng ngực của hắn, chỉ vì ở nơi đó nàng mới cảm thấy có nhiệt độ.

Hắn cúi đầu cười, ngón tay cách sa y, vẫn đang nhàn nhã vuốt ve da thịt của nàng, bởi vì hành động mập mờ này đã trêu chọc tình ý.

“Giai Thanh. . . . Có thể gọi nàng như thế không? Cảm giác có chút kỳ lạ, hay thích gọi là ‘ Bạch đại tiểu thư ’”

Hắn tựa trên đỉnh đầu của nàng, nhẹ nói: “Cảm ơn nàng đã chịu ôm ta, lần đầu tiên ta cảm thấy được người khác ôm hạnh phúc như vậy.”

Nàng ngậy người. Yêu nghiệt này lại nhìn ra tâm tư của nàng, hơn nữa lại cướp đi lời nói chôn dưới đáy lòng của nàng? Những lời này, phải là do nữ nhân như nàng nói, nhưng được hắn nói ra lại có một phần bi thương.

“Nhất định có vô số nữ nhân ôm qua chàng?” Nàng bình tĩnh sau đó nhớ tới lời nhắc nhở của Tâm Lam công chúa đối với nàng —— hắn có nữ nhân, nhất định có rất nhiều, chẳng qua là chàng chưa từng thấy mà thôi.

Môi của hắn, cách tơ lụa mỏng manh dán lên thân thể của nàng, nhiệt độ có thể xuyên thấu.”Thật sự ta đã ôm qua các nàng, nhưng chỉ có một mình nàng có thể ôm ta.”

Việc này nên nhận định như thế nào, hắn cho rằng nàng không giống với những kẻ bên gối khác. Đây là ý gì? Là một khối đá trấn an tâm tư nàng? Hay là một đạo phong ấn phong tỏa đáy lòng ghen tỵ của nàng?

“Bệnh của chàng. . . . Đã tốt hơn chưa?” Nàng chần chờ hỏi, thử nói sang chuyện khác. Vừa rồi hắn còn suy yếu như vậy, chỉ chớp mắt, đã có thể cùng nàng lâm vào kích tình triền miên như thế.

“Bệnh này tới nhanh, đi cũng nhanh, chỉ cần uống độc dược kia sẽ sanh long hoạt hổ**.” Hắn mỉm cười.

**mạnh như rồng như hổ, khỏe như vâm, sinh khí dồi dào.

Bạch Giai Thanh lại hồ nghi nói: “Chàng mắc bệnh gì?”

“Căn bệnh cần lấy độc trị độc.”

Lời nói nhẹ nhàng, thẳng thắn rõ ràng, nhưng sau nó chính là đáp án kinh hồn bạt vía —— thì ra đó không phải là bệnh, mà là trúng độc.

“Bao lâu? Người nào hạ độc?” Nàng trợn to hai mắt, gắt gao bắt được cánh tay của hắn.

“Năm đó ta mới vừa trở lại Thiên Tước. Người hạ độc. . . . Đã chết.”

Quá khứ kinh tâm động phách cũng chỉ là mười mấy chữ từ miệng hắn mà ra, nhẹ nhàng mà qua loa.

“Vì sao?” Lòng của nàng rối rắm dường như đang vì hắn mà đau, càng vì mình mà đau.

“Vì sao?” Hắn nhắc lại lời nàng, cười một tiếng nói: “Bởi vì thiên hạ này không thuộc về ta.”

Bằng không đừng phí sức hỏi nữa, đầu ngón tay của nàng đã lạnh như băng, điều nàng không thích nhất chính là nghe chuyện xưa, nó ở trong đáp án của hắn. Trong Hoàng thất thật sự không có tình thân cốt nhục như người ta nói? Chỉ tràn đầy âm mưu, máu lạnh cùng chém giết?

Nếu thật như thế, nàng đúng là hâm mộ mình chỉ là một thương gia bình thường, giữa tỷ muội mặc dù không có tay chân tình thâm cũng như là tri tâm đến nỗi quần quýt không rời, nhưng trong lòng vẫn luôn quan tâm đến nhau, điều đó cũng không thể nghi ngờ.

Từ khi phát hiện hắn trúng độc, ý niệm này cũng đã ở dưới đáy lòng không ngừng luẩn quẩn, chỉ là nàng sợ đây là ý nghĩ của mình mà không phải là sự thật.

Hắn trầm mặc, nhưng cũng không phải là vì tránh né vấn đề của nàng, mà là từ từ ngồi dậy, giúp nàng kiểm tra thương thế trên chân, hỏi: “Chân còn đau không?”

Lúc này nàng mới nhớ tới đã không có cảm giác đau chân nữa rồi, cũng không biết lúc trước hắn vì nàng mà xoa thuốc hạ nhiệt hay là linh đan diệu dược gì lại có tác dụng kỳ diệu như thế.

“Sau này không được tùy hứng như thế nữa.” Hắn duỗi cánh tay kéo nàng, “Trừ ta ra còn có ai sẽ vì nàng mà đau lòng?”

Giọng nói khê duỗi dễ giống như đang nói chuyện với một đứa bé, chính là giọng nói như vậy khiến cho nàng lo sợ nghi hoặc thậm chí phồng phồng cuối cùng như muốn tan rã.

Trừ hắn ra, không còn người nào nữa. Cha nương không có bên cạnh, cho dù có cũng coi nàng là một nữ nhi kiên cường. Muội muội là người bất cần, đã lúc nào suy nghĩ vì người khác?

Thật sự trừ hắn ra, không còn người nào khác.

Chỉ vì một chữ ‘trừ’ này, một câu ‘không còn người khác’ mà nàng cuồng dại đợi ba năm, cố chấp đến Thiên Tước tìm đầu mối, cuối cùng. . . . lại nhảy vào luân hồi của hắn.

Nhưng lòng của nàng, một gốc cây lãnh tuyết rất nhiều năm, một đóa hoa cô độc chôn sâu dưới vạn trượng gió tuyết nhưng thật sự giống như bắt đầu từ giờ khắc này, uyển chuyển mạnh mẽ mà phóng thích.

Chuyện xưa xa rồi bạch câu**sao đuổi kịp, ly rượu đêm, giọt lệ sớm mai, hòa cùng hương hoa trong chén ấm. Từ đêm phong nguyệt đó, cuối cùng rồi cũng hết, áo quần đơn bạc, tình cảm mơ hồ, chỉ hận năm tháng trôi qua trong nháy mắt, ngọn nến hóa đuốc, thư từ hóa tro.

**bạch câu : ngựa non

Có thành ngữ – bạch câu quá khích: ngựa non qua khe cửa, ý nói thời gian trôi qua nhanh như con ngựa chạy qua khe cửa.

Một năm trước trong lúc vô tình nàng đi ngang qua một giáo phường thì nghe được ca nữ ngâm xướng một đoạn ca thanh.

Ngày đó, nàng vốn đến thành trấn kế tiếp nhưng bởi vì bài hát này, ca từ buồn man mác, nao nao làm cho đoàn xe dừng lại đợi thật lâu.

Trong ca từ thê lương uyển chuyển, một câu ‘tình cảm mơ hồ’ dường như đang nói về nàng cùng Triệu Huyền Thần, mà nàng khi đó còn chưa biết tên của hắn.

Quan hệ giữa hai người bọn họ là mập mờ như vậy, quen biết tại đường đi, làm bạn tại giang hồ, vốn nên cùng quên tại thiên nhai, nhưng bởi vì một lời hứa hoang đường “Chờ ta ba năm, ta sẽ trở lại cưới nàng” của hắn mà muốn quên cũng không thể quên.

Nữ tử phong nguyệt còn có thể gảy nguyệt cầm, chứa lệ mà hát “Ngọn nến hóa đuốc, thư từ hóa tro”, mà nàng thì sao? Ngay cả thư để đốt thành tro cũng không có.

Không thể đem trường ca mà say, không thể hòa rượu cùng nước mắt, nàng là Đại tiểu thư Bạch gia, nàng cao cao tại thượng, cô độc một người.

Ba năm nay, lòng cô độc hơn trước kia, cô độc đến nỗi nàng tưởng rằng ba năm trước đây đoạn trí nhớ kia căn bản chỉ là mộng, cho đến khi gặp lại trong hành lang Vương phủ, cảm giác vui mừng bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống dường như đem nàng đánh ngã, mang theo tức giận làm cho nàng hận không thể chết đi.

Nàng, thật ra là người vô cùng ích kỷ?

Chỉ quan tâm tâm tình và cảnh ngộ của mình, chưa từng nghĩ đến vấn đề hắn phải đối mặt khó khăn như thế nào đến nỗi gần như bỏ lỡ ước hẹn.

Tối nay, ngồi ở bàn bên, bên cạnh giá nến nho nhỏ, dựa vào chút ánh sáng mờ mờ, nàng lặng lẽ viết thư.

Tiếng gió dội lại, ngoài cửa có người đi vào, đi thẳng tới bên cạnh nàng, nhặt áo choàng đã rơi xuống đất, lại một lần nữa khoác lên người nàng, cũng áp người dựa trên lưng nàng.

“Đang viết cái gì? Viết thư cho Bạch gia nhờ giúp đỡ?” Hấn cười, ánh mắt đã thấy chữ trong thư.

Triệu Huyền Thần nheo mắt lại, “Thư viết cho ai?”

“Một người bạn.” Nàng cũng không quay đầu lại, cũng không dừng bút. Phong thư này mới vừa viết mở đầu, chẳng qua là mấy câu hàn huyên, cũng chưa nói đến vấn đề chính.

“Người bạn này là nam hay nữ?” Hấn chậm chậm hỏi, giọng nói có chút nhấn mạnh.

Nàng không chịu được thân thể hấn ép tới càng ngày càng nặng, không thể làm gì khác hơn là dùng tay trái đẩy hấn ra, mới đáp lại, “Là một nữ tử.”

“Là ai?”

“Có lẽ là ân nhân cứu mạng của chàng.” Nàng vừa viết vừa hỏi: “Chàng đã đi qua Tây Nhạc?”

“Đã đi qua, làm sao vậy?”

“Chàng cũng đã biết Ly Sầu cốc ở Tây Nhạc?”

Hấn nhớ lại, “Hình như là nơi ở của một cao thủ dụng độc?”

“Không chỉ là cao thủ dụng độc, tổ tiên nàng nổi danh là cao thủ dụng độc, nhưng bởi vì gả cho một thần y, cho nên nàng ấy thông hiểu dùng độc giải độc, trị bệnh cứu người tất cả đều có tính toán.”

Hấn bừng tỉnh hiểu ra, “Nàng muốn cầu nàng ta cứu ta?”

“Ta cùng Công Tôn Nhược Từ mặc dù không thường xuyên gặp mặt, nhưng tin tưởng chuyện này nàng ấy sẽ giúp.”

Hấn cười nói: “Kỳ nữ trong thiên hạ sao mà nhiều vậy.”

Bạch Giai Thanh liếc hấn một cái, “Chàng dường như vẫn rất kiêng kỵ đối với kỳ nữ tử.”

“Bởi vì đã nếm qua rồi.” Lần này hấn lại thẳng thắn.”Năm đó hoàng huynh cũng bởi vì Hoàng hậu nhìn ta không quen mắt, cho nên mới trở mặt với ta, may nhờ thân thể Hoàng hậu không tốt, đã sớm chết, nếu không, chỉ sợ không tới phiên ta làm Nhiếp chính Vương mà là nàng ta sẽ làm Võ Tắc Thiên.”

“Đây mới là nguyên nhân chàng không cho phép nữ tử buôn bán?” Bạch Giai Thanh giả vờ khinh thường bĩu môi, “Thì ra chàng sợ nữ nhân như vậy.”

“Sợ nữ nhân?” Hấn nhếch mày, vừa cười vừa áp đôi môi vào cổ nàng, thấp giọng nói: “Ta chỉ sợ duy nhất nữ nhân này.”

16. Chương 16

Nàng đẩy đôi môi không an phận của hấn, dừng bút quay đầu lại hỏi hấn, “Rốt cuộc độc tên là gì? Độc tính như thế nào?”

Hấn đi vòng qua bàn, cúi người nhìn nàng, “Thật sự phải cứu ta? Nàng không sợ ta yêu ma đây sống lâu một ngày, sẽ có nhiều người xui xẻo hơn?”

Nàng ngơ ngẩn, vấn đề của hấn mặc dù dùng giọng điệu hài hước nhưng lại có một đạo lý khác.

Hấn là ác ma yêu nghiệt trong miệng mọi người, hôm nay hấn bị độc khống chế, chung quy vẫn có chuyện kiêng kỵ, nếu giải độc, có thể thật sự càng nguy hiểm hay không?

Nhưng nam nhân giống yêu nghiệt này cũng là tình cảm chân thành của nàng, không cứu hấn? Trơ mắt nhìn hấn luôn uống độc được, cuối cùng có một ngày, khi những độc được kia không còn tác dụng giữ tính mạng của hấn, tất cả độc tính phát tác đến cực điểm thì nàng cũng mất đi hấn.

Rùng mình, nàng không dám nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Triệu Huyền Thần cười tủm tỉm nhìn vẻ mặt tràn đầy mâu thuẫn của nàng, cũng không nói lời nào.

Ngoài cửa chợt có người nói chuyện, “Vương gia, Bệ hạ lại tới, ở đại đường chờ ngài.”

Triệu Huyền Thần không kiên nhẫn quay đầu lại. “Biết rồi, buổi tối luôn biết cách quấy rối ta nghỉ ngơi, nếu Bệ hạ muốn xem ca múa thì để cho hắn xem, nếu muốn chơi trốn tìm, các người hãy chơi cùng hắn, không được đến làm phiền ta.”

Bạch Giai Thanh nghe thấy thanh âm kia tràn đầy sùng sốt. Thanh âm này —— là của Hồ Thanh Tương?

“Thì ra hắn còn sống.” Nàng khẽ cắn răng, “Chàng đáng giận, lại dám làm ta tưởng rằng hắn bị. . . .”

“Ta có nói hắn đã chết sao?” Hắn cười nắm được cằm của nàng, đem tức giận nơi khóe miệng của nàng xóa đi, “Ta chỉ nói là, ta ban cho hắn một phần kết cục nên thuộc về hắn.”

“Cho nên nói kết cục của hắn chính là tiếp tục làm người hầu tại Vương Phủ.” Nàng đánh rụng tay hắn, “Triệu Huyền Thần, đối với ta chàng vẫn luôn dùng tâm cơ, chàng biết được khả năng kiềm chế của ta có hạn.”

“Không, ta đối với nàng hoàn toàn không có nắm chắc.” Hắn lắc đầu một cái, “Nàng là nữ nhân quá độc lập, bởi vì độc lập mà độc nhất vô nhị, thật ra ta không thể nắm chắc nàng trong tay, cho nên, chỉ có chiếm đoạt nàng, chỉ có như vậy mới có thể khiến ta yên tâm.”

Đây là lần đầu tiên hắn thẳng thắn bộc lộ nội tâm của mình? Mặc dù không có thể non hẹn biển nhưng lại hơn bất kỳ lời sâu triền miên nào, cùng câu nói “Cảm ơn nàng chịu ôm ta” làm rung động đáy lòng nàng.

Nàng mới bừng tỉnh hiểu ra, nam nhân này nhìn như mạnh mẽ đáng sợ, đối mặt với tình yêu cũng thật thận trọng, thử thăm dò, yêu thích, mong mỏi, chờ đợi như thế.

Nàng cúi đầu, khẽ thở dài, “Đừng làm cho người ta hận chàng nữa, chàng hoàn toàn không nên sống liều lĩnh như vậy. Phụ tá ấu chủ, một đời tiếng thơm, không tốt sao?”

Hắn cười, lại là loại cười nhạt giễu cợt, “Chẳng lẽ nàng nói chuyện làm ăn cùng người người khác không dùng tâm cơ sao? Khi đối thủ của nàng sử dụng mọi thủ đoạn, nàng sẽ bỏ cuộc giữa chừng, lấy tình thế thật tốt chấp tay thương nhượng? Nàng thật sự chưa từng uy hiếp, chưa từng lợi dụng, hoặc là dùng mọi âm mưu để đạt lấy mục đích nàng muốn?”

Nhất thời Bạch Giai Thanh lâm vào trầm tư, bởi vì những gì hắn chất vấn, nàng đã làm qua.

“Thế nhưng. . . . không liên quan đến sinh tử.” Nàng gian nan phản bác.

“Có liên quan đến sinh tử hay không nàng thật sự biết rõ? Những đối thủ bị Bạch gia đánh bại, có người nào bởi vì cùng đường mà nhảy sông tự vẫn hay không? Người làm thuê bởi vì không có tiền mua thuốc cứu chữa cho mẹ già bệnh nặng hay không? Hoặc là. . .”

“Chàng đang nói sang chuyện khác.” Nàng không biết tại sao tình thế lại trở thành hắn đang lên án nàng? “Cho dù những chuyện này đều có, nhưng chàng cao tay hơn so với ta.”

Hắn lại mỉm cười, “Không phải ta đang chỉ trích nàng, nàng không nên hiểu lầm. Ta chỉ muốn nói cho nàng biết, giữa chúng ta có rất nhiều chỗ tương đồng, chỉ có điều, việc nàng đối mặt đúng là đối thủ trên thương trường của Bạch gia, mà chuyện ta đối mặt lại là một nước Thiên Tước.”

Nghe vậy, nàng thở dài thật sâu, bởi vì hắn nói đúng, bọn họ đều đang đối mặt với chuyện người lừa ta gạt, chỉ là chuyện tình khác nhau mà lấy thủ đoạn ứng đối khác nhau, nhưng cuối cùng đều muốn mình trở nên cường đại, mới có thể tiếp tục sinh tồn.

Nàng không biết trước kia ở Thiên Tước quốc, hắn đã từng trải qua đãi ngộ như thế nào, không biết tại sao hắn phiêu bạt tứ hải, cam tâm làm một tên khất cái bán thủy bị người ta xem thường nhưng khi trở lại Thiên Tước, giúp đỡ ấu chủ, cơ bản là một bước ngoặt đáng có, lại bị người hạ độc. . . . cũng là bắt đầu một cuộc sống u ám.

Hiển nhiên, hắn không muốn làm Gia Cát Lượng Trung Nguyên, có thể lưu danh sử sách, hiển hách thiên thu, để cho người đời sau ngưỡng mộ. Hắn không thèm để ý việc bị người phỉ nhổ nhục mạ, hay là sợ hãi tránh né, hắn chỉ đang dùng chính cách của mình mà cứu quốc gia này.

“Thế nhân đối với bọn họ không nhìn thấy cũng không biết rõ chuyện tình, chung quy cũng là thối phồng quá mức, huống chi cho dù tận mắt thấy chưa hẳn đã là thật.”

Hắn nói như vậy để giải thích những lời đánh giá của người khác đối với mình, nói tới chỗ này thì hắn cười đến thoải mái đầy mãn nguyện.

“Ninh Vương, Nịnh Vương, ta thật thích xưng hô như thế, lúc đầu ta không cần vỗ bàn trừng mắt vẫn làm cho người sợ hãi ngàn dặm, có sao mà không làm?”

**Ninh – nín, zhù, nìng

Nịnh – nìng

“Chàng đang cố vũ người khác biến lời đồn đại yêu ma thành sự thật.” Nàng khẳng định như thế.

Trải qua mấy ngày nay, mỗi ngày hắn tới giúp nàng xoa bóp chân, ngoài mặt nàng vẫn kháng cự, trong lòng lại đấu tranh. Ở ngoài cửa thỉnh thoảng sẽ có một vài quan viên chờ hắn xử lý việc chính sự khẩn cấp, tất cả đều đặt trong tầm mắt nàng. Mặc dù hắn luôn thăm nàng đúng giờ nhưng chuyện nghỉ ngơi của hắn lại không có giờ giấc ổn định.

Hắn là người có thể vì quốc gia mà làm việc tận tụy, chẳng qua là tự làm theo chính cách thức của mình mà thôi.

“Nếu giết một ít côn trùng là quan lại ngu xuẩn đáng chết trong triều mà ta biến thành ác ma, vậy ta nguyện làm yêu trong yêu, ma trong ma.” Hắn vẫn đang cười dường như rất đắc ý khi có được cái danh hiệu này.

“Tại sao người bên ngoài không thấy được thành quả của chàng?” Nàng nghi ngờ không hiểu. Ngay cả một chưởng quỹ làm ăn cũng sợ mất mặt khi nghe đến tên hắn.

“Bởi vì có quá nhiều người đem mình giả dạng thành thanh minh liêm khiết để lấy danh tiếng tốt, những dân chúng không biết nội tình, được chút ân huệ thì sẽ cảm động đến rơi nước mắt, lại không biết bọn quan tham từ trên xuống dưới hưởng không biết bao nhiêu lợi lộc.”

Nàng trầm ngâm hồi lâu, hỏi: “Nếu ta không đến, vậy chàng sẽ thế nào?”

Hắn cười nói: “Có lẽ sai người đem tro cốt của ta đưa đến Khánh Dục phường.”

Nàng nóng nảy, một phen che lại miệng của hắn, giận dữ mắng mỏ: “Chí khí của chàng như vậy ư? Đây chính là chuyện duy nhất chàng có thể làm sau khi cam kết?”

Hắn kéo tay nàng xuống, che chở trong lòng bàn tay của mình, lòng bàn tay kia vẫn còn lạnh nhưng ngón tay lại có lực như thế.”Lúc đầu ta không bội ước, hơn nữa từ đó về sau, nàng cũng không phải chờ đợi vô ích như vậy nữa.”

Nàng rũ mắt xuống, “Chàng biết ta đang đợi?”

“Biết.”

“Vì sao?”

“Bởi vì. Nói như vậy sẽ cho ta thêm sức mạnh để cố gắng sống sót.” Nụ cười của hắn giống như bức màn che trước mắt nàng, mà nay bức màn chậm rãi kéo ra, làm lộ một bóng dáng cô độc.”Vì để gặp lại nàng lần nữa, cho nên cố gắng sống sót, cố gắng hướng lên vị trí cao, cho dù nàng nghĩ rằng ta không vội vàng tìm nàng, nhưng ta vẫn tình nguyện tin tưởng như vậy.”

Trong lòng bàn tay hắn, đôi tay nàng khẽ run, thậm chí cả lông mi của nàng cũng run rẩy như vũ mao, lay động đến xinh đẹp như thế.

Khi hết thấy tâm sự được phơi bày ra trước mặt hai người, tâm kết đã giải, không oán, không hận, so với thân thể tương giao càng dung hợp sâu hơn.

Bạch Giai Thanh vẫn không thể rời Ninh Vương phủ, rất nhiều ngày liên tiếp, Triệu Huyền Thần vẫn chiếm cứ nàng, không cho nàng rời đi một bước. Nếu là trước kia, nàng sẽ chán ghét cái tính bá đạo của hắn, nhưng hiện tại, nàng mơ hồ hiểu dụng ý của hắn.

Mấy ngày nay hấn đã biến nàng thành người bên gối, cho nên mỗi ngày nàng chỉ có thể ở trong lòng ngực hấn nghênh đón tia nắng ban mai.

Từ nhỏ nàng chưa từng làm biếng, mỗi ngày đều thức khuya dậy sớm, làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật, hấn lại không như vậy. Mỗi ngày vừa mở mắt, chân trời chưa hoàn toàn hừng sáng, hấn vẫn ngủ say bên cạnh nàng, tiếng hít thở đều đặn mà thâm trầm, an tĩnh hoặc là nói tình khiết giống như con nít, trên mặt không có một chút u ám, không có một chút lãnh ngạo, mặc dù khóe miệng treo nụ cười nhưng lại là một loại thỏa mãn.

Đây chính là bộ mặt thật sự của hấn sao? Hay là từ sau khi có nàng mới biến thành như vậy?

Eo của nàng bị đôi tay hấn quấn quanh, da thịt chạm nhau, vốn là làn da bóng loáng bởi vì mồ hôi sau đêm kích tình mà trở nên có chút dính dính.

Trước kia nàng chưa từng nghĩ tới, mình có thể cùng một người đạt tới tình cảnh thân mật khăng khít như thế. Từ trước đến giờ ngay cả đụng cũng không muốn người ta đụng nàng một cái, nói gì đến suy nghĩ kích tình triền miên. Lần đầu tiên là bởi vì cảm động, đau lòng hấn không kìm hãm được, sau lại bị hấn dẫn dắt lĩnh hội làm một nữ nhân cùng thiếu nữ rốt cuộc có gì khác nhau.

Khi kích tình đi qua, nếu bọn họ còn dư lực thì có thể tán gẫu, nàng đã từng đổ mặt nói với hấn chút bí mật nhiều năm ẩn dấu dưới đáy lòng.

“Đã có lần ở phía sau vườn hoa ta từng gặp nương và cha ta, ở trong lương đình. . . .thân mật.” Nàng tựa đầu vào ngực hấn, nhỏ giọng nói: “Khi đó ta không biết làm vậy rốt cuộc đại biểu cho cái gì, chỉ nhớ rõ nương phát hiện ra ta sau đó cực kỳ ngưỡng ngừng, mặt cha ta cũng sắp thành tấm vải đỏ rồi, nhưng ta cái gì cũng không hỏi, tựa như cái gì cũng không thấy, trực tiếp đi tới, sau lần đó cha nương ta không còn tới hỏi ta về chuyện ngày đó.”

“Bọn họ sẽ ngưỡng ngừng nếu như hỏi nàng.” Hấn cười, “Nhưng nếu có một ngày nữ nhi của ta thấy cảnh tượng như vậy, ta cũng không thèm ngưỡng ngừng.”

“Đúng nha, da mặt của chàng so với cha ta dày hơn một chút.” Mặc dù vẫn là cười khẩy trêu ghẹo, tâm tình bây giờ cùng lúc trước khác nhau rất lớn, hơn nữa hấn nói ra câu “nữ nhi của ta” khiến đáy lòng nàng nhận nhận, chính là ngọt ngào chưa bao giờ có.

“Nghĩ một cái tên cho hài tử của chúng ta đi.” Ngón tay của hấn tinh tế lướt qua đường cong trên lưng nàng, đưa tới một hồi run rẩy.” Nam hài nữ hài, tất cả nghĩ nhiều mấy tên, trước định sẵn, mỗi ngày chúng ta bàn bạc những cái tên này, về sau bọn chúng vừa sinh ra, chúng ta sẽ cảm thấy bọn chúng là người thân của mình.”

Nàng cười nói: “Ta không nhìn ra chàng thích hài tử như vậy.”

Hấn hôn môi nàng, “Ta thích nương của đứa nhỏ hơn, chẳng qua là. . . . có tên, có hài tử, chúng ta mới càng giống như là người một nhà.”

Vì vậy sau khi hấn lên triều, nàng vẫn đang hao tâm tổn trí nghĩ tên.

Hấn họ Triệu, nàng họ Bạch, hài tử của Bạch gia từ trước đến giờ đều lấy họ Bạch, nhưng đến đời nàng, bởi vì cha rất kiên trì, muội muội Vu Giai Lập mới có thể theo họ cha. Mà Triệu Huyền Thần người này, tính tình bá đạo cuồng phóng so với cha có thể mạnh hơn gấp trăm lần, nếu để cho hài tử mang họ Bạch, không biết hấn có thể đáp ứng hay không?

Một buổi sáng, nàng nghĩ rất nhiều tên lấy họ Triệu, cũng có tên lấy họ Bạch, còn có thời điểm, hai chữ Triệu Bạch bị nàng đặt chung một chỗ, tên viết ra cũng có chút ý vị. Nhưng nếu hài tử của bọn họ lớn lên ở Thiên Tước thì sao? Hài tử của muội muội cùng Tề Hạo Nhiên rốt cuộc là họ Vu, họ Tề, hay là họ Bạch? Sau này Khánh Dục thường chỉ cho phép nữ tử họ Bạch làm chủ, có phải không thể tiếp diễn được hay không?

Vừa suy nghĩ lung tung vừa viết, Hồ Thanh Tương bỗng bấm báo với nàng, “Phò mã, người trong nhà muốn gặp Phò mã, nói là Khánh Dục thường xảy ra chuyện.”

Nàng cả kinh. Khánh Dục thường có thể xảy ra chuyện gì?

Gọi người nọ đi vào, thì ra là Mạnh Hào.

Kể từ hôm nàng nổi giận với Mạnh Hào ở Khánh Dục phường, lại bị Triệu Huyền Thần mang đi, đã rất nhiều ngày chưa từng thấy hắn. Nàng mặc dù giận Mạnh Hào tự tiện làm chủ, nhưng sau đó suy nghĩ một chút, cái người thẳng thắn này cũng là lo lắng cho chủ tử, hơn nữa Tâm Lam công chúa lại dẻo miệng, bộ dạng điềm đạm đáng yêu, muốn Mạnh Hào không bị lừa cũng khó.

Muốn trách, chỉ tự trách mình cho Mạnh Hào quá nhiều quyền lực xử lý công việc, nếu như ban đầu đối với hắn có điều hạn chế, hắn đâu có thể tham ô nhiều bạc như vậy?

Mạnh Hào hôm nay thoát nhìn rất hết hoảng, nhìn thấy nét mặt của nàng giống như là muốn khóc, lập tức ngã quỵ.”Chủ tử, Khánh Dục phường chúng ta xảy ra họa hoạn, rất nhiều tơ lụa bị đốt rụi rồi!”

“Cái gì?” Nàng cau mày, dường như muốn lập tức chạy ra ngoài kiểm tra, Hồ Thanh Tương lại giống như lần trước ngăn nàng lại.”Phò mã, ngài lại muốn để cho thuộc hạ khó xử, chuyện cứu hỏa thuộc hạ sẽ để cho người khác đi làm, hay là ngài vẫn nên ở trong phủ chờ Vương gia trở lại thì tốt hơn.”

“Đây là chuyện của Bạch gia ta, không muốn kinh động đến Vương gia, nếu người không yên tâm thì đi theo ta.”

Bạch Giai Thanh phát hiện mấy ngày nay xưng hô của Hồ Thanh Tương từ “tại hạ” biến thành “thuộc hạ”, giống như đã coi nàng là chủ tử.

Nàng biết chuyện giữa mình và Triệu Huyền Thần, tất nhiên không thể gạt được người quan trọng ở Vương phủ này.

Hơn nữa, Triệu Huyền Thần cũng nói qua với nàng, “Hành động ở Thiên Tước không thể so với Đông Nhạc, phải luôn cẩn thận, hơn nữa nàng bây giờ là người mà ta che chở, có rất nhiều người ở sau lưng nhiều hơn nàng nghĩ muốn gây bất lợi cho nàng. Nếu có chuyện ngoài ý muốn, tìm Thanh Tương trợ giúp một tay, hắn là người ta tin tưởng.”

Cho nên nàng cũng không muốn làm cho hắn quá khó xử, chỉ là thần thái khẩn cấp, sau câu nói vội vã, nàng cũng không dừng lại, theo Mạnh Hào rời khỏi Ninh Vương phủ.

17. Chương 17

Cửa hàng mới của Khánh Dục phường bị cho một mối lửa đốt sạch, Bạch Giai Thanh đứng trước cửa, nhìn chăm chú, thật lâu không nói một câu.

Mạnh Hào quỳ rạp xuống trước mặt nàng nhận tội, “Chủ tử, xin trị tội của thuộc hạ, thuộc hạ đã không trông coi tốt cửa hàng này.”

“Mạnh Hào, người. . ., thiên tai nhân họa, không liên quan đến người.” Nàng thản nhiên nói với hắn, lại xoay người nhìn về phía Hồ Thanh Tương vẫn đi theo bên nàng, “Người có thể chờ ở đây không? Ta muốn đi vào xem.”

“Nơi này đã cháy thành than, ngài còn đi vào làm gì?” Hồ Thanh Tương cũng không đồng ý, “Hay là để thuộc hạ hộ tống ngài trở về Vương Phủ đi, chưa tới một canh giờ nữa, có thể Vương gia đã trở về phủ rồi, nếu như đến lúc đó thấy ngài không có ở trong phủ, có thể kinh động rất lớn.”

“Vậy cũng tốt, ta không đi vào, nhưng ta cũng không thể lập tức trở về Vương phủ, khó có cơ hội ra ngoài, ta muốn đi gặp công chúa.”

Yêu cầu của nàng khiến cho Hồ Thanh Tương khó hiểu, kinh ngạc nhìn nàng, lại càng cự tuyệt nói, “Phò mã, Vương gia đã phân phó, một, không thể ra khỏi Vương phủ; hai, không thể đến phủ công chúa. Thuộc hạ đã để cho ngài vi phạm điều thứ nhất, hiện tại tuyệt đối sẽ không để cho ngài tái phạm điều thứ hai.”

Mạnh Hào hung tợn trừng mắt nhìn hắn một cái, dường như đang chửi hắn chính là tay sai của Ninh Vương, đồng thời lớn tiếng nói: “Chủ tử, nếu muốn gặp công chúa không cần phải đến phủ công chúa, kể từ khi cửa hàng bốc cháy, thuộc hạ đã báo cho công chúa, nàng đang trên đường tới đây, xin chủ tử chờ một lát, nàng sẽ đến.”

Bạch Giai Thanh sững sốt, ngay sau đó hỏi: “Vì sao phải báo cho nàng?”

Mạnh Hào bị hỏi khó, lúng ta lúng túng nửa ngày mới nói: “Công chúa nói Khánh Dục thường coi như là một phần của nàng, vô luận buôn bán tốt hay xấu, bọn họ đều muốn chiều cổ.”

“Khi nào thì nàng được người coi là chủ tử?” Bạch Giai Thanh chế giễu hắn một câu, chỉ là giọng nói lạnh nhạt làm cho người ta khó có thể nghe ra tâm tình thật của nàng, không đợi Mạnh Hào mở miệng, nàng thấy bên cạnh có tòa trà lâu, liền nói: “Cũng tốt, ta ngồi ở trà lâu kia đợi nàng. Hồ đại nhân bây giờ còn muốn ngăn cản ta sao?”

Hồ Thanh Tương thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, suy nghĩ một chút, lại nhìn tòa trà lâu, rốt cục gật đầu, “Vậy thuộc hạ phải người canh giữ dưới lầu.”

“Là muốn nói với ai rằng hai quân giao chiến, còn phải phái người canh giữ? Như vậy chẳng phải là càng khiến người chú ý?” Bạch Giai Thanh bác bỏ ý nghĩ của hắn, dẫn đầu lên lầu.

Hồ Thanh Tương nắm kiếm bên eo, đành đứng ở bên ngoài lầu.

Mà Mạnh Hào lại hung ác trừng mắt nhìn hắn một cái, mới đi theo sau chủ tử lên lầu.

Bạch Giai Thanh muốn một gian thanh tĩnh, có cửa sổ có thể thấy cảnh phố xá phía ngoài, Mạnh Hào đứng ở cửa dường như do dự có nên đi vào hay không.

Bạch Giai Thanh tự rót trà uống một mình một hồi lâu, thấy dưới lầu đã có một chiếc xe ngựa đi tới, đi theo ngoài xe chính là Phương Hán, đỡ bóng dáng yểu điệu từ trên xe xuống, không thể nghi ngờ chính là Tâm Lam công chúa.

Tâm Lam công chúa được người chỉ dẫn đi vào trà lâu.

Nhìn hết thấy mọi chuyện, Bạch Giai Thanh chợt mở miệng, “Mạnh Hào, ta cho người một cơ hội nói thật, cửa hàng này, tại sao lại bị thiêu cháy?”

Mạnh Hào bị những lời này của nàng làm chấn động, nhìn ánh mắt của nàng lóe lên tia bất định, rất nhanh lại cúi đầu, “Chủ tử, ngọn lửa này không bình thường, chỉ sợ là trong điểm có người nhóm lửa sưởi ấm, không cẩn thận.”

“Người không chịu nói thật, vậy thì quên đi. Lát nữa vô luận có bất kỳ chuyện gì cũng không được đi vào, nếu không đời này không cần đi theo ta nữa. Đi ra ngoài.”

Vừa hạ lệnh, Mạnh Hào lão đảo lui về phía sau, thiếu chút nữa đụng vào Tâm Lam công chúa mới vừa đi tới cửa.

Tâm Lam công chúa nghi hỏi người bên trong: “Phò mã? Là chàng ở chỗ này sao?”

“Là ta.” Bạch Giai Thanh đi ra, tự mình đỡ nàng ta đi vào, “Làm phiền công chúa đại giá tới đây thăm, thật ra thì chút chuyện nhỏ ở Khánh Dục phường này, Bạch gia chúng ta có thể tự xử lý tốt.”

“Phò mã vẫn luôn khách khí.” Tâm Lam công chúa thở dài nói: “Ta biết chàng có nỗi khổ tâm, cũng rất khó xử, không cần phải lừa gạt ta, huống chi ta động đến bạc của Bạch gia chàng, tương lai sớm muộn gì cũng phải trả lại, chàng coi như ta là một chướng quỷ của Khánh Dục phường là được rồi.”

“Vì công chúa là chướng quỷ làm chỗ dựa sau lưng, việc làm ăn của Khánh Dục phường muốn không phát đạt cũng không được rồi, chỉ tiếc, lần này phát đạt quá mức, lỗ vốn không về.”

Bạch Giai Thanh tự giễu cợt, cho đến khi đỡ Tâm Lam công chúa ngồi xuống, nhưng nàng lại không ngồi mà đột nhiên quỳ xuống, “Hôm nay ta có sự kiện muốn bẩm báo công chúa, xem công chúa chiều cổ Bạch gia ta như vậy, có thể tha ta một mạng.”

Tâm Lam công chúa bị hành động không báo trước của nàng làm cho sợ hãi, lò dò đi đỡ nàng, luôn miệng nói: “Phò mã? Sao vậy? Tại sao lại quỳ gối như vậy? Có lời gì từ từ nói, mau đứng dậy đi, ta đáp ứng chàng.”

“Không dám cầu xin công chúa đáp ứng cái gì, chỉ xin công chúa tha thứ.” Bạch Giai Thanh vẫn quỳ như cũ, “Thật ra ta là một nữ tử.”

Đột nhiên thẳng thắn rõ ràng ngoài dự liệu của Tâm Lam công chúa, nàng ta giật mình ở đó thật lâu, mới cười lớn nói: “Phò mã. Chàng đừng lừa ta, ta biết để cho chàng cưới ta cũng là việc khó xử, nhưng không nên.”

“Ban đầu ta cũng không đáp ứng cưới công chúa bởi vì ta là thân nữ nhi, nếu công chúa không tin, hiện tại ta có thể cởi y phục, xin công chúa nghiệm minh.”

Tâm Lam công chúa chợt đứng lên, ngón tay ngọc thon dài run rẩy chỉ về phía nàng, “Người, người, người thật sự là nữ tử?”

“Thiên chân vạn xác.” (vạn phần chính xác)

“Người thật to gan, tại sao có thể lừa gạt bổn cung như vậy?” Tâm Lam công chúa vừa nói, hai tay vừa che mặt, ô ô khóc.

Bạch Giai Thanh cũng không đứng dậy, bình tĩnh nói: “Chuyện này, từ khi bắt đầu ta đã không muốn giấu công chúa, nhưng thời thế bức người, công chúa cũng nhớ ngày đó công chúa làm khó khiến ta không thể khước từ.”

Tâm Lam công chúa khóc nửa ngày, mới nức nở nói: “Ta biết, người nhất định không nỡ cự tuyệt khẩn cầu của ta, mà hoàng thúc bên kia lại cho người rất nhiều áp lực.”

“Vị hoàng thúc của người. Đích xác là yêu nghiệt.” Khóe môi Bạch Giai Thanh nhếch lên, giọng nói lại hoàn toàn ngược lại, dùng từ càng thêm sắc bén tàn nhẫn, “Hắn lấy tính mạng công chúa uy hiếp, ra lệnh cho ta ở lại Thiên Tước, không được rời đi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì hắn nhìn trúng gia tài bạc vạn của Bạch gia ta?” Bạch Giai Thanh trầm mặc trong chốc lát, lại nói: “Hoặc là đối với ta, hắn cũng có tà tâm.”

Tâm Lam công chúa kinh ngạc, một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Có lẽ không chỉ là có tà tâm, aiz, lần trước ta tưởng rằng hoàng thúc đối với người là đoạn tay áo chi phích, bây giờ mới biết, đối với người hắn thật sự có dụng ý bất lương. Phò mã, a, không đúng, nên gọi cô là Bạch tiểu thư. Hoàng thúc ta là người lợi hại như vậy, nếu cô vì hắn mà chung tình, cũng là trong dự liệu của ta.”

“Ta dù chết cũng sẽ không chung tình với người như thế!” Bạch Giai Thanh nói như đinh chém sắt, dường như trong nháy mắt liền phá vỡ phán đoán của nàng ta.

Gương mặt Tâm Lam công chúa lập tức thoáng qua một tia vui mừng, nhưng nàng vẫn tự trấn định, u buồn hỏi: “Nhưng cô ở trong Vương phủ của hắn lâu như vậy, chắc hẳn đối với cô rất tốt? Chẳng lẽ cô chưa từng động tâm?”

“Ta là người Đông Nhạc, sống là người Đông Nhạc, chết cũng là người Đông Nhạc. Hôm nay ta đánh bạc với tính mạng, nói sự thật với công chúa, cũng muốn nói cho người một chuyện sắp tới, ta phải về Đông Nhạc.”

“Cô phải đi?” Tâm Lam công chúa kinh ngạc, “Vậy việc ở đây làm thế nào bây giờ? Hoàng thúc ta sẽ thả cô đi sao?”

“Đương nhiên hắn sẽ không buông tha, cho nên ta muốn hỏi công chúa có biện pháp gì có thể giúp ta, có thể trao đổi, nếu công chúa cần ta giúp người việc gì, ta cũng sẽ hết sức hỗ trợ.”

Sắc mặt Tâm Lam công chúa tươi tỉnh hẳn lên, cặp mắt kia giống như là khôi phục ánh sáng, nàng rung động nói: “Thật sự?”

“Lời Bạch gia đã hứa có thể lấy tính mạng làm chữ tín.”

Tâm Lam công chúa ngẫm nghĩ hồi lâu, mi tâm nhíu lại. Nếu hai mắt của nàng không mù, chỉ sợ phải xem kỹ sắc mặt của Bạch Giai Thanh cho rõ ràng thông suốt, nhưng lúc này nàng chỉ có thể dùng cảm giác để phán đoán nội tâm của đối phương.

Thật vất vả nàng mới mở miệng lần nữa, cũng là hỏi ngược lại: “Vậy cô muốn yêu cầu ta giúp cô việc gì?”

“Một chiếc khoải thuyền** và ngăn cản mưu kế của Ninh Vương.” Bạch Giai Thanh lưu loát trả lời giống như chuyện này nàng đã suy nghĩ trăm ngàn lần, “Khánh Dục thường lần này bốc cháy, vừa đúng lúc đánh gãy ý niệm mở cửa hàng ở nơi này, đây là thiên ý, ta cùng với Thiên Tước vốn là vô duyên, nhưng người xem Hồ Thanh Tương đứng ở lầu dưới canh giữ nghiêm mật, ta muốn chạy thoát cũng không phải là chuyện dễ dàng, cho nên chỉ có dựa vào công chúa giúp một tay.”

**tàu tốc hành.

“Cô muốn ta chuẩn bị thuyền bè giúp cô trở về Đông Nhạc?”

“Ta cũng không muốn lập tức về Đông Nhạc, bởi vì Triệu Huyền Thần khẳng định sẽ đoán ra ta muốn trở về nước, trước tiên ta sẽ chuẩn bị đi Tây Nhạc để đánh lạc hướng, nếu hắc phái người đuổi theo thì cũng không đuổi kịp ta.”

“Đi Tây Nhạc cô sẽ an toàn.”

Ngữ điệu Bạch Giai Thanh bỗng nhiên trở nên rất nhu hòa, “Công chúa không biết, vị hôn phu của ta ở Tây Nhạc, ta đã cùng chàng hẹn ngày, những ngày gần đây giải quyết xong chuyện bên này, sẽ gặp mặt ở Tây Nhạc.”

Về mặt Tâm Lam công chúa tràn đầy kinh ngạc, ngay sau đó giống như là trở lại bình thường, đầu tiên là muốn bật cười, lại lập tức thận trọng ngậm chặt miệng, nhỏ giọng nói: “Thì ra cô đã có vị hôn phu.”

“Đúng, vị hôn phu của ta xuất thân từ thư hương môn đệ ở Tây Nhạc, là người khiêm tốn, phẩm cách cao quý, đã đợi ta mấy năm, nếu giải quyết hết chuyện ở Thiên Tước, chúng ta sẽ thành hôn.”

Ngữ điệu của Bạch Giai Thanh ôn nhu, từng chữ nói ra dường như rất chân thành tha thiết làm cho người ta không tin cũng phải tin.

“Vậy. Chúc mừng cô.” Tâm Lam công chúa đồng ý cam kết, “Được, ta vì cô chuẩn bị thuyền, cũng vì cô sắp xếp chuyện chạy trốn. Không cần cô bận tâm về Hồ Thanh Tương, ta sẽ nghĩ biện pháp dụ hắc ra, ngăn cản Ninh Vương.” Nàng dừng một chút, bỗng nhiên bật cười nói: “Thật ra muốn ngăn cản Hoàng thúc cũng không có nhiều khó khăn, cô ở bên cạnh hắc mấy ngày nay, có phát hiện hắc có biểu hiện gì không đúng hay không?”

“Có cái gì không đúng?” Bạch Giai Thanh giống như suy tư trong chốc lát, nói, “Nếu nói có cái gì không đúng, đó chính là mấy ngày trước đây, hắc và ta trên đường từ nơi này trở về Vương Phủ, nhìn qua có chút suy yếu, một mực uống rượu nói là để trấn an tinh thần, ta từng hỏi hắc có phải bị bệnh hay không, hắc lại phủ nhận.”

Tâm Lam công chúa chấn động, “Thật sự? Hắc thoát nhìn rất suy yếu?”

“Sắc mặt tái nhợt, tay chân lạnh như băng, dường như phải dựa vào rượu kia để kéo dài tính mạng.”

Bạch Giai Thanh nhìn chằm chằm Tâm Lam công chúa trước mặt, xem ra ngũ quan xinh đẹp tinh xảo giống như người đối nghèo trong khói lửa nhân gian, mặc dù không có tròng mắt sinh động có thể nhìn ra thần sắc hoặc phơi bày nội tâm, lại vẫn có thể từ đáy lòng mảy mòi nhìn ra chút dấu vết.

Nàng biết tâm tình của Tâm Lam công chúa nghe được lời nói này là tương đối vui vẻ thậm chí giống như là một con chim ưng nhìn con mồi trên mặt đất đang vùng vẫy giãy chết, lẳng lặng chờ đợi nó tắt thở.

“Cô có biết tại sao hoàng thúc lại như vậy phải không?” Tâm Lam công chúa lên tiếng lần nữa lại mở ra đề tài cấm kỵ mà hai người chưa bao giờ đụng chạm đến.

Bạch Giai Thanh âm thầm nắm tay, nàng còn quỳ gối tại chỗ, đầu gối có chút đau, nhưng thái độ của nàng rất khiêm nhường, có thể để cho Tâm Lam công chúa lơ lửng chút để phòng.

“Ta không biết, hắn có bệnh?”

“Không phải là bệnh, là tiên hoàng anh minh, sợ hắn giết ấu đệ của ta, đoạt ngôi vị Hoàng đế, mà mai phục ám kỳ, giúp ta chế trụ hành động của hắn, đó là một loại độc.”

Bạch Giai Thanh hít sâu một hơi, kêu lên, “Độc? Vậy hắn còn có thể sống đến bây giờ?”

Nghe khẩu khí của nàng ta giống như có chút hả hê, Tâm Lam công chúa cười nói: “Hắn không cam lòng yếu thế, biết rõ trúng độc, cũng không tới tìm ta đòi giải được, không biết từ nơi nào tìm được bí truyền lấy độc giải độc, từ từ trì hoãn, nhưng độc này sao lại có thể dễ dàng giải như vậy? Ta đã tìm người hỏi qua, nếu hắn vẫn uống độc được kia, không quá một năm rưỡi, độc sẽ vào ngấm vào da, cuối cùng độc phát tác mà chết.”

Bạch Giai Thanh thở gấp, “Đã như vậy, công chúa cũng không cần vì hắn mà lao tâm tổn trí, giống như lần ám sát trước chẳng phải là vừa nguy hiểm lại không được gì? Chỉ cần lẳng lặng chờ hắn chết, không đánh mà thắng lại có thể đoạt lại giang sơn.”

“Không, đạo lý này cô biết, ta biết, hắn tự nhiên cũng biết, hắn sẽ không cho ta cơ hội này. Trong một năm rưỡi này, hắn tất nhiên sẽ tìm lý do trục xuất ta, nếu đến lúc đó ta mới phản kích, đã quá muộn, khẳng định hắn đã an bài xong ai là người tiếp quản đại vị rồi.”

“Vậy công chúa muốn như thế nào? Hay là trước hết giết chết hắn?”

“Địch không động, ta động, đánh đòn phủ đầu vẫn tốt hơn là chậm trễ mà bị hại.” Tâm Lam công chúa lò dò, nắm chặt tay nàng, “Bạch tỷ tỷ, ta sẽ giúp tỷ chạy trốn, nhưng tỷ phải giúp ta một chuyện.”

“Xin công chúa phân phó.”

Tâm Lam công chúa nhăn mày, ngay cả giọng nói cũng hung ác ba phần, “Hiện tại Triệu Huyền Thần đối với tỷ hết sức yêu thích, tỷ nói cái gì, làm cái gì, hắn tất nhiên hoàn toàn không có đề phòng.”

“Người bảo ta giết hắn?” Bạch Giai Thanh giật mình cắt đứt lời của nàng ta.

“Không phải là giết hắn, chẳng qua là muốn đổ một chút được vào thức ăn của hắn.” Tâm Lam công chúa từ trong ngực lấy ra một bình thuốc, “Đây chính là độc được ba năm trước hắn đã ăn, trước khi Phụ hoàng băng hà đã nhấn lại với ta, nói nếu ba năm sau cảm thấy hắn có dị tâm, thì để cho hắn ăn, hắn tuyệt đối sẽ chết im hơi lặng tiếng, nhưng hắn phòng thủ quá mức nghiêm mật, đầu bếp thị nữ thái giám trong phủ đều do hắn tự mình chọn lựa, trung thành vô cùng, ta không thể hạ thủ.”

Bạch Giai Thanh nhìn bình thuốc kia, cùng mười ngón tay của Tâm Lam công chúa cầm nó có chút run rẩy, “Nhưng, nhưng nếu hắn ăn vào chết ngay, chẳng phải ta bị bắt ngay tại chỗ?”

“Sẽ không, độc tính của nó không nhanh như vậy, chẳng qua là bộc phát chậm, đến lúc đó tỷ báo lại tin tức cho ta, ta sẽ phái người chuẩn bị khoái thuyền đón tỷ rời đi.”

Tâm Lam công chúa đợi rất lâu, lâu đến nỗi nàng ta tưởng rằng trầm mặc của Bạch Giai Thanh là một loại cự tuyệt, chợt trong lòng bàn tay trống rỗng, bình thuốc trong tay đã bị Bạch Giai Thanh cầm đi.

“Chuyện hôm nay, xin Công Chúa Điện hạ không nên nói cho người khác biết.”

Giọng nói của nàng kiên quyết khiến cho Tâm Lam công chúa thở phào nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười, “Dĩ nhiên, một chữ ta cũng không nói. Bạch tỷ tỷ, ta bây giờ mới biết tỷ thật sự là quý nhân của ta, bởi vì tên của tỷ báo trước điềm tốt. Vậy ta trở về phủ công chúa, mấy ngày này không cần gặp mặt, bốn cung chờ đợi tin tốt.”

(tên của Giai Thanh nghĩa là tin lành, tin tốt nên Tâm Lam mới nói vậy.)

Triệu Huyền Thần trở lại Vương phủ không nhìn thấy Bạch Giai Thanh, phía dưới lập tức có người bẩm báo, “Người của Bạch gia nói Khánh Dục phường xảy ra chuyện, Hồ thị vệ đã cùng đi với Phò mã để kiểm tra.”

Triệu Huyền Thần nhăn mày, ra lệnh: “Ra lệnh cho nhân mã kỵ binh Lục lâm bao vây hết cửa ra vào ở phố phía nam.”

Lời còn chưa dứt, Bạch Giai Thanh đã mỉm cười đi vào đại đường, nói: “Vương gia bao vây phố phường để làm gì?”

Hắn nhướn miệng cười, “Bất nàng trở lại.”

“Không cần làm phiền mọi người, không phải ta đã trở lại rồi sao?” Nàng xoay người lại liếc nhìn Hồ Thanh Tương, “Thị vệ trưởng của Vương gia vô cùng tận tâm, bảo vệ ta rất chu toàn.”

Triệu Huyền Thần cũng liếc nhìn Hồ Thanh Tương, phát tay áo, “Người đi xuống trước đi.”

Dường như Hồ Thanh Tương có lời muốn nói, nhưng thấy chủ tử rõ ràng không muốn hắn ở lại chỗ này, không thể làm gì khác hơn là muốn nói lại thôi xin được cáo lui trước.

Triệu Huyền Thần đi tới bên người Bạch Giai Thanh, thấy nụ cười như gió xuân trên gương mặt của nàng, không khỏi có chút kinh ngạc, “Làm sao ra ngoài một chuyến lại vui vẻ như vậy? Khánh Dục phường đã xảy ra chuyện gì?”

“Bốc cháy rồi, cả tiệm lẫn hàng hóa cháy thành tro bụi, tơ lụa gấm vóc giá trị mấy chục vạn lượng bạc cũng đều cháy sạch.” Nàng nói đến ung dung hờ hững lại làm cho lòng mày Triệu Huyền Thần nhăn chặt hơn.

“Là do người? Hay là thiên tai?”

“Trời trong xanh không mưa không sấm sét, thiên tai từ đâu tới? Tất nhiên là nhân họa.” Nàng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của hắn, cười nói: “Chàng cũng đừng quan tâm, chuyện này trong lòng ta đã rõ, không nhọc chàng quan tâm.”

“Nàng hiểu cái gì?” Triệu Huyền Thần hồ nghi nhìn nàng, chỉ cảm thấy hôm nay nàng cười đến cổ quái, cùng với phản ứng thường ngày tưởng như hai người khác nhau.

Hắn kéo nàng ôm vào trong ngực, ôm thật chặt, hương thơm của nàng bay đến chóp mũi hắn, “Hôm nay nàng rất quái lạ, nói, có phải đi gặp người nào đó? Nói chuyện gì đó?”

“Gặp, cũng nói rồi.” Nàng cười khẽ, “Chàng rất để ý?”

Hắn nâng gương mặt của nàng lên, nhìn chằm chằm đôi mắt sáng cười đến quỷ dị, chợt phủ trên môi của nàng, nụ hôn triền miên, muốn nuốt cả nụ cười cổ quái của nàng.

Nhưng nàng lại mềm mại rúc vào ngực hắn, cười, còn bất chợt lộ ra chút thanh âm ngâm nga từ miệng.

Thanh âm này có điểm giống như trêu đùa, quyến rũ khiến hắn dứt khoát ôm nàng lên giường êm, cũng may đại môn đã được Hồ Thanh Tương đóng kín, người bên ngoài không thấy được một chút xuân quang nào trong nội đường.

Hắn nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực, rất nhẹ nhàng, lại từng chút một khiến hắn không kịp dùng thủ đoạn dùng ôn nhu nhiệt tình đem nữ tính của nàng dần dần phóng thích, cuối cùng để cho nàng nằm trong ngực hắn, yêu kiều thổ hấp.

“Nói, rốt cuộc có chuyện gì gạt ta?” Hắn duy trì tỉnh táo, không để cho mình say chết trong triền miên.

Nàng mở mắt, trông mắt đen láy, đột nhiên hỏi một vấn đề cổ quái: “Nếu ta muốn chàng vì ta mà chết, chàng cam nguyện sao?”

Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, sau đó cười dài một tiếng, hôn lên bờ môi nàng, cũng đã đưa thân thể hai người hợp hai làm một, “Ta đã chết ở trong tay của nàng rồi, còn phải hỏi sao?”

Nàng thở gấp mở miệng, “Ta từng nghe người ta nói, phu thê tình thâm, sinh muốn cùng một khâm, chết muốn cùng một quách. Không biết chúng ta có thể làm được hay không?”

(khâm : đồ khâm liệm, vãi liệm người chết, quách : quan tài lớn chứa quan tài nhỏ ngày xưa.)

“Được.” Hắn thở dốc, giọng nói càng thêm dồn dập, cắn răng nói: “Nếu nàng nguyện ý, bây giờ chúng ta có thể sánh vai cùng chết.”

Nam nữ hoan ái, vốn như sinh tử luân hồi, đem vui sướng thống khổ hòa chung một chỗ. Cho tới giờ, trong trò chơi hán luân là người nắm đại cục trong tay nhưng lần này dường như đại cục lại bị nàng nắm trong tay khiến cho hán không nhìn ra con bài chưa lật của nàng rốt cuộc là cái gì.

Sau mấy độ mây mưa, hai người cũng sức cùng lực kiệt, Bạch Giai Thanh cố gắng quay đầu lại, thấy trên bàn nhỏ bên cạnh có nửa ly trà còn sót lại, nàng miễn cưỡng bò dậy, tìm kiếm trong đồng quần áo hỗn loạn trên mặt đất một lúc lâu, sau đó lấy ra cái bình nhỏ, đổ toàn bộ bột thuốc trong bình vào ly trà.

Triệu Huyền Thần nằm ở trên giường êm yên lặng nhìn hết thấy mọi chuyện, cho đến khi nàng bưng ly trà kia, ngồi vào bên giường, đưa tới trước mũi hán.

“Uống trà này, coi như là uống rượu giao bôi, hai chúng ta từ nay sống đến đầu bạc răng long. Chàng sống, ta sống, chàng chết, ta chết.”

Hán kinh ngạc nhìn nàng dùng giọng nói bình tĩnh nói đến chuyện sinh tử, mà ly trà kia không biết trộn lẫn cái gì đã sớm lạnh như băng, không có chút mùi thơm có thể thấm vào lòng dạ người.

“Có ý gì?” Hán hí hóp mắt hỏi.

Nàng nhếch miệng mỉm cười, “Tin ta, chàng cứ uống nó. Từ đó vô luận là sống hay là chết, ta đều là người của Triệu Huyền Thần chàng; nếu không tin ta, chàng không uống, cũng từ đây, ta Bạch Giai Thanh cùng Triệu Huyền Thần không còn có quan hệ gì nữa.”

“Đổi lại nàng đang uy hiếp ta?” Hán buồn cười hỏi ngược lại: “Nói như vậy, nàng đã không quan tâm đến tính mạng của Tâm Lam, thậm chí là tính mạng của đám người kia ? Lần này chẳng phải là uy hiếp, chẳng qua là pha trò. Từ lần đầu tiên hai người phơi bày rõ tâm tư, nàng nên biết, hán không còn uy hiếp cưỡng ép nàng ở bên cạnh chính mình.

Nhưng nàng lại nhếch mày, nói: “Là uy hiếp, chỉ là xem chàng lựa chọn như thế nào.”

Nàng càng cười nói tự nhiên, Triệu Huyền Thần càng cảm thấy cổ quái, nhìn ly trà nguyền kia thật lâu, hán nhận lấy, chậm rãi nói: “Nhưng nếu ta uống hết, sau đó lại bất tỉnh, ngày thứ hai phát hiện nàng đã bỏ trốn, cũng đừng trách ta lên trời xuống đất, tìm kiếm khắp thiên nhai cũng phải tìm được nàng.”

Bạch Giai Thanh vẫn cười, nhìn hán đem ly trà nguyền uống một hơi cạn sạch, ngay sau đó đôi tay nóng bỏng của hán lại một lần nữa kéo nàng vào lồng ngực hán. . . .

18. Chương 18

Tâm Lam công chúa nhận được tin tức của Bạch Giai Thanh, chạy tới bờ biển, sóng gió rất lớn nhưng hoàn toàn không có tiếng người, còn đoàn người Bạch Giai Thanh lặng lẽ chờ ở bên bờ, bên cạnh còn có mấy chục hành lý lớn nhỏ.

Tâm Lam công chúa xuống xe ngựa, nhẹ giọng kêu: “Bạch tỷ tỷ, tỷ ở đâu?”

“Ta ở đây.” Bạch Giai Thanh đi tới, “Tham kiến công chúa.”

“Chuyện kia. . . .” Tâm Lam công chúa không thể chờ đợi hỏi.

“Đã làm xong.” Bạch Giai Thanh thấp giọng nói: “Hán uống được kia, qua một hồi lâu giống như ngủ thiếp đi, vô luận ta gọi hán thế nào cũng vẫn bất tỉnh.”

Tâm Lam công chúa tâm buông lỏng, hài lòng gật đầu một cái, “Độc được kia gọi là Trầm Hương túy, đó là do Phụ hoàng dùng trọng kim mua được từ Tây Nhạc.”

“Chuyện Công chúa giao phó, ta đã làm xong, không biết có thể vì chuyện này mà công chúa để cho ta bước lên thuyền trở về nước hay không?” Bạch Giai Thanh hỏi.

Tâm Lam công chúa cười một tiếng, “Trở về ư? Một chiếc cũng có thể, dù sao đường các người muốn đi cũng không còn xa.” Nói tới chỗ này, nàng bỗng thay đổi sắc mặt, lớn tiếng nói: “Bạch Giai Thanh, người thật to gan! Thân là gian tế ngược ngoài, lên vào Thiên Tước ta, đầu tiên là giả nam trang lừa gạt bốn cung, sau đó hạ độc Ninh Vương, giết hại rường cột nước nhà, hôm nay bị bốn cung đuổi bắt tại chỗ, người còn lời gì để nói?”

Lời vừa ra khỏi miệng, gia đình, quần sự của Bạch gia cùng với Mạnh Hào, tất cả đều cực kỳ sợ hãi.

Mạnh Hào luôn miệng kêu lên: “Công chúa, xảy ra chuyện gì? Ban đầu không phải ngài đã nói với ta sẽ chiếu cố chủ tử ta thật tốt, để cho chủ tử toàn thân rút lui? Chủ tử ta không có ý hại người!”

Tâm Lam công chúa giận dữ mắng mỗ, “Nô tài lớn mật, bằng người cũng xứng cùng bốn cung nói chuyện sao? Bốn cung đáp ứng với người khi nào?”

Bạch Giai Thanh duỗi cánh tay ngăn Mạnh Hào đang tức giận đến cực điểm, nhìn nhân mã lơ mờ cách đó không xa, nhân nhạ nói: “Công chúa đã sớm chuẩn bị qua sông đoạn cầu** rồi, cho nên bị người của công chúa bao vây, phục kích chúng ta. Ngay từ khi bắt đầu công chúa không muốn để cho ta trở về Đông Nhạc?”

**câu này có nghĩa giống ” qua cầu rút ván ” mà chúng ta hay dùng.

Tâm Lam công chúa hừ lạnh cười, “Bạch Giai Thanh, chết đến nơi lại còn cố gắng bầu vịu, vu tội bốn cung. Người đâu ! Bắt nàng ta lại!”

Bạch Giai Thanh khẽ cúi người xuống, vỗ một cái rương lớn chắn giữa hai người, nhẹ nhàng nói: “Trong cuộc đời này người ta làm ra vô số chuyện, có lúc đúng, có lúc sai, quan trọng là những việc đại sự thì luôn đúng, bởi vì trong cuộc sống không thể có cơ hội làm lại một lần nữa. Công Chúa Điện hạ, ta biết cô là thân nữ nhi, lại trời sinh mù quáng, Phụ hoàng công chúa cũng rất yêu thương cô, nhưng không thể truyền ngôi vị Hoàng đế cho cô, trong lòng cô nhất định có rất nhiều điều không cam lòng. Chuyện hạ độc Triệu Huyền Thần, thay vì nói là cô lo lắng cho ngôi vị hoàng đế của ấu đệ khó giữ được, không bằng nói rằng cô sợ tương lai không cách nào cướp lấy?”

“Người.” Sắc mặt Tâm Lam công chúa xanh đen, “Còn dám hồ ngôn loạn ngữ**!”

**ăn nói xằng bậy.

“Ta ở trong phủ của Triệu Huyền Thần, trong lúc vô tình thấy được mật chiếu của tiên đế. Phụ hoàng của cô cũng là người âm hiểm, ông ta một mặt ở trong mật chiếu dặn dò Triệu Huyền Thần phụ tá tốt cho ấu chủ, cũng nhắc nhở hẩn cẩn thận đề phòng dã tâm của cô, không để cho người cướp đoạt giang sơn, mặt khác lại hạ độc Triệu Huyền Thần, đem giải dược giao cho cô, để cho hai người các người kiềm chế lẫn nhau.”

“Công Chúa Điện hạ, đừng bảo Ninh Vương là một người nhiều âm hiểm tà nịnh, nếu hẩn thật sự muốn gây bất lợi cho công chúa thì đã sớm hạ thủ, nếu không phải lưu lại tinh thần cốt nhục ở nơi Hoàng thất âm hiểm này, cô tưởng rằng hẩn thật sự sẽ quan tâm đến giải dược trong tay cô sao?”

Sắc mặt Tâm Lam công chúa càng thêm khó coi, liên tiếp dậm chân kêu to, “Các người còn chờ cái gì? Vì sao không bắt nàng ta lại? !”

“Bọn họ đang đợi hiệu lệnh của bốn vương.”

Đột nhiên, cái rương lớn ở giữa hai người mở ra, một người lười biếng từ bên trong đứng lên, duỗi cái lưng dài mệt mỏi, thở dài nói: “Ồ trong rương này thật sự là không thoải mái.”

Bạch Giai Thanh liếc xéo người nọ một cái, “Chàng cho rằng đây là xe ngựa? Có muốn ta mang rượu, đồ ăn trái cây đặt vào bên trong không?”

Vừa nghe đến thanh âm người nọ, thân thể Tâm Lam công chúa cứng đờ như gỗ, vẻ mặt giống như là hẩn mình không thể chết ngay lập tức.

Triệu Huyền Thần liếc xéo Tâm Lam công chúa sắc mặt đã sớm thành tro tàn, ung dung cười, “Tâm Lam, thấy hoàng thúc, không thỉnh an, cũng không vấn an sao?”

“Hoàng, hoàng thúc. . . .” Tâm Lam công chúa vẫn còn đang vùng vẫy như sắp chết, muốn nói mấy lời giấu giếm một màn vừa rồi, “Nữ nhân này nói nàng hận hoàng thúc đến tột cùng, đã hạ độc hoàng thúc, cầu xin ta giúp nàng chạy trốn, ta là tương kế tựu kế. . . .”

“Thật hay cho một câu ‘tương kế tựu kế.’” Bước ra khỏi rương, Triệu Huyền Thần lười biếng tựa trên vai Bạch Giai Thanh, hoàn toàn không để ý nàng đang trợn tròn mắt.

“Tâm Lam, người thật sự giống hệt như hoàng huynh, tâm cơ ác độc thâm trầm, không giống với người bình thường, cũng may hoàng thẩm tương lai của người không phải là nữ tử bình thường, người thử xem trên thương trường nàng đàm phán cùng người ta đã lừa gạt bao nhiêu nam tử tự cho mình là đúng?”

Hắn nhìn về phía Bạch Giai Thanh, “Chỉ là sau khi uống ly trà nguội của nàng thật sự làm cho ta không thoải mái, trong trà rốt cuộc có cái gì?”

“Giải được.” Bạch Giai Thanh thản nhiên nói: “Ta đã nói với chàng về Công Tôn Nhược Từ. Sau khi gửi thư, nàng ấy đã hồi âm. ‘Trầm Hương túy’ là do nàng ấy nói cho ta biết. Nàng ấy thật không hổ danh là hậu nhân của cao thủ dụng độc, chỉ nghe ta miêu tả qua triệu chứng của chàng, cùng với việc dùng độc khắc độc cũng biết độc trong người chàng là loại nào, hơn nữa còn gửi luôn giải được cho ta.”

Tâm Lam công chúa đầu tiên là lui về phía sau mấy bước, sau đó lao đảo chạy đi, bởi vì không nhìn thấy đường, chạy một mạch đụng vào mấy chiếc thuyền chài, mà binh mã đi theo nàng đã bị Triệu Huyền Thần âm thầm khống chế, không người nào dám tiến lên đỡ nàng ta.

Nhưng Bạch Giai Thanh nhìn nàng ta đã vọt tới bờ biển, vội la lên: “Aiz! Sao chàng không phái người đến giúp nàng ta?”

Triệu Huyền Thần hừ lạnh, “Giúp làm gì? Nàng ta chết là tốt nhất, đứa nhỏ này tâm cơ tàn độc, thêm vài năm nữa, chỉ sợ ngay cả ta cũng ép không được. Lần này không phải nàng buộc ta liên thủ diễn xuất sao, là muốn làm cái gì?”

“Đau dài không bằng đau ngắn. Thay vì để cho nàng ta mỗi ngày mỗi năm hận chàng, chờ chàng chết, cuối cùng lại không thể thỏa mãn tâm nguyện, sao không đánh nát vọng tưởng của nàng ta, để cho nàng ta trực tiếp đối mặt với thực tế?”

Bạch Giai Thanh không nhận được muốn đến đỡ Tâm Lam công chúa, lại bị Triệu Huyền Thần gắt gao đè lại, hắn không nhận được hạ lệnh, “Đưa công chúa về, mang về phủ công chúa, tự suy nghĩ những lỗi lầm đã phạm phải, không có lệnh, ai cũng không được để cho để nàng xuất phủ.”

Dứt lời, Bạch Giai Thanh đã bị hắn mạnh mẽ kéo đi, thậm chí ôm nàng lên một con ngựa cao lớn, Triệu Huyền Thần cũng theo đó nhảy lên ngựa, kéo dây cương đồng thời ôm nàng vào lòng.

“Gấp gáp như vậy làm gì?” Nàng ngo ngoáy mấy cái, không vui nói: “Ta còn muốn đưa nhóm người Mạnh Hào lên thuyền, chàng nói không yên lòng nhìn Mạnh Hào ở chỗ này sẽ tiếp tục bị Tâm Lam dắt mũi lừa gạt, ta cũng vậy, không muốn thấy chuyện Khánh Dục phường bị thiêu rụi một lần nào nữa, huống chi ta còn muốn để cho bọn họ trở về Đông Nhạc báo lại chuyện của chàng với cha nương ta.”

“Nàng đứng ở nơi đó, ta thật không yên tâm.” Nhiệt khí của hắn thổi bay mấy sợi tóc phía sau gáy nàng, “Ngộ nhỡ nàng cũng nhảy lên thuyền, theo chân bọn họ chạy thoát thì sao?”

“Sẽ không.” Nàng cúi đầu cười một tiếng, “Khi chàng uống ly trà kia, không phải ta đã nói, chàng sống ta sống, chàng chết ta chết, cả đời này, là người của chàng sao.”

Tay của hắn vòng qua eo nàng, ôn nhu nói: “Vậy nàng còn phải trở về nói với cha nương cái gì? Chỉ cần ở lại nơi này là tốt rồi.”

“Gia nghiệp Khánh Dục phường lớn như thế vẫn là do ta xử lý, hôm nay ta trở về, chung quy cũng là có điều muốn nhắn nhủ cho cha nương.”

Nói tới việc làm ăn của Khánh Dục phường, nàng cũng không lo lắng, muội phu Tề Hạo Nhiên là thiên tài buôn bán đã có thể tự mình đảm đương, gia nghiệp giao cho hắn và mẫu thân cùng nhau xử lý, tuyệt đối thỏa đáng, chỉ là đột nhiên nhớ tới chuyện thú vị làm cho nàng cười thành tiếng.

“Năm đó ta cùng nương đã từng đánh cuộc, nương nói bất kể tương lai ta gả cho tên ăn xin hay là cướp biển, bọn họ sẽ không quản ta. Ngày hôm trước ta viết thư cho nương có nói cho người biết ta muốn gả cho một tên ăn xin, ta nghĩ có lẽ nương sẽ vội đến chết mất.”

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ khiến cho cha nương vì nàng mà bận tâm, lần này, coi như nàng bất hiếu.

“Thì ra nàng còn có ý nghĩ trẻ con như vậy.” Hắc cười, ôm nàng càng chặt hơn.

Ba năm trước đây, là hắc dật ngựa, nàng cười ngựa, tâm tư khác nhau, điểm đến khác nhau. Hôm nay hai người đã có thể cùng cười một con ngựa, cầm tay nhau đi trên cùng một con đường khiến cho hắc cũng không khỏi cười thành tiếng.

Nghe được tiếng cười của hắc ngay sau lưng, Bạch Giai Thanh quay đầu hỏi: “Chàng đang cười cái gì?”

“Cười quá khứ, cười tương lai, cười cuộc đời này ——”

Tiếng leng keng khoan thai phiêu diêu theo vó ngựa, dưới ánh hoàng hôn, trong tiếng gió biển, phiêu diêu khắp bốn phía, chấn động trời cao.

Cười quá khứ từng hao phí mọi tâm cơ; cười tương lai cuối cùng có thể cùng nhau cầm tay đi hết con đường; cười cuộc đời này không hề tịch mịch cô độc nữa; cười hết thảy mọi chuyện cười thế gian; lấy một tiếng cười —— đối nhân sinh.

Hết

— —oOo— —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ninh-vuong>